

PASCAL BRUCKNER

«O reușită de clasă! Găsiți aici
*Cele 120 de zile
ale Sodomei*
pentru cititori de
la 7 la 77 de ani.»
Le Figaro Littéraire

*iubito, eu
mă micșorez!...*

TREI

3
FICTION
CONNECTION

«O fabulă tândră și crudă,
despre căsătorie și paterni-
tate, plasată în țara lui
Liliput. O lectură teribilă!»

TV5 Monde

«...denunță la modul feroce
cultura *copilului-tiran*,
marcând totodată decesul
supremației masculine.»

L'Express

3

FICTION
CONNECTION

- PASCAL BRUCKNER -

PASCAL BRUCKNER

IUBITO, EU MĂ MICȘOREZ!...

Traducere din limba franceză de Doru Mareș
Titlul original: *Mon petit mari*, 2007

Cuprins

Prolog

Partea întâi Dragostea cu consecințe funeste

1. Vasele comunicante
2. Pentru câțiva centimetri mai puțin
3. Familia s-a mărit
4. Cenușăreasa o ia razna
5. Mucoșii iau puterea
6. Eclipsa
7. Scurtimea Voastră
8. Recucerirea inimilor
9. Formula 1
10. Un soț prea curios
11. Tăticu' scrântitu'
12. Greșeala de neiertat

Partea a treia Disperare și mântuire

13. Alungarea tâlharului
14. Tentativă de omucidere
15. O dovadă de solidaritate
16. În ajutorul celui mai slab
17. Lazăr iese din mormânt

Epilog

Notă

- PASCAL BRUCKNER -

*Annei,
în amintirea zilei
când am dat de bărbățel.*

Bărbățelul meu este o operă de ficțiune.
Orice asemănare cu personaje reale este
absolut întâmplătoare.

„Tata mi-a dat un bărbat,
Doamne-un bărbat, bărbățel,
Doamne-un bărbat mititel!
L-am pierdut cu totu-n pat,
Doamne-un bărbat, bărbățel,
L-am pierdut cu totu-n pat,
Doamne-un bărbat mititel...”

Cântec francez din secolul al XVII-lea

„Mi-am dorit un bărbățel
Ascultător și fidel,
Să-l duc în buzunărel.
Chiar așa, un bărbățel,
Da' să fie mititel,
Mititel și cumișel.
Să nu sforăie-veneticu'
Cum o face doar tăticu'.
Că aci, la mine-n casă,
Eu pun masă, eu scol masă,
Eu domnesc, cum am eu chefu',
Eu sunt legea, eu sunt șefu'
Nu i-o plăcea, nici că-mi pasă.”

Cântec francez din secolul al XIX-lea

Prolog

Când Léon și Solange au intrat în biserică, toată lumea a fost frapată de diferența lor de înălțime, chiar dacă acesta purta tocuri și stătea drept ca litera I. Și așa, la drept vorbind, abia de-i venea până la umăr. Lucrul însă nu deranja pe nimeni: nici pe credincioșii care se piteau după cărțile de rugăciuni, nici pe familia lui Solange. Șocase el contrastul, la început, dar de acum se ștersese în fața calităților viitorului ginere. Era și dovada deschiderii spirituale a unei femei care s-a îndrăgostit de un bărbat mai scund decât ea când, până în ziua aceea, cuplurile se alcătuiau exact invers. Mulți vedeau în asta și un semn bun: în sfârșit, superioritatea masculină fusese dată pe ușă afară. Iată că un bărbat mărunțel se putea căsători cu o uriașă, o femeie coaptă putea râvni un băiat cu mult mai tânăr. Prejudecățile trecutelor vremi se evaporau.

Mai ales când soțul avea o ținută tare mândră. Léon era un bărbat frumos, cu părul negru dat pe spate, după moda romantică. Cu ochii lui de un albastru cenușiu, cu fața prelungă și buzele cărnoase, era demn de Solange, splendidă creatură planturoasă, o sclipitoare roșcată. Trecerea sa, pe aleea centrală, la brațul tatălui ei, cu decolteul impunător acoperit de crini și cu spatele lat, bronzat, aproape gol, a trezit murmure de uimire. Până și preotul a fost tulburat și a trebuit să își coboare privirile pentru a putea continua slujba. La drept vorbind, Léon nu era chiar atât de scund. Un metru șaiszeci și șase e, totuși, onorabil. Solange strica armonia cu acel un metru optzeci al ei. Ceea ce amorsa un contrast dat naibii. Numai că soții transformaseră diferența în atu, ba chiar în semn al distincției.

Léon era nebun după nevasta lui, o copleșea cu daruri, sollicitudine, atenții. Deosebit de credincioasă, ea a rezistat în așa fel încât niciunul dintre ei să nu cedeze reciprocei dorințe, pretinzând ca, înaintea căsătoriei, logodna să fie făcută după toate uzanțele. Și așa l-a perpelit la foc mic un an de zile. Fericită că este curtată, nu i-a acordat decât prea mici favoruri pentru a mai putea fi și imorale, dar suficient de promițătoare pentru a-i întreține flacăra iubirii. În ziua căsătoriei, după ce preotul le-a adresat întrebările rituale, amintind soților obligația fidelității și a sprijinului reciproc în caz de boală, după ce le-a pus verighetele, Léon s-a ridicat pe vârfuri pentru a o săruta pe Solange. Aceasta, neputând să se aplece de teamă să nu îi plesnească rochia lungă și albă și să nu îi cadă de pe cap coronița de flori, a fost nevoită să îl apuce de mijloc și să îl ridice până în dreptul gurii. Părea ajuns la categoria pană în mâinile ei, pur și simplu plutind la centimetri buni de pământ. Emoționată de dovada de tandrețe, întreaga asistență a izbucnit în aplauze.

- PASCAL BRUCKNER -

Partea întâi
Dragostea cu consecințe funeste

1.

Vasele comunicante

S-au mutat într-un cartier central al Parisului, nu departe de Bastilia, într-un apartament cu terasă de la al șaselea etaj, care dădea spre o piațetă și îi lăsa să se bucure de o perspectivă amplă. Avansul l-au plătit părinții lui Solange, comercianți pricepuți, care făcuseră ceva avere. Cei doi, care abia de împliniseră treizeci de ani, au făcut împrumuturi la câteva bănci, cu dobânzi convenabile. Solange, copil unic, urmase medicina, ajungând, la douăzeci și nouă de ani, chirurg-stomatolog specializat în traumatisme ale mandibulei. În așteptarea deschiderii propriului cabinet, lucra în cel al unui confrate, iar talentul și abilitatea ei de a trata fără durere treziseră respectul tuturor pacienților. Léon, orfan de la patru ani, trăise din burse și ajutoare publice. Pe Solange o cunoscuse la facultate, unde se specializase în orto-rino-laringologie, în care, la rândul ei, excela. Vecinătatea disciplinelor în care se specializaseră îi apropia încă și mai mult.

Cum de se descurcau cu diferența de gabarit? Cum se simțeau, oare? Era un lucru care îi privea doar pe ei. Nu era acesta un motiv pentru a nu mai alcătui cel mai înfloritor cuplu cu puțință. Faptul de a fi alături de o asemenea walkirie înflăcărată îi aducea lui Léon numeroase dovezi de atenție din partea altor femei, cărora însă nu le dădea nicio atenție. Strălucirea lui Solange mătura orice potențială rivalitate. Pentru el, care nici că avea ochi pentru altele, singura dorință era să își iubească soția legitimă și să o fecundeze de câte ori aceasta voia. Gândul că avortonul acela împărțea patul cu o asemenea frumusețe îi revolta pe toți masculii. Numai că persiflările lor îi lăsau indiferenți pe cei doi soți. Statisticile arată că femeile preferă bărbații înalți și siguri pe ei. Solange nu făcea parte dintre ele. Pur și simplu, doctorașul ei îi ajungea cu asupra de măsură. Dar și el era obligat să se miște repede. La doi pași ai ei, el

facea trei, ceea ce însemna, zilnic, câteva sute de pași suplimentari în contul lui. Cum soția nu încetinea niciodată ritmul, se obișnuise să fugă după ea ușor gâfâind. În unele seri, mai ales când bea ceva, Solange îl lua pe Léon pe genunchi, îi zicea *Leul meu* ori *Armăsarul meu superb*, îl gâdila în fel și chip, iar el se abandona ca un puști, cu picioarele strânse, răsucindu-se, rușinat parcă. Poate și fiindcă își pierduse atât de devreme părinții, Léon visa o familie numeroasă și îndrăgea copiii mai mult decât orice. Erau pasiunea lui, rațiunea lui de a fi. Scâncetele unui nou-născut, privirea caldă a unui năpârstoc îi alungau toate umilințele la care îl supusese existența.

Atât de mare i-a fost hărnicia maritală, încât, exact la nouă luni după căsătorie, Solange a adus pe lume un băiețel, Baptiste, un puștan zdravăn de patru kilograme și jumătate, cu obrații rumeni, care țipa cât îl țineau plămânii, de parc-ar fi fost trâmbița de la cazarmă. Ei bine, da: cu maică-sa semăna ca putere și volum! De obicei, sarcina îi transformă pe bărbați în ființe neajutorate, aruncați așa în fața unui mister care îi depășește. În cazul lor, a fost invers. Léon a trăit alături de soția sa și cele mai mici peripeții ale nașterii, resimțind o dată cu ea loviturile de picior ale fetusului, suferind durerile acelorași contracții. De altfel, din cauza unui dat special al dilatării, stomacul lui se umflase tot atât cât pântecul nevestei. Acum părea un burduf ori o amforă. Timp de o săptămână, Léon nu și-a scăpat odorul din ochi. L-au instalat într-o cameră mică, tapetată în roz și albastru, într-un leagăn cu baldachin. Deasupra, o barză de lemn, agățată de un fir de aur, se legăna ușurel la cea mai mică adiere. Perdele groase de creton apărau somnul sugarului și îl învăluiau într-o dulce penumbră, la vremea siestei. Léon se simțea atât de mândru, încât trebuia să facă eforturi pentru a se abține să nu oprească trecătorii spre a le declara: „Sunt tată, vă dați seama?” Și-a sunat toți prietenii, până și pe cei mai îndepărtați, pentru a-i anunța, și a pus fotografiile micuțului, cu piuneze, pe toți pereții cabinetului.

Pentru a-i sărbători nașterea, părinții au adus o pisicuță tricoloră, neagră cu gri și alb, pe care au botezat-o Zorzonel, sperând ca nu peste multă vreme băiatul să o considere tovarășa lui de joacă. Ca un tată modern ce era, Léon ținea să ia parte la toate activitățile din casă, așa că se trezea noaptea pentru a șterge la fund bebelușul, a arunca rahatul, a-l schimba, în timp ce Solange, dotată cu atâta generozitate, îi dădea să sugă din trei în trei ore, lăsându-și soțul să adune ultimele picături de lapte pe care puișorul, sătul, nu le mai voia. Pentru Léon nimic nu era mai suav decât să își alinte trandafiriul îngeraș. Nici balele, nici poponețul căcăniu, nici râgâielile nu-i repugnau. În privința lui Baptiste, totul era magic. Gângurelile lui aveau frumusețea unui poem epic. Abia aștepta ca Solange să își revină după naștere pentru a o lua de la capăt. După ce a respectat cu strictețe perioada de interdicție, s-a aruncat iarăși în brațele ei și a înșămânțat-o cu generozitate. Oriunde ar fi mers, oricât ar fi fost ceasul, nu adormeau înaintea unor zdravene drăgăleli.

La o lună și jumătate după nașterea lui Baptiste, Léon, îmbrăcându-și haina de catifea reiată, cea pe care o purta când se ducea la țară, a observat că mânecile se lungiseră până la jumătatea degetelor, în timp ce umerii erau mai căzuți decât de obicei.

— Ia te uită, după ce că am făcut-o pe comandă, tot trebuie să i-o duc înapoi croitorului!

A luat din șifonier o altă haină și s-a trezit cu aceeași surpriză neplăcută. Și aceasta părea să fi crescut peste noapte, manșetele atârând ca niște cioturi. L-a apucat râsul. Ce s-o fi întâmplând? Cine-i joacă feste? Cu atât mai rău: o să-și sumeată mânecile, o să își pună un pulover pentru a-și mai umfla un pic pieptul și umerii. Dar când să își încalțe mocasinii negri, și-a dat seama că înota în ei, iar degetele de la picioare nu-i mai ajungeau până în vârf. Furios, a umplut ghețele cu hârtie de ziar și a ieșit din casă cu straniul sentiment că și-a tras pe el hainele unui frate mai mare.

Chiar dacă se hotărâse să nu ia în seamă acea problemă, nu putea evita totuși o anumită tulburare. Așa că emitea ipoteze unele mai nebunești decât altele, cum că Solange, pentru a-i juca o farsă, îi înlocuise hainele cu altele, asemănătoare, însă ceva mai mari. Dar pentru ce o asemenea glumă? Niciodată doar nu a profitat de superioritatea ei fizică. Lasă că-l alesese în numele maximei: tot ceea ce este mic este frumos. Regină a eufemismului, îndepărtase din vocabularul ei cuvintele *piticanie*, *rahitic*, *gnom* și își ruga și invitații să respecte regula. Nu vedea bine nici măcar injuria admisibilă *Nom d'un petit bonhomme*.

Léon s-a decis să nu îi spună nimic. O să vină vremea și pentru asta. Numai că, două zile mai târziu, când se pregăteau să plece în vizită la niște prieteni, s-a produs un alt incident: erau în liftul al cărui perete din spate era acoperit de o oglindă, când Solange a exclamat:

— Léon, aiuritule, ai uitat să îți pui pantofii! Unde ți-e capul?

Léon s-a înfiorat: nu doar că nu uitase să se încălțe, dar chiar adăugase pantofilor cinci centimetri de talpă de piele.

— Privește-te-n oglindă, neisprăvitule!

— Solange, jur că sunt încălțat!

Și-a lăsat fruntea în pământ și i-a arătat picioarele încălțate cum scrie la carte cu pantofi negri, lustruiți și prevăzuți cu tălpi suplimentare. De când o întâlnise pe Solange, Léon nu mai ieșea din pantofi pe nicăieri. Până și pe plajă purta niște șlapi groși ca niște fripturi argentinieni. Chiar și papucii de casă aveau, pe dinăuntru, o dublură de plută care să îl mai înalțe. În schimb, Solange decretase o regulă de nezdruncinat: jos umblătorii când se face dragoste! Avea dreptul să se încălțe la loc abia după.

— Atunci, ce se-ntâmplă? a exclamat Solange, nu cumva mi-oi fi pus eu, din greșeală, pantofi cu tocuri cui?

Nici vorbă de așa ceva. Plină de tact, Solange nu îi purta niciodată când ieșea cu Léon. Și-i rezervase doar pentru întâlnirile cu prietenele ei, când se cocoța pe niște pantofi

care i-ar fi dat ametele soțului ei. Dar în seara aceea de 17 iulie nu purta decât niște sandale ultraplata, cu talpa de grosimea unei foi de hârtie, foarte practice vara.

— Ce-ai pățit, iubitul? Nu mai înțeleg nimic.

Și uite-așa a sosit tragedia, fără să mai strige *Păzea!*, ca toate tragediile, sub umbrela unui neînsemnat eveniment. Seara n-a avut nici sare, nici piper pentru Léon, chiar dacă nimeni nu a făcut vreo observație neplăcută, cu excepția puștoaicei casei, insuportabilă și nestând locului o clipă, care i-a tot dat târcoale repetând:

— Te-ai schimbat, să știi, te-ai schimbat.

Toată lumea se obișnuise cu statura lui, eventual era ironizat fără răutate, cei mai mulți dintre prietenii lor, care aveau peste un metru optzeci, se mulțumeau să îi admire uimitoarea soție roșcată căreia nu-i era decât un fel de însoțitor de rangul doi, de parcă cineva ar fi pus una lângă alta o girafă și o zebra. O deplângeau, o persiflau. Până la urmă, chiar că-l căutase...

A doua zi a dat fuga să își cumpere încălțăminte ortopedică specială pentru handicapați, foarte incomodă, dar care îi asigura un adaos de optsprezece centimetri. De obicei alegea pantofi numărul patruzeci, dar acum vânzătoarea l-a asigurat că nu are cum să poarte mai mult de treizeci și nouă, dacă nu cumva treizeci și opt.

— Sunteți sigură? Haideți să mai verificăm o dată.

Părerea vânzătoarei s-a confirmat. A fost lovit ca de o știre îngrozitoare și și-a luat capul în mâini.

— Am spus vreo prostie, a întrebat femeia, v-am jignit cu ceva? Îmi pare rău. Dacă țineți neapărat, eu vă dau treizeci și nouă, dar nu vor fi deloc confortabili. Pur și simplu o să înotați în ei. Riscați să vă faceți bătăături sau să vă suciți gleznele.

Cu moartea în suflet, Léon a fost nevoit să își modifice costumele care atârnavă pe el, să le scurteze mânecile și cracii, să le strâmteze gulerele, să mai dea cinci găuri la curea și să strângă elasticul boxerilor care îi alunecau pe

coapse, ba chiar îi cădeau până la călcâie. În rest, și în pofida încurcăturii inițiale, s-a obișnuit totuși cu ciorapii mult prea lungi, care îi urcau până în zona inghinală, cu pantalonii care îi fluturau în jurul picioarelor, cu prea largile cămăși care păreau mai degrabă sacouri lejere, de vară, cu tricourile ample ca niște halate de baie. La serviciu, lumea a crezut că încearcă să își ascundă un început de îngrășare, fantezia aceasta a îmbrăcămintei largi le-a părut tuturor de bun-gust, astfel încât micșorarea a fost luată drept creștere. Fiecare avea grijă să nu facă nici cel mai mic comentariu în prezența lui, iar discreția asta îl apăsa teribil.

2.

Pentru câțiva centimetri mai puțin

La început, a crezut că este o glumă a destinului. În definitiv, nu era nimic neplăcut în a vedea lumea de ceva mai jos. În fiecare noapte adormea convins că dimineața lucrurile vor reveni la normal. Însă gluma nu mai contenea. O mică pauză tot i-a acordat, la un moment dat. Dar chiar într-o miercuri, de dimineață, după ce, noaptea, o furtună groaznică făcuse temperatura să scadă, Solange nu l-a mai recunoscut pe Léon când acesta s-a dat jos din pat. Din care cauză s-a și răstit la el:

— Nu mai face pe prostul! Ridică-te, nu mai merge în genunchi!

Bietul Léon: ca răspuns și-a arătat încă o dată picioarele, fiindcă deja se îmbrăcase, se încălțase și stătea drept de parc-ar fi înghițit o mătură, ca să nu cumva să mai piardă vreun milimetru. Subterfugiul cu protezele nici că mai ținea. Părea demn de toată mila așa, în pantalonii care îi cădeau răsucindu-se făcuți armonică peste pantofii în care lesne ar fi putut intra două picioare ca ale sale. De data aceasta însă, ceva s-a întâmplat. Solange a țipat îngrozită:

— Léon, te micșorezi! Ce-ai mâncat?

În aceeași zi s-au întâlnit cu medicul de familie care i-a trimis la un specialist în probleme de creștere și endocrinologie, profesorul Daniel Vădublez, un bărbat grăsun de vreo cincizeci de ani, un uriaș blând cu papion, care ația o voie bună înfiorătoare. Pe Léon l-a studiat foarte atent, l-a măsurat cu tija metalică gradată, l-a cântărit, i-a făcut analiza urinei și a sângelui și a ajuns la concluzia că era vorba despre o tasare prematură a coloanei vertebrale.

— Vi se întâmplă la treizeci și unu de ani ceea ce pe mulți bărbați îi ajunge după șaptezeci ori șaptezeci și cinci. Uimitoare această îmbătrânire precoce. Liniștiți-vă, vă scap

eu din chestia asta! Vă garantez o revenire cu cinci până la șapte centimetri pe an.

— Cum e posibil?

— Vă voi sprijini ca pe un arbore, o să vă pun un tutore la spate, un corset foarte strâns care vă va opri deformarea. O să vă agăț de brațe, la o bară fixă, timp de trei ore pe zi, pentru a vă lungi. Vă voi întinde de două ori pe săptămână cu o mașină specială. Să vedeți ce bine o să vă simțiți după toate astea.

În plus, i-a prescris un tratament specific pe bază de plante, fortifianți și injecții cu hormoni. Asigurările lui Vădublez, pe care colegii îl supranumiseră Văzdublez din cauza deosebitei sale perspicacități, l-au îngrozit pe Léon. Se temea foarte tare să nu cumva să îl dezamăgească pe doctor, să nu fie la înălțimea așteptărilor acestuia. În consecință, s-a obișnuit să lucreze și să doarmă într-o cămașă de forță din oțel, care îl ținea drept și îl zgâria teribil, înroșindu-i pielea. În afară de asta, mai trebuia să stea suspendat de o bară metalică semănând cu o spânzurătoare și să se supună, într-un laborator, alungirii, într-un aparat monstruos, care îl trăgea de brațe și de picioare în patru direcții diferite, provocându-i atroce dureri de coapse, de încheieturi și de umeri. Se simțea ca un eretic supus torturii de către marele inchișitor. Ce rău făcuse, oare, de era nevoit să îndure asemenea cazne? Citea lucrări savante despre bolile genetice, însă nicio patologie nu corespundea cu a sa.

Dar, vai, în afară de disconfortul tratamentului, pe Léon l-a mai îndurerat pierderea a încă vreo câțiva centimetri, în următoarea săptămână. Profesorul Vădublez, teribil de contrariat, nu și-a putut stăpâni mânia.

— Chiar o faceți așa, de-al naibii? Sunteți dintre pacienții aceia a căror deosebită plăcere este să își conducă doctorii la eșec? Dacă este așa, spuneți-mi cinstit: doctore, n-am de gând să mă vindec! Și atunci o luăm altfel.

— Doctore...

— Sunteți singurul răspunzător de ceea ce vi se întâmplă. Dacă doriți să vă vindecați, eu vă vindec. Dar dacă vom da greș, din vina dumneavoastră va fi!

Solange a sărit în ajutorul soțului:

— Nu poate face nimic mai mult, v-a urmat sfaturile literă cu literă, cu un zel și cu un curaj admirabile. Dumneavoastră sunteți savantul: dați-mi înapoi bărbatul cu care m-am măritat. N-o fi fost el cine știe câtamai omul, dar era omul meu. Vă ordon să îi faceți grefe de molet, de coapse, de brațe!

Vădublez, puternic cu cei slabi, dar slab în fața celor puternici, intimidat de această femeie cu alură de stăpână, a oprit tripla terapie a corsetului, alungirii și trasului pe roată, promițând să încerce altceva. De acum, a renunțat să i se mai adreseze lui Léon, vorbind despre acesta cu Solange în prezența lui.

— Vă solicit absolută discreție. Dacă nu, soțul dumneavoastră ar putea cădea pradă unei mulțimi de șarlatani. Lăsați-mi o perioadă de gândire, este vorba despre un caz unic în analele medicinei.

De acum, întreaga familie era pusă în temă. Mama lui Solange, o blondă voinică și rece, mereu impecabilă, a comentat cu duritate:

— O femeie nu ar trebui niciodată să se mărite cu un bărbat mai prejos decât ea. Asta aduce ghinion și o trage în jos. Cine îți garantează că Léon nu te-a mințit în legătură cu talia și că nu și-a pus perucă și talonete ca să pară mai înalt? După alte toate, dezbrăcat nici că l-ai văzut înainte de noaptea nunții!

Rănită, Solange i-a răspuns amintindu-i despre destinul lui Iulius Cesar și al lui Napoleon, și ei bărbați celebri, deși scunzi.

Întrerupând orice speculație, micșorarea a încetat la fel de brusc precum începuse. Într-o lună, Léon se scurtase cu treizeci și nouă de centimetri, ceea ce îl adusese la înălțimea pieptului lui Solange, a epicentrului decolteului acesteia. Ar fi putut trece drept fratele ei mai mic ori, și mai

bine, fiul ei cel mare. Ceea ce nu scădea nicidecum dragostea ei, ba din contră. De acum nu-l mai numea decât *Bărbățelul meu*, subliniindu-i virilitatea fără a-i ascunde scăderea în înălțime. De exemplu, atunci când dansau rock îl ridica de pe podea, îi șoptea tot felul de nebunii la ureche, descria cu el arcuri de cerc aruncându-l spre stele. Extatic, Léon o lăsa să facă ce-i trecea prin minte, cu ochii închiși, leșinat aproape.

Rămânând cu reflexele fostei lui înălțimi, evalua defectuos distanțele, mergea ori prea repede, ori prea încet, se izbea de mobile, rata treptele scărilor. Deși prescurtat, tot bărbat rămăsese, iar nevasta i-o amintea zilnic. Dacă mai dorea să se sustragă îndatoririlor conjugale, invocând vreo migrenă ori tulburare digestivă, Solange, înaltă și masivă, întindea mâinile ei lungi și îl prindea oriunde s-ar fi dus, scoțându-l din ascunzătoare de sub chiuvetă sau din spatele canapelei, trăgându-l cu forța în pat, dezbrăcându-l din cap până-n picioare și ridicându-l peste ea. Iar totul a mers atât de bine încât, peste câteva luni, era iarăși gravidă. Și, în pofida ultimelor încercări la care fuseseră supuși, soții s-au bucurat.

Léon căpătase o anumită celebritate printre pacienți. Surzii, răgușiții, gângavii, anginoșii alergau de prin toate colțurile Franței și, uneori, din țările vecine, pentru a-i arăta nările, corzile vocale sau pentru a le fi destupate timpanele. Personalul navigant al celor mai mari companii îl consulta cu regularitate pentru probleme de auz.

Se spunea că are puteri ieșite din comun. Era citat cazul unor pacienți care, după o singură consultație, se vindecaseră de maladii care nu răspunseseră până atunci niciunui tratament. Faptul că scăzuse ca un sos întărise credința că este în stare să se mărească ori să se micșoreze după cum dorea, unii considerându-l vrăjitor priceput la descântatul de deochi.

3. Familia s-a mărit

Léon continua să îl viziteze cu regularitate pe profesorul Vădublez, care nu înceta să îl supună rafalelor sale de optimism necruțător, recomandându-i analize aprofundate.

— Bătrâne, trebuie să mă ajuți. Boala se vindecă în doi. Dacă nu vom reuși, înseamnă că nu ai avut voința necesară! Cu atât mai rău dacă soția ta nu e de acord.

Nu îl trata ca pe un egal, un coleg, în definitiv, ci ca pe o persoană imatură care trebuie să afle minimum posibil. Cum se apuca Léon să vorbească despre cromozomi, hormoni, gene, cum îl repezea. Orice formă de reciprocitate trebuia să fie exclusă dintre ei. Fiecare cu treaba lui!

Dar cât de arogant era, Vădublez tot a cedat. Trăgea cu urechea, pe furiș, la părerile confrăților la fel de experimentați, fără a le dezvălui identitatea pacientului, ceea ce le trezea nedumerirea. Nu înțelegeau nici cum de s-a comprimat Léon, nici cum de micșorarea s-a întrerupt dintr-o dată, îi cereau lui Vădublez să li-l prezinte, însă acesta îi refuza. Léon rămânea proprietatea lui exclusivă.

În această ordine de idei i-a prescris, la întâmplare, un hormon de creștere, în injecții zilnice, care i-au adăugat cinci kilograme, dar numai doi milimetri în înălțime, altfel spus, mai nimic. Léon era sortit, ca urmare a unui misterios fenomen, să nu măsoare mai mult de un metru și treizeci de centimetri. Iar pantofii înalți pentru picioare diforme îi accentuau micimea, în loc să o disimuleze. Drept pentru care a predat armele și a început să se îmbrace și să se încălțe ca un ins ghindoc, ceea ce chiar era. Fie și de această înălțime, tot mai există mii de ființe umane - copii, preadolescenți, pitici - cu care se poate conversa și simpatiza.

Fiindcă Léon pierduse din înălțime, fiul lui, Baptiste, ajuns acum la un an și jumătate, se dovedea tot mai greu de dus în brațe. Mai că-și pierdea suflul când îl ducea din leagăn

până la bucătărie sau când dădea să îl ridice din landou. Totuși, nu l-a scăpat niciodată, preferând să simtă că ajunge la capătul puterilor decât să îi dea drumul.

Să mai precizăm că în asemenea situații Léon era aproape fericit? Până la urmă, în afara acestui ușor handicap, era pe deplin stăpân al membrilor și al facultăților sale mintale. Rămăsese bărbatul unei femei minunate, care îl dorea fără încetare și pentru care îl invidiau toți prietenii. În sfârșit, în curând avea să fie tatăl a doi copii. Chiar și de model redus, rămăsese un medic deosebit de competent, un atom extrem de dens. Era de ajuns să se obișnuiască cu acest nou format, fără a mai lua în seamă rânjețele trecătorilor.

Acum, Solange îl ținea de mână pe stradă, malaxându-i degetele în palma ei. În pofida ciudățeniei cuplului lor, îl iubea ca-n prima zi și vedea în această micșorare echivalentul unei forme mai severe de bronșită, un virus de care se va vindeca într-o bună zi. Și ea întreprindea cercetări asupra acestei afecțiuni medicale și, fără știrea lui Léon, comunica rezultatele profesorului Vădublez. Încea să își protejeze iubitul soț mai ales acum, când fusese atins de boală. Înfruntau privirile batjocoritoare cu bravură și puneau la locul lui pe oricine ar fi îndrăznit să îi adreseze cea mai mică observație. Își purta sarcina cu mândrie, ca o corabie prora, ținând să facă cunoscut tuturor că Léon îi ajungea pe toate planurile. Trăia pe post de fabrică de bebeluși, absorbind puterile soțului ei în corpul-i imens și convertindu-le în copilași frumoși, dodoleți și cu glas răsunător.

În sfârșit, a născut și al doilea copil, o fată pe care au botezat-o Betty. Lui Solange nu îi plăceau decât prenumele care începeau cu litera B, era nebună după litera asta care dăduse cuvintele *botez*, *beatitudine*, *bucuria ochilor*. Iar Léon nu voia altceva decât dorea Solange. Aducerea pe lume a copilului a decurs normal, ca și cea dintâi dată, mulțumită aptitudinii născătoare, care părea a fi fost proiectată pentru a produce o cohortă de țânci. Betty era

rozalie și voinică, la fel ca maică-sa, avea ochii mari, albaștri, năsucul în vânt, apetitul feroce, membrele solide și durdulii. Cântărea aproape cinci kilograme - a șasea parte din greutatea tatălui ei - și-i depășea cu cel puțin o jumătate de cap pe toți ceilalți nou-născuți din maternitatea în care robustețea îi era admirată de întreg personalul. Rar fusese văzut un sugar atât de voluminos. De altfel, strigătele fetei acopereau toate celelalte țipete ale țăncilor de pe-acolo.

— Drace, și-a zis Léon în timp ce împărțea bomboane prietenilor sosiți pentru a felicita mămica, în câțiva ani va fi la fel de înaltă ca mine! Mă va compara cu tații prietenelor ei și o să-i par ceva gen categoria muscă!

Două zile mai târziu, când mama și copila au venit acasă, Léon, care între timp îl avusese în grijă pe Baptiste, le aștepta cu un buchet de flori mai mare decât el, crini de un alb orbitor. Solange, slăbită, l-a rugat să o ajute cât de mult putea în decursul următoarelor luni și să nu stea la cabinet decât timpul strict necesar. Nu avea decât să își trimită unii dintre pacienți unor confrăți. Însă Baptiste, ca toți copiii care s-au crezut unici și, într-o bună zi, s-au văzut nevoiți să tolereze prezența unui nou-venit, s-a arătat dintr-o dată excesiv de certăreț, vomitând la orice da sau nu care nu îi convenea, apucându-l năbădăile, încât surioara lui a trebuit instalată într-o altă cameră, special amenajată. Și așa, nu scăpa nicio ocazie de a se strecura în apropierea leagănului, de a desfășa nou-născuta și de a o trage de urechi ori de a o ciupi. Léon îl certa, îl ruga să se pună în locul fetei care tocmai își făcuse apariția pe acest pământ. Ce-ar fi zis, pe când era doar un sugar, dacă tata sau mama s-ar fi purtat cu el în asemenea hal?

— Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face.

Numai că micuțului nu-i ajungea la urechi nici măcar o picătură din toate aceste nobile maxime. Iritat de tonul de predică, trăgea șuturi în tibiile tatălui său. De când cu diminuarea propriilor dimensiuni, Léon lua întotdeauna apărarea celor oprimați. Știind ce înseamnă să îți pierzi

- PASCAL BRUCKNER -

puterile, nu îi suporta pe aceia care profitau de superioritatea lor fizică pentru a-i zdrobi pe cei mai firavi.

4.

Cenușăreasa o ia razna

Din nefericire, coșmarul a reînceput exact când credea că a scăpat pe veci. La două săptămâni de la nașterea lui Betty, Léon s-a trezit într-o dimineață că iarăși înoată în propriile haine și că pantofii, deși proaspăt aduși la dimensiuni, îi deveniseră prea mari. A alergat în baie, ca să se verifice la tija gradată, și s-a îngrozit: noaptea pierduse zece centimetri. Totuși, avusese un excelent somn de recuperare. Înnebunit, a chemat-o pe Solange.

— A reînceput! A reînceput! a strigat plângând, provocând urletele lui Betty, care, la rândul ei, avea nevoie să își antreneze vocea și plămâni, inundând rapid întreaga locuință cu incomparabile stridențe.

Mama, în ciuda oboselii ieșite din comun, și-a dus pe loc bărbatul la profesorul Vădublez. Acesta l-a dojenit, l-a tras de urechi cu afecțiune, l-a ciupit de obraji până i-a înroșit și l-a internat la terapie intensivă. Solange a fost nevoită să se resemneze cu angajarea unei dădace care să o ajute în gospodărie, o anume Josiane, femeie voinică din Bourgogne, un adevărat dragon mustăcios cu brațele roșii, care crescuse generații de țânci și menținea în casă o ordine ca de cazarmă. Însă, vai, diminuarea lui Léon nu a încetat. Până seara a mai pierdut cinci centimetri. Profesorul Vădublez, groaznic de încurcat, a liniștit-o totuși pe Solange: viața soțului ei nu era în pericol.

— Dragă colega, iertați-mă că vă iau atât de direct, însă Léon al dumneavoastră crapă de sănătate. Inima bate excelent, musculatura e athletică, ficatul, rinichii, splina nu prezintă nicio anomalie, nu există degenerescentă celulară osoasă, formula sangvină este perfectă. Nu avem decât un mic inconvenient, pe care îl cunoașteți. Este construit să trăiască o sută de ani, însă nu la aceeași înălțime.

Vădublez îi pusese pacientului un nume de cod: Lumânarea, fiindcă așa se și topea. Léon se sfrijea cu viteză

constantă. Aparatele care îi înregistrau dimensiunile prin electrozii lipiți pe tălpi și pe creștet bipăiau în permanență. Între două modificări, pielea i se încrețea ca a unei broaște, înainte de a-și regăsi elasticitatea. Léon era victima unei contractări simultane a tuturor membrelor și organelor, cu excepția unuia singur, despre care vom mai avea ocazia să vorbim, iar greutatea îi urma același curs. Amețit de calmante, plângea văzând halul în care ajunsese. Astăzi era mai mic decât ieri, dar mai mare decât mâine. În fiecare zi i se așeza pe pat o nouă pijama de lungime tot mai redusă și, de acum, se căuta în stocurile de la pediatrie.

În sfârșit, criza a trecut de la o zi la alta, fără nicio explicație. Ca și data trecută, pierduse tot treizeci și nouă de centimetri, așa că, la ieșirea din spital, nu mai măsura decât optzeci și opt, înălțimea unui puști de șapte ani. Pentru un bărbat în puterea vârstei, care a început de la un metru și șaiszeci și șase de centimetri, optzeci și opt de centimetri nu e prea mult, mai ales dacă ești întreținător de familie, medic activ și soț iubitor. Slăbise și nu mai cântărea decât treizeci de kilograme. De acum, pe Baptiste îl ducea în brațe extrem de greu, iar acesta părea un păianjen uriaș lipit de tatăl său, pe care îl acoperea din creștet până-n tălpi. Și nu avea decât doi ani și jumătate! Miloasă, Solange exclama:

— Haide, Baptiste, ține-l pe tata de umeri, nu vezi că e obosit?!

— Ar trebui să meargă singur, prea s-a făcut greu. Ce repede crește!

Câtă cruzime în remarcă aceasta! Jucărie a unui demiurg care se distra micșorându-l, Léon se trezea amputat de sine însuși, ca mutilații care încă își simt membrele dispărute după ani și ani. Trupul lui de ieri se învârtea în jurul celui de azi, ca un satelit în jurul unei planete din ce în ce mai mărunțele. Ca și cum diferite sosii și exemplare ale sale ar fi intrat în succesiune. Un intrus se amestecase în propria lui substanță spre a-l micșora. Multă vreme, umbra lui și-a păstrat dimensiunea originală, trenă imensă lipită de un

trunchi liliputan. Când însă a înțeles că Léon nu înceta să se scurteze ca o piele șagrinată, a dispărut și ea cu totul.

Reducerea lui Léon intrase în firea lucrurilor, tot așa cum zia urmează nopții. Solange nu alunecase în disperare. Oricum era obișnuită să fie cu un cap mai înaltă decât soțul ei. Trei capete în plus nu aveau cum să o schimbe. În definitiv, era vorba despre o chestiune de proporție. Uneori își zicea că Léon se diminuea spre a o surprinde, spre a nu fi mereu același. Considera toate aceste transformări drept o excentricitate, o neașteptată formă de seducție. Léon era ca acei puști care nu încetează să te uimească prin modul în care se transformă. Îi zicea, cu dragoste, în tot felul, cheltuia comori de ingeniozitate ca să îl amuze, să-i readucă cât de cât buna dispoziție.

— Richichi, ești mereu la fel de frumos. Las' că ne descurcăm noi, nimic nu poate sta în calea iubirii noastre!

Atâta bunăvoință îl oripila pe Léon.

— Alungă-mă, îi răspundea, nu simt demn să rămân lângă tine.

Ambientul a trebuit să fie adaptat noului lui statut. În fiecare cameră au fost instalate trepiede, trepte, scăunele. În pat, Léon se urca pe o mică scară portativă cu cinci trepte și nu mai putea face pipi din picioare ca adulții, ci trebuia să se cocoațe pe scaunul veceului și să își facă nevoile ca fetele. Rușinea supremă: Solange a pitit sub pat o oliță de noapte pentru ca el să evite lungile peregrinări până la toaletă și înapoi. Lua masa pe un scaun înalt pe care se cățăra ca un acrobat. Solange îl educase pe Baptiste, care dovedea o accentuată precocitate, să excludă din vocabular orice cuvânt care i-ar fi putut deranja tatăl: unu-pe-doi, microb, doi la metru, amputatu'. Avertismentul a avut efectul contrar celui scontat. Întrucât Baptiste nu știa acele cuvinte, le-a și învățat și le-a utilizat cu ardoare de neoprit.

Când Léon se așeza în fața televizorului pentru a urmări știrile sau vreun film mai violent, Solange îl întreba neliniștită: „Ești sigur că este pentru vârsta ta? Fiindcă, de

acum, tatăl și fiul împărțeau cam aceleași subiecte de interes, chiar dacă Léon păstra încă o anumită superioritate morală, întrucât ajunsese copilul cel mare al familiei, micuțul frate mai în vârstă. În pofida faptului că astfel de distracții i se păreau cam monotone, pentru a nu zice de-a dreptul stupide, trebuia să se joace cu Baptiste de-a indienii și cowboy-i, cu trenulețul electric sau de-a fortăreața. La plajă, cum nu mai putea juca volei sau fotbal cu cei mari, trecea la ridicarea castelelor de nisip cu puștimea, ori la capturarea crabilor ori a crustaceelor din ordinul *Pagurus bernhardus* care mișunau prin băltoace. Se uita la aceleași desene animate ca și Baptiste și, deși nu o dorea, începuse să gângurească, să ciripească, să cotcodăcească exact ca fiul lui care, când povestea ceva, o făcea peltic zicând, de pildă, *mă zoc* ori *sanț*. Când se ciondăneau din cauza vreunui robot ori Action Man, făcând prea mare hărmălaie, Solange își ițea capul pe ușă strigând: Ajunge! Vocea îi vuia continuu, ca un tunet îndepărtat, cerând liniște fără întârziere. Cuvintele ei șuierau pe la urechile lui Léon ca niște gloanțe. Dacă încerca să se opună, Prea-Puternica se apropia măturându-l cu un singur gest. Ochii ei albaștri deveneau verzi-cenușii. La plimbare, Solange îl așeza împreună cu ceilalți doi într-un cărucior uriaș.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Léon, dar nu pot supraveghea trei copii deodată.

În mașina familiei, un 4x4 negru cu portbagaj încăpător și roți înalte, amenajase, în spate, trei locuri speciale. Să-l fi așezat pe Léon în față însemna să fi provocat inutile gelozii. Acesta nu a putut face altceva decât să se supună.

Mamă de familie, reputat stomatolog, Solange era, în același timp, și o femeie dinamică, ce alerga de trei ori pe săptămână în parc și acasă, serile, într-o sală special amenajată, făcea un antrenament intensiv de evacuare a stresului. În timp ce pedala pe bicicleta de interior, ridica haltere, își lucra abdominalii și fesierii, strălucind de transpirație, cu dinții strânși, Baptiste și Léon veneau să o admire din spatele unui geam. Creatura aceasta masivă îi

fascina, îi înmărmurea cu splendoarea ei. Visau să îi semene într-o bună zi. Mușchii i se reliefa pe sub piele, se întindeau magnifici și minunat strunjiți. Hipnotizat de uriașă, Léon prefera să își spună că nu el a scăzut, ci ea a crescut. Fiindcă, pe măsură ce se tase, constata amplificarea soției. Era atât de înaltă, încât nu-i mai zărea figura, de parcă ar fi fost un pisc pierdut în nori. Ea lăsa vederii o cantitate impresionantă de carne și de rotunjimi. Sâni ei erau mari cât capul lui, poponeața îi ajunsese un dirijabil imens, prin care se temea să nu se rățăcească. Odată încheiate exercițiile, ștergându-și fața și îndreptându-se către duș, se răstea la ei: Gata, gașcă, la nani-nani! Léon se îndrepta rușinat spre patul conjugal, urmărit de protestele fiului („De ce dormi cu mama? Nu e drept!”) și citea, așteptând-o, reviste medicale care se refereau la cazul lui.

Fiindcă Léon, trebuie să o spunem oricât de penibil ar fi acest amănunt, se micșorase cu totul, mai puțin lucrul acela ridicol de lung care îi atârna între picioare, îl încurca și trebuia să îl țină într-un fel de plasă, de teacă pentru a nu se împiedica în mers. Se încovoia sub povara acestei excrescențe care îi îngreuna înaintarea. Natura îi luase totul, cu excepția organului reproductiv, pentru a-l concentra mai bine asupra aceluși rol. Virilitatea i se înălța ca un ridicol accesoriu, analog înotătoarelor ori pintenilor interminabili ai anumitor animale preistorice. Vădublez remarcase, la rândul lui, detaliul anatomic, de neînțeles pentru el ca, de altfel, tot restul cazului. Se compara cu pacientul său, își imagina scârbit acuplarea celor doi, bărbatul în picioare, între coapsele nevastei, lipit de pânțele ei ca un alpinist de peretele de stâncă, agățându-și mânuțele de șoldurile generoase ale lui Solange. Cu atât mai mult cu cât mobilitatea spermatică a lui Léon, după spusele laboranților care o analizaseră, era fără egal: gârneții erau de o viteză nemaipomenită, având viteza unui cal în galop.

Solange se juca seara cu prelungirea lui Léon, fără răutate, admirativ aproape, acordându-i miraculoase virtuți. Uimitoare era dispropoția dintre această parte, adaptată unui corp normal de adult, și scara redusă a restului.. Ca o ștregărită, îl trăgea de apendice, amenințându-l că o să i-l înfășoare în jurul gâtului ca pe un boa. Un asemenea accesoriu măreț la o ființă liliputană ținea de fenomenal. Léon, foarte pudic, roșea din cauza acestor familiarități. Îi era ciudă că fusese redus la părțile-i rușinoase, atât de ciudă că-i venea să urle: Dar sufletul meu nu mai merită nicio atenție? Solange se distra cu numita unealtă înainte de a o folosi ca orice soție care se respectă. Sport care, departe de a o obosi, îi deschidea și mai tare apetitul. Omnipotența ei aneantiza slabele obiecții ale bărbatului. Cu buzele umflate, cu nările fremătătoare, murmură:

— Măi, alună-americană, treci în oală la prăjit!

Și Léon trecea, într-adevăr, pe jumătate reticent, pe jumătate de acord, într-un amestec de teroare și de voluptate. Se supunea conștient că face o prostie, poate, dar cât de delicioasă. În timpul relației intime îl bântuiau tot felul de imagini absurde: se făcea că ea urma să îl înghită prin pânțele, așa cum sifonul suge apa din cadă, că el va dispărea cu totul în străfundurile ei. Ar fi fost crima perfectă. Confuz, se mai adăuga o îndoială: nu cumva ciomagul ăsta cât toate zilele, anexat scheletului lui de pigmeu, reprezenta o periculoasă anomalie?

Luni de-a rândul Solange a fost pur și simplu încântată. Soțul ei miniatural o mulțumea în toate cele. Nici că și-ar fi dorit unul mai mare. Era ascultător, n-o încurca mai deloc, se supunea ordinelor fără să crâcnească. Iar ea domnea peste o lume de gnomi, doi copii plus un drăcușor de soțior. Ce să mai vrei de la viață? În fiecare dimineață îl ducea pe Léon la cabinet, după ce îi lăsa pe Baptiste la școală și pe Betty la creșă. Tot ea era aceea care îi căra geanta care cântărea tone, fiindcă Léon persevera în activitatea profesională. Să fi rămas acasă ar fi însemnat să bată palma cu maladia. Colaboratorii săi, doi tineri interniști și o

asistentă, dar și pacienții îi aprobau tenacitatea. Léon utiliza biroul cu ajutorul unui scaun cu sistem de ridicare. I se mai construiseră și un soi de scară de pompieri cu nacelă reglabilă care îl aducea la înălțimea pacienților pentru a-i putea consulta. Se tot mira să îi vadă din acest nou unghi, nemaiamintindu-și că urechea și gâtul unei ființe omenești să poată fi atât de largi și de adânci, semănând când cu o peșteră, când cu un labirint, când cu un tunel, când cu o frunză de palmier. Ca și cum s-ar fi uitat la ele prin niște ochelari deosebit de puternici. Pereții, contururile acestora i se păreau supradimensionate. Ceea ce îl conducea la diagnostice încă și mai precise, căci percepea înaintea altora dezordinea anatomofiziologică în pregătire, infecțiile pe cale de a se instala și pe care mai-nainte nu le-ar fi putut detecta. Toată lumea lăuda calitățile doctorașului făcător de minuni.

Drept pentru care totul mergea extraordinar în cea mai bună dintre lumile posibile, iar starea de grație persista în pofida bârfelor și a zvonurilor. Și astfel uita de cușca în care abia de se mai putea respira care îi devenise propriul trup. Numai că un incident penibil avea să-l înșurubeze pe Léon în conștientizarea diformității. Într-o zi se dusese cu Solange și copiii la Euro Disney, în zona de nord-est a Parisului. Printre alte puncte de atracție alesese micul dejun în castelul Cenușăresei. Albă-ca-Zăpada, Marry Poppins, Frumoasa-din-pădurea-adormită au sosit pentru a se fotografia alături de Baptiste și Betty. Când a venit și rândul Cenușăresei, din greșală, tânăra blondă titulară a acestui rol l-a luat pe Léon, care avea pe cap o bonetă cu urechi clăpăuge, ce-l făcea să semene cu Pluto, drept cel de-al treilea copil. Imediat ce și-a dat seama de confuzie, speriată de barba stufoasă a doctorului, și-a pierdut controlul și l-a făcut pervers, acuzându-l că s-a mascal astfel pentru a o agăța. Solange a apucat scorpia zănatică de păr și a silit-o să-și ceară scuze. Tânăra a izbucnit în lacrimi dând vina pe surmenaj și cerând mii de scuze. Însă

răul fusese făcut. Léon era disperat. De acum asta însemna în ochii celorlalți: un pitic vicios.

S-a dus la preot, fiind, ca și soția lui, un credincios fervent, și i-a povestit toate necazurile față în față, pe un scaun, în casa parohială. Preotul, în vârstă, ținea ochii în pământ de parcă s-ar fi temut să se uite la el. Lui Léon i se părea că este acoperit de pete rușinoase, că este robul unei boli degradante.

— Vă amintiți cumva, fiule, de vreun păcat pe care să-l fi comis?

— Nu, părinte, doar mici greșeli, nimic grav.

— Mai multe greșeli fără importanță dau, uneori, adunându-se, un păcat grav.

— Vă asigur că nu este vorba despre așa ceva.

— Dumnezeu nu-i lovește pe cei drepecți. Dacă v-a avertizat astfel, înseamnă că există și un motiv. Vă aduce aceste încercări fiindcă vă iubește și vrea să vă apere de alte tulburări.

— Îmi tot scormonesc memoria și nu dau de nimic.

— Lucrul cel mai teribil este să faci rău fără a-ți da seama. Greșeala își dublează importanța dacă nu realizezi dimensiunile ei.

— Părinte, degeaba caut să-mi amintesc...

— Poate că nu vă amintiți, însă Dumnezeu își notează totul în Cartea sa cea Mare și acum v-a trimis factura.

— Nu am nimic să îmi reproșez.

— Nu vă mai încăpățânați, fiule, Dumnezeu îi iartă pe cei care se pocăiesc, dar îi fulgeră pe cei care se încăpățânează în propria greșeală.

— Păi...

— Rugați-vă, fiule, și cereți iertare. Sărmane om, primește încercarea pe care Domnul ți-a trimis-o.

Nouă luni a urmat o cură psihoterapeutică. Analistul alterna ascultarea compasională cu aceea agresivă. Îl lăsa să vorbească, după care îi recomanda să vadă partea bună a lucrurilor: ar fi putut deveni obez, sașiu și asudător. În loc de așa ceva a preferat eliziunea, ștergerea. Ce diferență

calitativă! Un mic bonsai în locul unui baobab cât toate zilele! Cât l-or fi invidiind deșirații care-și julesc creștetele de tavane! În plus și-a mai păstrat și scula în stare perfectă. Ce poate fi mai important în viață decât să ai ditamai socoteala care să funcționeze la comandă? Și mai îndrăznește să se plângă, să invoce nu știu care complex de inferioritate! Ba chiar să ceară și ajutorul medicului! Astea da pretenții!

Lui Léon îi plăcea să fie ocărât în halul acela. Avea nevoie de cineva care să îl liniștească, care să îi spună că, în definitiv, nu era vorba despre nimic grav. Uneori, psihanalistul se întuneca, se arăta pus pe confidențe, aproape că murmură:

— Bătrâne, trebuie să știi că fiecare femeie își transformă bărbatul în copil. E mămoasă, îl domesticește, îl micșorează cum fac indienii Jivaro cu capetele tăiate ale dușmanilor. În momentul în care ajunge să-i spună „fiara mea iubită”, atunci e clar că l-a metamorfozat într-un unchiuleț cumișel. Asta-i povestea căsătoriei.

Apoi își revenea, își relua rolul de sfătuitor și afirma cu bucurie forțată:

— Înălțimea, dragul meu, nu are nicio importanță. Nu e decât o prejudecată. E ridicol să te simți micșorat din moment ce măsoară aproape un metru. Strălucirea unei ființe depinde de prestigiu, nu de înălțime. Chiar și coborând sub un metru, ceea ce tot respectabil se cheamă a fi, tot nu e grav. Nici dacă ai ajuns la o jumătate de metru, o treime ori un sfert, tot nu are sens să te alarmezi. Iar sub zece centimetri, înălțimea nu mai are nicio importanță, dar chiar nicio importanță.

Ah, ce vorbe fortifiante! Cât de mult îl puteau liniști pe Léon. La încheierea fiecărei ședințe, analistul îi repeta cu un zâmbet larg: Tot ce e mic e drăguț, tot ce e mare e nașpa! Însă, pe măsură ce trecea timpul, paznicul inconștientului se posomora și devenea agresiv. Îl bănuia pe Léon că încearcă să scape de creștere, că nu vrea să se facă mare pentru a scăpa de orice fel de responsabilitate. Îl

făcea șmecher, îi arunca priviri oripilate, îl așeza pe scăunele joase pentru a-l micșora încă și mai mult. Îi adresa întrebări deplasate: Cui i-ați vândut toți centimetrii ăia? N-oți fi făcut vreun pact cu diavolul? Cât v-a dat? Dacă nu mărturisiți adevărul, dublez prețul ședințelor. Léon ajunsese vinovatul chemat la bară, supus capriciilor unui judecător exasperat care, într-o bună zi, l-a dat pe ușă afară urlând:

— Lasă-mă-n pace! M-am săturat! Chiar că ești un idiot scăzător!

5. Mucoșii iau puterea

Și-au trecut câțiva ani.

Léon a încercat și alte remedii: rugăciunea, meditația, rachiul, thai-chi-ul, acupunctura, zen-ul, terapia primară, programarea neurolingvistică. Niciunul însă nu i-a readus starea de bine dinaintea catastrofei. Era gata să se convertească la orice religie, sectă ori partid care i-ar fi putut reda dimensiunile pierdute. Baptiste, cel dintâi născut, fusese dintotdeauna preferatul tatălui său care îl veghease, îl înfășase, îl îngrijise, punând la bătaie întreaga-știință medicală. Numai că băiețelul ajunsese acum aproape de înălțimea lui Léon, nu avea decât cinci ani, iar faptul de a-l fi ajuns într-un timp atât de scurt erodase respectul pe care, mai demult, tatăl i-l inspirase. Nu vedea în el decât un alt puștan, mai ridat, cu șuvițe albe, care tot timpul îi făcea morală. Nu-i mai era îndeajuns doar să se joace împreună, ci își dorea să își și măsoare forțele. Pentru a-și cheltui exuberanta-i energie îl trântea pe jos, îl apuca de gât și îl strângea. La școală căuta tot timpul gâlceavă. Pe Léon îl împingea doar așa, pentru a-l provoca, îi trăgea pumni în burtă și abia aștepta să-i vadă organul târându-se pe podea pentru a i-l strivi cu călcâiul. Léon se clătina, cu greu își regăsea suflul și realiza că, într-o luptă cinstită cu fiul său, era posibil ca nu el să mai fi fost învingătorul. Pe de altă parte, știa foarte bine că un adevărat tată ar fi încasat loviturile seci fără să crâcnească și ar fi acceptat cu bunăvoință să fie sacul de box al vlăstarului lui.

Acestuia din urmă îi plăcea enorm să îl aibă ca partener pentru a-și da în petic, numai că Léon, de modă veche fiind, trăia în respectul ierarhiilor și continua să îi dea ordine: Stai drept! Ține-ți gura! Termină ce ai în farfurie! Șterge-ți nasul! Baptiste îl contrazicea și arunca în el cocoloașe de hârtie înmuiate în salivă, cu ajutorul unei țevi. Betty, care

mergea pe picioarele ei, izbucnea în hohote la cele mai mici prostii ale fratelui ei, aliindu-se cu el. Scorpie afurisită! De pildă, fratele ei puneă o găleușă cu apă pe ușa întredeschisă și striga: Tata, vino repede! Léon sosea în fugă, împingea ușa, găleata îl uda learcă, uneori i se îndesa până peste urechi și-l mai și rănea. Dracii de copii se stricau de răs, trebuia să râdă și el cu ei, dar și să ștergă băltoaca de apă cu o cârpă, de teamă să nu fie boscorodit de Josiane sau de Solange. Prezența bonei îl deprima încă și mai tare, fiindcă aceasta nu își ascundea lipsa de respect. Pentru ea, bărbatul trebuia să fie înalt și puternic.

S-ar fi putut comporta și el la fel ca și copiii, le-ar fi putut juca tot atâtea feste de prost gust, însă el era tatăl, așadar nu se putea coborî la nivelul lor. Adevărul era că se temea de prichindeii sălbatici pe care-i ștersese la fund, cărora le dăduse să mănânce iubitor, cu biberonul, și care acum îi amenințau viața pretextând că se joacă cu el. Amândurora li se pusese pata pe pisicuța Zorzonel pe care o trăgeau de coadă, o alergau cu foarfecele ca să-i taie mustățile, o închideau în coșul de gunoi. Léon era singurul care lua apărarea bietului animal, pe care îl salvase de mai multe ori din situații critice. Regreta că nu era decât un amărât de doctor, de reprezentant al halatelor albe, și că neglijase artele marțiale. Dacă ar fi avut centura neagră la karate, ce mai chelfăneală le-ar fi tras mucoșilor, ce vârf de pantof le-ar fi înfipt în burtă, ce mai antebraț le-ar fi pocnit peste nas ca să le arate cine e stăpânul. Cătușe le-ar fi pus derbedeilor, ca la carte i-ar fi caftit, i-ar fi comprimat și i-ar fi băgat într-un sarcofag pentru a le interzice să mai crească. Gașcă de nima-n drum!

Nevasta îi ajunsese mamă, copiii tovarăși de joacă turbați și fățarnici. Laș, s-a dus să i se plângă lui Solange: ba că Baptiste îl enerva tot timpul, ba că Betty își bătea joc de el, ba că nu erau cumiți.

— Bine, măi bucățică, dar Baptiste nu are decât cinci ani, cum ar putea să îți facă vreun rău?!

— N-ai văzut cât s-a făcut? Copiii cresc tare repede, ne îndreptăm către un univers de uriași.

— N-o face premeditat, vrea doar să se distreze.

— Îți dai seama? Trebuie să mă apăr de propriul meu fiu! E groaznic!

— Într-o zi ai să crești la loc, iubitele, și îți vei regăsi adevăratul tău loc în mijlocul nostru.

— Și el va crește, Solange, niciodată nu voi putea avea vreo autoritate în fața lui.

Solange își pierdea răbdarea: avea o casă întregă de pus la punct, așa că nu putea sta să asculte doar lamentațiile unuia sau altuia.

— Gata. Nu-mi plac curcile plouate. Dacă o ții tot așa, o să te bagi în pat nemâncat.

Singurul privilegiu pe care și-l păstrase Léon era să i se adreseze soției pe numele de botez. Dar și să vadă filmele la cinematograful cu preț redus, având însă interdicție în privința celor nerecomandate sub doisprezece ani. Nu își făcea iluzii: mini-eul lui nu avea decât minidrepturi. Suprasolicitată, Solange, cât de devotată era ea, tot se enerva din nimic, găsindu-și bărbatul în același timp lamentabil și tulburător. Acesta bombănea și stătea îmbufnat tot timpul. Nici să se autoironizeze nu mai știa. De ce ne-o fi trimis Dumnezeu atâta suferință, se întreba Solange, ce păcat om fi plătind? Într-o zi, când i-a descoperit pe Léon și pe Baptiste ciondănindu-se din cauza unui Game Boy, le-a tras fiecăruia o pereche zdravănă de palme. Léon a rămas amețit, pe jumătate mort, parcă.

Din acel moment, de câte ori Baptiste se alegea cu câteva la fund, Léon avea și el porția lui, din spirit de echitate. Chiar dacă nu greșise cu nimic. Cu atât mai mult cu cât Baptiste știa să își farmece mama cu vocea-i copilărească și cuvintele cu intonații melodioase. Așa că aceasta îi trecea totul cu vederea, mai ales că era mai micuț decât taică-său căruia micșorarea îi alterase frumusețea, dându-i înfățișarea zbârcită a unui câine din rasa Shar-pei. Doar pisicuța tricoloră, cu lăbuțele ei albe,

continua să manifeste față de Léon aceeași afecțiune, frecându-se de picioarele lui, ghemuindu-se în brațele lui, indiferentă la transformările corpului acestuia, recunoscătoare pentru bunătatea lui.

Bărbățul se scufunda atunci în apele melancoliei. Îi era rușine să își facă simțită prezența față de Solange. Speranțele și le ascundea în miezul ființei sale ridicole. Asimetria lor îl complexase dintotdeauna. De acum însă, nu o mai putea ajuta nicidecum, avea nevoie de ea în permanență. Toate dulapurile erau prea sus, toate farfuriile prea îndepărtate, toate tăvile prea grele, toate cuțitele prea ascuțite. Solange, care își vedea bărbatul topindu-se ca zăpada la soare, se întreba dacă nu cumva mama sa avusese dreptate, pe vremuri, punând-o în gardă. Când prietenii o întrebau ce mai face Tom Degețel, se supăra doar de formă, fără convingere. Alunga însă gândurile negre și prefera să nu mai reflecteze la viitor. În același timp, Léon rămânea soțul ei oficial și, în fiecare noapte, Domnul Minimum îndeplinea ritualul matrimonial cu brio, lucrând chiar și fără să vrea în folosul înmulțirii speciei.

Drept pentru care, până la urmă s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple: la trei ani după nașterea lui Betty, Solange a rămas iarăși însărcinată, chiar dacă nu a vrut. Era convinsă că un asemenea bărbat atrofiat nu mai era în stare să procreeze. Or, Léon, chiar dacă în plină tranziție minimalistă, rămăsese de o fertilitate redutabilă. Familia, prietenii, ba chiar și Josiane și-au manifestat dezacordul. Sarcina asta intempestivă nu putea fi luată în serios. Măcar era sigură de persoana tatălui? Solange a protestat indignată. Deși reacțiile erau firești, din moment ce nu-i dădea bărbatului ei chiloții jos, în public, spre a arăta ce îi mai rămăsese acestuia din vechea-i splendoare. Pe Léon știrea l-a înmărmurit: nu mai era deloc sigur că îi plac copiii și nu mai vedea vârsta aceea agitată decât ca populată de pici insuportabili și de toante exasperante. Vocile lor ascuțite, precaritatea dialogurilor, stupiditatea jocurilor îl crispau. Discret, a sugerat o întrerupere de sarcină.

Pătrunsă de respect pentru dogmele bisericii, Solange l-a încuiat douăzeci și patru de ore în dulap, dându-i doar pâine uscată și apă.

Baptiste și Betty își ajungeau tatăl cu o stupefiantă viteză. Cel dintâi îl depășea acum cu câțiva centimetri. Pentru ca ordinea generațiilor să mai fie o vreme respectată, Solange a înălțat scaunul pentru bebeluși, pe care Léon mânca numai și numai în farfuriile de plastic. În timpul mesei încă mai putea fi luat drept capul familiei, pe care toată lumea îl asculta. Se dădea mare, comenta actualitatea zilei, își exprima opiniile asupra politicii și societății. Solange îi admira finețea analizelor și le spunea celor mici să ia exemplul de la tatăl lor. Neciopliților nici că le păsa, făceau tărăboi, siguri că adevărata față a trupurilor își va reintra iute în drepturi.

Când Solange pleca de la masă pentru câteva clipe, Baptiste îndrepta spre tatăl lui priviri teribile, răcnea și își umfla mușchii, exclamând:

— Vrei să ți-o iei, scurtici?

Lipsa de respect filial îi făcea rău lui Léon. Baptiste cel feroce ajunsese un malac supraalimentat, un animalul carnivor gata de orice porcărie. Poate că suferea de complexul copilului celui mare, ajuns la confruntarea directă cu tatăl. Observându-l pe acesta cum se micșorează în fața ochilor lui, se considera cauza reducăției și se umfla în pene. Léon era prizonierul lui, prada lui de război, trofeul lui personal. Pasionat de westernuri, își prindea tatăl cu lasoul la capătul holului, îl lega ca pe un cârnac și îl rostogolea până la picioarele mamei, exclamând:

— *Howgh*, mama, piticania plângăcioasă este a ta!

În plus, își supunea părintele unui discret șantaj:

— Fă-mi temele, că dacă nu...

Léon îl asculta, ascunzându-și docilitatea sub alibiul pedagogiei. Vai de el dacă se încurca la vreo adunare sau dictare: micul mafiot îi promitea o cotonogeață pe măsură. Léon se îndrepta spre Baptiste cu naiva încredere că va obține măcar un mic semn de prietenie. Celălalt îi

răspundea cu un rictus care ar fi băgat groaza până și în cel mai sângeros barbar. Pentru Léon căminul nu mai era o oază de liniște, ci o arenă însângerată, un câmp minat în care orice lovitură era permisă. Pătrunsă de milă, Solange prindea copiii care vorbeau peltic și aveau o mină de absolută naivitate în timp ce îi explicau: Mai avem și noi dreptul să râdem, nu? Léon, care deja ajunsese ținta batjocurilor, trecea acum drept morocănosul care strica tot cheful casei. Într-o zi, soția i-a zis: „Termină cu dârdâiala asta de frică!”, și așa i-a rămas numele. Dârdâilă se străduia să aproximeze un zâmbet pentru a nu-și strica de tot reputația, însă din camera sa nu mai ieșea decât cu deosebite precauții: cei doi bastruci îl înnebuneau, îi întindeau curse, îi murdăreau dosarele medicale, îi puneau piuneze în încălțări, oțet în vin, lipici în pasta de dinți. Mutrele lor glumețe îl înspăimântau. În secret își făcuse rost de o cască de motociclist și umbla prin propriul apartament ca un spion pe teritoriul dușman: lipit de pereți.

6. Eclipsa

Neliniștea lui Léon s-a transformat în angoasă pură în clipa în care a aflat că Solange aștepta gemeni: un băiat și o fată încolăciți în același ou, la căldurică, ca două bombe în silozurile lor nucleare. Ecografia nu a făcut decât să confirme: erau enormi, bine făcuți, nerăbdători. Articula cuvinte din vârful buzelor, băteau cu picioarele în poarta pântecelor, grăbiți să iasă. Solange se îngrășase cu douăzeci și cinci de kilograme, iar copiii îi ziceau Balena. Invers decât primele două dați, sarcina lui Solange îl îngrozea pe Léon. Nu mai era vorba despre linia voluptuoasă a unui pântece umflat de viață, ci despre un buzunar încărcat cu obuze ucigașe a căror primă țintă chiar el urma să fie. Pielea se va sfâșia și două proiectile îi vor exploda în plină figură.

Ora livrării a sosit și ea, așa cum sosește ea întotdeauna. Solange a avut primele contracții într-un 10 decembrie, pe la ora trei dimineața. Împreună cu Léon a luat un taxi pentru spital, lăsând copiii în grija cerberului Josiane. Nașterea se anunța ușoară, după obicei, în ciuda cantității de colete. Anatomia lui Solange o predispunea unei numeroase posterități: șase sau opt copii nici că ar fi speriat-o. Considera fecunditatea un dar de la Dumnezeu. Léon nu prea era la largul lui. Se simțea nelalocul lui adus așa, alături de această doamnă enormă. Mirosurile de medicamente din maternitate, interminabilele coridoare, strălucirea implacabilă a neoanelor, toate acestea îl înspăimântau. Ajuns în sala de nașteri, obstetricianul, asistenta și moașa, cu ochii roșii de oboseală, văzându-l, au urlat într-un glas:

- Fără copii aici!
- Sunt tatăl, s-a bâlbâit, îngălbenindu-se.
- Faci mișto?!

— Așa e, a confirmat Solange, el m-a lăsat gravidă... Ar dura cam mult să vă explic. Ocupați-vă de mine, vă rog, mă simt rău.

O infirmieră i-a aruncat lui Léon o bluză albă, prea mare pentru el, și toată echipa s-a repezit în jurul femeii în travaliu.

În același moment, doborât de insomnie, profesorul Daniel Vădublez se apleca încă o dată asupra dosarului medical al pacientului Lumânarea. Îl apucaseră toate năbădăile: bolnavul ăsta sfida toate legile științei și îi anula întreaga competență. Vădublez considera micșorarea acestuia un eșec personal. În cămașă de noapte, cu picioarele goale, străbătând camera în lung și-n lat, lua din nou, unul câte unul, elementele cazului, vorbind cu voce tare:

— Să vedem: în ziua căsătoriei, Léon măsoară un metru și șaiszeci și șase de centimetri. Nouă luni mai târziu i s-a născut primul copil. Nu mult după aceasta, Léon a pierdut treizeci și nouă de centimetri, în mod progresiv, timp de trei săptămâni. După care s-a stabilizat. Un an mai târziu s-a născut al doilea copil, o fată. Și de data aceasta, Léon a pierdut treizeci și nouă de centimetri, dar ceva mai repede. Și, din nou, stabilizare. Au trecut trei ani și jumătate fără vreo schimbare notabilă. Un singur element remarcabil: sexul a rămas la dimensiunile originale, ceea ce îl face să pară imens, chiar dacă este de măsură normală, hai să zicem puțin mai lung și mai gros. Acum, Léon măsoară optzeci și opt de centimetri. Care să fie legătura între toate aceste evenimente? Trebuie să facem apel la rațiune. O logică este în toată povestea, dar care, oare?

Își freca mâinile, se trăgea de lobul unei urechi, semn al unei deosebite îngrijorări.

— Un metru șaiszeci și șase. Primul copil - pierdere: treizeci și nouă de centimetri. Rest: un metru și douăzeci și șapte de centimetri. Al doilea copil - pierdere: încă treizeci și nouă de centimetri. Rest: optzeci și opt de centimetri.

Penis stabil. Nicio altă urmare. La fiecare copil pierde ceva mai puțin de un sfert din înălțime, așadar, așadar...

Și, dintr-o dată, ca o scânteiere care sfâșie tenebrele, în mintea profesorului Vădublez s-a făcut lumină:

— Ei, fir-ar să fie! Păi dacă tocmai asta este legătura?! Imposibil! Trebuie să mai calculez o dată. Dar, mai întâi, trebuie să îi avertizez imediat.

Fără a mai lua în seamă ora înaintată, într-atât i se părea de importantă noutatea, a format numărul telefonului mobil al lui Léon chiar în minutul în care nașterea ajunsese într-o fază critică: primul dintre gemeni urma să apară pe lume dintr-un moment în altul. Iritat de apelul nepotrivit, în plină noapte - lăsase mobilul deschis pentru eventualitatea că vreun pacient ar fi încercat să dea de el - Léon s-a îndepărtat de ceilalți și a șoptit:

— Cine e?

— Léon, sunt Daniel Vădublez. Îmi pare rău că vă deranjez la ora asta. Am un lucru de o importanță capitală pentru dumneavoastră. Trebuie să vă vorbesc imediat. Unde sunteți? Sosesc, sar chiar acum într-un taxi, treziți-o și pe Solange, anunțul vă privește pe amândoi.

— Sunt cu ea la maternitate, chiar acum...

— Nu, nu e adevărat! Anulați totul, opriți-o, vă implor!

— Imposibil. Conracțiile au început acum trei ore. S-a rupt apa. Solange e pe masa de travaliu, micuții sunt gata să apară.

— Împiedicați-o să-i facă! Betonați-i burta, astupați-i-o cu hârtie, cu fașă! Baricadați-o, descurcați-vă cumva! Mă auziți? Copilul ăsta trebuie să rămână în mama lui, NU TREBUIE SĂ VADĂ LUMINA ZILEI!

— Profesore, ați înnebunit?

Léon continua să șoptească pentru a nu deranja echipa medicală care îi ajuta soția.

— Lăsați baltă totul: nevastă, copii, slujbă...

— Până la urmă, ce se întâmplă, doctore, aveți de gând să îmi explicați?

— Se întâmplă, Léon (vocea profesorului căpătase o tonalitate cu adevărat isterică), se întâmplă că, în sfârșit, am înțeles! Léon, AM ÎNȚELES!

— Ce-ați înțeles, profesore? Mai pe scurt, că nu mai pot vorbi mult.

— Am reușit să fac legătura între diferitele momente ale micșorării dumneavoastră.

— Profesore, nu e momentul. Haideți să stabilim o întâlnire și îmi veți putea explica totul.

— Nu. Acum ori niciodată. Léon, vă rog, ceea ce am să vă spun este de cea mai mare urgență.

— Măcar spuneți-o repede, risc să deranjez pe toată lumea. Mi se face semn să închid ori să ies din sală.

— Atunci, ieșiți și ascultați-mă.

Léon s-a strecurat pe ușă afară, făcând un semn cu mâna lui Solange, care se sufoca și gâfâia, că va reveni imediat.

— Léon, dragul meu, micuțul meu Léon, am găsit cheia nenorocirilor dumneavoastră...

— Era și timpul, dacă nu cumva puțin cam târziu...

— Poate, dar este ceva atât de complex... Ați mai putea încă salva ceea ce a rămas...

— Vă ascult.

— COPIII DUMNEAVOASTRĂ SUNT...

Vădublez urla, așa că Léon a trebuit să îndepărteze aparatul de ureche.

— Ce e cu copiii mei?

— Nu mai trebuie să faceți niciodată copii. Mă înțelegeți?

Léon a simțit că i se înmoaie picioarele și că e gata să își piardă echilibrul.

— Ce tot spuneți?

— Léon, fiți foarte atent la ceea ce vă voi spune: la fiecare copil care vi s-a născut, ați pierdut treizeci și nouă de centimetri. De ce treizeci și nouă? Nu-mi pot explica, însă constat. Înțelegeți?

— Nu văd legătura.

— Normal, din moment ce sare în ochi. Acești micuți se nasc în detrimentul dumneavoastră. Trăiesc pentru a vă

șterge de pe fața pământului. Nu vă micșorați, vă retrageți ca mânerul unei umbrele sau gâtul unei țestoase. De fiecare dată când vi se naște câte un copil, intrați în dumneavoastră înșivă. Din nefericire, de ieșit nu mai ieșiți niciodată. Exersați accelerat reînnoirea generațiilor, dispariția bătrânilor în folosul tinerilor. Ceea ce, de obicei, se întâmplă în treizeci sau patruzeci de ani, la dumneavoastră ține câteva săptămâni.

— Sunteți sigur?

Léon era aproape leșinat. Gâfâia, înghițea aerul ca un pește scos din apă.

— De ce tocmai eu?

— Habar n-am. Poate că prin dumneavoastră este anunțată o transformare a paternității. Poate că, în viitor, toți tăticii vor dispărea de îndată ce vor fi fecundat mămicile, după cum călugărițele devorează tații puilor lor.

— Iertați-mă, dar teoria mi se pare absurdă. Trebuie să vă las, sosesc copiii.

— Léon (tonul lui Vădublez devenise rugător), vă implor, nu renunțați. Și dumneavoastră aveți dreptul la viață. Părăsiți spitalul, plecați cât mai departe, vă voi da eu bani, doar sunteți pacientul meu preferat. În plus, și acum v-o pot mărturisi, m-am îndrăgostit de soția dumneavoastră încă din prima clipă când am văzut-o, așa că îi pot explica totul.

— Profesore Vădublez, dacă asta este o stratagemă pentru a mă despărți de Solange, aflați că vă înșelați. Nu mă voi despărți nicicând de ea.

— Atunci, sunteți pierdut, prietene. Adio, Léon, chiar îmi plăceați...

— Ia nu mai vorbiți despre mine la trecut, doar încă mai exist.

— Nu pentru multă vreme, vă asigur, o să faceți fâsss!, ca un balon înțepat.

— Mă speriați.

— Nu vă faceți griji, voi avea eu grijă de Solange și de copii, am să mă ocup personal de educația lor. Apropo...

— ...Alo, alo! Léon, nu închideți! O ultimă întrebare: preferați învățământul public sau privat? Sunteți pro sau contra sistemului de repartizare a elevilor și a cadrelor didactice? Vă voi respecta cu scrupulozitate dorința. Alo!...

Clipă în care bateria mobilului lui Léon a murit. S-a întors grăbit în sala de nașteri chiar în momentul în care primul copil, Berenice – fratele ei, Boris, deosebit de galant, se dăduse la o parte spre a-i face loc să iasă – scotea capul din pântecele lui Solange și, cu mânuțele, se sprijinea pe coapsele și fesele acesteia pentru a ieși cu propriile puteri din habitaclul matern. Hotărârea, aerul agresiv și victorios al bebelușului l-au înspăimântat pe Léon, care s-a lăsat mecanic pe scaunul unde Solange își lăsase, grăbită, mantoul și geanta. Berenice s-a scuturat, a îndepărtat scârbită mucusul care o acoperea, și-a masat craniul ca pentru a-și veni în simțiri, a cerut, pocnind din degete, săpun și mănuși de baie, refuzând orice ofertă de sprijin din partea personalului spitalului. Boris a urmat-o imediat, cu aceeași ușurință, cu palmele lipite și mâinile întinse, ca un săritor olimpic la trambulină. A fost primit în plasa de siguranță întinsă sub pântecele lui Solange, din care a sărit în sus încă de câteva ori, ca o minge. Fuseseră, în această maternitate, câteva rare, foarte rare cazuri de copii-rachetă, care țâșneau din uter și care trebuiau prinși din zbor. Gemenii abia dacă au plâns și ei așa, puțin, să nu se spună că nu au respectat obiceiul. Picilor le-a revenit rapid tonusul și au început să salte-n leagăn, dovedind o indecentă vitalitate. Solange născuse în doi timpi și trei mișcări, vreo treizeci de minute să fi fost și, în sala de travaliu, personalul, uimit de asemenea ușurință, se relaxa pregătindu-se să închine în sănătatea tinerei mămici.

Dintr-o dată, Léon s-a simțit slăbit. Un voal de întuneric i s-a așezat peste ochi. Și, sub privirile năucite ale infirmierei și moașei, a început să scadă. Centimetru după centimetru, se tasa în el însuși, lichifiindu-se ca untul în cratiță.

— Ce ne face nouă ăsta? s-a bâlbâit un asistent.

Pierderea de volum, constantă, a durat cincisprezece lungi minute. O extincție progresivă sub ochii îngroziți ai adulților. Credeau că sunt în fața unei iluzii optice, pe rând nou-născuții, în picioare, în pătuțurile lor, băteau din palme și râdeau în hohote. Convinse că sunt în fața cine știe cărui ritual vrăjitoresc, infirmierele au luat-o la fugă pentru a cere ajutor.

Însă Léon, departe de a se evapora, s-a oprit la zece centimetri deasupra solului, rămânând la dimensiunile unui creion sau ale unui briceag. Vădublez greșise calculele: nașterea gemenilor nu-l costase pe tatăl lor decât șaptezeci și opt de centimetri, la fel ca și primii doi copii. Natura calculează cu precizie! Îi mai rămăseseră suficienți pentru a putea continua să trăiască așa, la scară redusă. Din fericire, avusese reflexul de a se așeza pe scaun când se întorsese în sală, după conversația telefonică. Venindu-și iute în fire, a profitat de zarvă pentru a o lua la fugă spre mantoul lui Solange, agățat de spătarul scaunului și s-a aruncat cu capul înainte în buzunarul drept, în care a fost primit de o grămadă de mărunțiș, bomboane de mentă, tichete de parcare și un breloc pentru chei fixat pe o vacă de cauciuc care scotea sunete ascuțite, dacă o strângeai. Când au sosit, în sfârșit, bodyguardii, nu au mai găsit pe jos decât un telefon mobil spart în trei, a cărui cartelă fusese călcată în picioare de cei care se agitaseră prin sală. Cu toții s-au crezut pradă unei halucinații colective.

Numai Solange văzuse și înțelesese totul, drept pentru care se mulțumea să plângă, dând vina pe epuizare și pe un traumatism postnatal. De formă, s-a simulat la repezeală o anchetă, Léon fiind căutat prin toate găurile de șoareci, prizele smulse din perete, gurile de ventilație. După care, părintele-fantomă a fost dat uitării. Poliția i-a constatat lipsa, iar Léon a fost declarat dispărut, vinovat de a-și fi abandonat domiciliul, aneantizându-se astfel prin hrubele stării civile. Îl regretau doar câțiva pacienți și colaboratori. Prietenii, de mult îl părăsiseră.

Două zile mai târziu, tânăra mamă ieșea din spital cu bebelușii gânguritori la subsuoară și, ghemuit în buzunarul mantoului, cu bărbățul pe care-l liniștea mângâindu-l cu vârful degetelor.

- IUBITO, EU MĂ MICȘOREZ!... -

Partea a doua
Gloria lui Bobiță

7. Scurtimea Voastră

De data aceasta, Léon pășise într-o altă dimensiune. Nu doar se atrofiase, ci, pur și simplu, schimbase lumea. Pentru Solange a fost un șoc: bărbatul ei trăgea la fit exact când avea mai multă nevoie de el. Pe bune, chiar că nu poți pune bază pe bărbați! De acum, era de parcă ar fi trăit împreună cu un chibrit. Îi era ciudă pe el că se eschiva în momentele critice, dar îi și venea greu să creadă versiunea generată de evenimente, așa cum le analizase profesorul Vădublez. Se trezise astfel cu patru copii agățați de fustele ei – Bapstiste, Betty, Boris și Bérénice – plus o stranie creatură de lungimea degetului mare de la picior, care trăncănea până-și pierdea suflul, într-un gângurit greu de priceput. Surceaua umană, pe care trebuia să o ducă la ureche pentru a o înțelege, repeta într-una: Nu e vina mea! N-am făcut nimic! Sunt nevinovat! Solange ridica din umeri: îi era totuna dacă era ori nu disperat, răul fusese făcut.

Încă o dată, urgent, viața lor a trebuit reorganizată. Solange a înghesuit toate lucrurile dispărutului soț în două cuiere pe care le-a expediat la Ajutorul Popular. Nu a păstrat decât câteva: fotografiile, butonii, cravatele de mătase, batistele. Pe Léon l-a instalat pe măsuța de toaletă, într-o cutie de țigări din lemn de cedru de Liban, parfumată și moale, pusă într-o cutie de bijuterii îmbrăcată în catifea grenă. În vremurile bune, cei doi soți fumau, seara, o Cohiba sau un Montecristo, însă Léon fusese nevoit să abandoneze ritualul, întrucât și cel mai mic norișor de fum îi amenința grav plămâinii liliputani.

Oficial, Léon a fost declarat mort, dispărut. Cabinetul i-a fost preluat de unul dintre colegi căruia Solange, conform căsătoriei așezate juridic sub semnul comuniunii de bunuri, i-a putut vinde partea soțului pe un preț apreciabil. Esențialul era însă punerea la punct a legii tăcerii, în care a fost atrasă și Josiane, bona. Aceasta și-a făcut de mai multe

ori cruce când a aflat vestea metamorfozei Domnului și a jurat discreție absolută contra unei consistente măririi de salariu. Deși părea a fi înțeleș totul, nou-născuții încă nu vorbeau. Cât despre copiii mai mari, acestora rușinea le închidea gura mai bine decât orice amenințare. La școală, tatăl lor era de multă vreme o sursă de umilință, așa că i se ordonase să nu mai calce pe acolo pentru a-i aștepta. Firește că Vădublez își va ține gura, cu atât mai mult cu cât începuse să îi facă lui Solange o curte tenace. Au fost stabilite reguli stricte: în prezența musafirilor, nicio vorbă despre Léon. Imediat ce auzea că se sună la ușă, bărbățelul trebuia să intre în cutiuța lui. Era interzis să se deschidă ușa, indiferent cui, înainte ca micșoratul să fie încuiat. Dacă apăreau colegi de la școală pentru o gustare ori o aniversare, microbul urma să fie încuiat cu două rânduri de lacăte și ascuns de mamă în seiful ei. Astfel, omerta va funcționa perfect. Oricine ar fi încălcat aceste simple, însă draconice reguli, se expunea celor mai grele pedepse. Josiane a fost înaintată în gradul de comisar politic al familiei, însărcinat cu disciplina și conducerea căminului cu mână de fier. Solange i-a dăruit o nuia elastică de răchită pentru corecția recalcitranților. Baptiste i-a simțit de mai multe ori mușcătura fierbinte. Pe Léon, Josiane l-a botezat cu numele de cod Scurtimea Voastră. Trebuia să facă eforturi pentru a se abține să nu-l facă praf ca pe un țânțar.

— Aveți noroc că vă apăără Doamna, îi tot zicea.

Pentru Léon, schimbarea a fost atât de dură, încât i-a trebuit destul timp ca să realizeze proporțiile dezastrului. Nimic nu îl predispucea acestei stări monstruoase. Renunțase să mai înțeleagă ceva, iar explicațiile lui Vădublez nu îl convinseseră. Ce senzație bizară să se trezească la înălțimea jucăriilor copiilor, după ce ajunsese copilul propriei soții! Ființele omenești, inclusiv dulcea lui iubită, îi păreau acum niște dragorii, niște tancuri, ființe cuirasate, pe când el se simțea gol, parcă, o virguliță de carne pe care oricine o putea face zob. Până și lancea dragostei dispăruse în acel ciclon. Sub pânțele nu îi mai

rămăsese decât un punct fără de importanță. De ce l-o fi făcut Marele Ceasornicar să distoneze de restul lumii?

În primul rând, trebuia să scape cu viață, căci totul devenise acum o problemă. De exemplu, spălatul. Evita să facă prea multe dușuri în forma de copt pe care i-o repartizase Solange în baie, de teamă să nu intre la apă. Niciodată nu suntem îndeajuns de prudenți! Apa de la robinet, chiar și dată încet, avea forța unei cascade care l-ar fi putut fura într-o clipită. Să alunece în chiuvetă și să fie aspirat prin sifon i-ar fi fost fatal. Nici să mănânce nu îi era mai simplu. Alimentația consta din supe și piureuri, fiindcă se presupunea că dințișorii lui nu pot ronța nici cele mai mici bucăți de carne. Trebuia să i se taie și să i se paseze totul. Ce ar fi putut înghiți o persoană de talia lui? Gurița cu buze cărnoase era atât de îngustă! Pentru el o boabă de strugure, un bob de mazăre sau o firimitură de pâine era un adevărat festin. Cu toate acestea, în afara zilelor când aveau invitați, i se permitea să ia masa împreună cu familia. Acum, când era cam cât o jumătate de pensulă, era așezat pe un scaun de păpușă dintre cele ale lui Betty, care și așa îi era cam mare. Mâncarea îi era servită într-un degetar tăiat pe jumătate. Cel mai mult îl îngrozeau pe Léon sunetele emise de ființele omenești: vocile Imenșilor, cum îi numea pe ceilalți, îi spărgeau timpanele, provocându-le imposibile vibrații. Fiecare cuvânt care cădea din gura lui Solange sau a unuia dintre copii avea puterea unui trăsnet. Îi ruga: Mai încet, nu sunt surd! Când îi vorbea Solange, ținându-l în picioare pe o palmă, la înălțimea gurii care articula vorbele cu claritate, de parcă s-ar fi adresat unui handicapat, aceasta vărsa peste el, fără să știe, un ocean de salivă care îl uda learcă. Cel mai insignifiant dialog îl obliga să aibă la el impermeabilul, pălăria și umbrela.

Își închipuise, cu naivitate, că nu mai are de ce să se teamă de copii. În ochii lor, Léon încetase să mai fie un rival ori un obiect demn de dispreț, dar se transformase într-o ciudățenie anatomică, într-o jucărioară vie. La rândul lui,

nici că i se păruseră vreodată atât de urâți, de monstruoși. Nou-născuții își scuiپau plămânii cât era ziua de lungă, iar îngrozitoarele lor țipete drăcești îi scrijeleau creierii. Cei mari erau și mai răi. V-ați uitat vreodată cum mănâncă doi micuți? Copilașii aceștia ale căror maxilare muncesc din greu, ale căror limbuțe rozalii se contorsionează, au o asemenea drăgălășenie, că i-ar da lacrimile și celui mai teribil ocnaș. Dar când ești cât o păstaie de fasole, maxilarele acelea brutale, colții ascuțiți, buzele strălucitoare, degetele durdulii, groase ca niște grinzi, devin săbii, măciuci, cuptoare înfierbântate, gata să te înghită, să te sfâșie. Li se scurge saliva, scuiپă, rîgâie în modul cel mai respingător. Iată-te la bunul plac a doi căpcăunei inconstienți de propria lor putere. Iar când vreunuia dintre ei îi scăpa vreun pârț, aproape că leșina. Acestor plăcute fețe trandafirii, cu ochii lor mari, limpezi, sclipitori, le venea greu să accepte că păpușa asta de cauciuc care se sucea în toate părțile le putuse fi cândva tată. Polul lor de interes era acum Daniel Vădublez, care venea zilnic, spre seară, pentru a le saluta mama, manifestând un curios respect față de homunculul acela. Solange îl primea politicoasă, dar fără să sară în sus de bucurie. Era evident că inima ei nu mergea în întâmpinarea lui, închizându-se în sine, asaltată de amărăciune.

Din vocabularul familiei a dispărut cuvântul „tata”. Îl porecleau Léoniță Musculiță, dar cum și această asociere părea prea nobilă pentru el, i se mai zicea și Puric. Cu toate acestea, Léon nu renunțase, ci dorea să îi dovedească lui Solange că încă mai era capabil să îndeplinească funcția de cap al familiei. Astfel, într-o seară a pretins că poate supraveghea singur desfășurarea cinei. În picioare, între solniță și cana cu apă, a ridicat vocea, a bătut din picior în masă, și-a luat un ton amenințător. Baptiste, regăsindu-și instinctele de altădată, l-a prins în mână și l-a ridicat până la înălțimea ochilor, încurajat de sora sa și de urletele gemenilor, întinși în *maxicosy*-urile lor. Léon țipa ascuțit ca un uliu.

— Baptiste, lasă-mă jos, îți ordon!... Să nu-ți mai zi o dată!

Solange tocmai se ridicase de la masă și plecase să încălzească biberoanele. Cu un bobârnac, Baptiste și-a aruncat tăticuțul în castronul cu piure, din fericire doar călduț, în care Léon a căzut cu capul înainte, mai-mai să se sufoce. Întoarsă la vreme, Solange s-a mulțumit cu un țțțț-țțț-țțț la adresa copilului insuportabil, iar pe Léon l-a șters cu un șervețel Kleenex și, fără un cuvânt, l-a trimis la culcare în cutia lui. Testul eșuase.

În pofida indiferenței, copiii manifestau uneori o răutate amețitoare. Într-o zi, Baptiste și-a numit tatăl Posmăgel și l-a înfipt cu capul într-un ou moale, cu partea de sus descojită de ceva vreme. Solange l-a descoperit așa, dând ritmic, în aer, din picioare. Iarăși micile canalii îi înghețau sângele în vine. Încă de dimineață orăcăiau ca broaștele, se trăgeau de păr, își șterpeleau jucăriile. Adevărați primitivi. Baptiste, cel mai tare fiind, își bătea măr sora care urla ca din gură de șarpe. La rândul lui, o lua bine pe coajă de la Josiane, dar era atât de dur, încât abia de plângea. După care cei doi ticăloși se împăcau și îi terorizau pe Boris și pe Bérénice, ba strâmbându-se la ei, ba strigând ca niște bestii. Léon se temea încontinuu să nu cumva să ajungă ținta nervilor lor surescitați, știind că fragilitatea excită, la anumite ființe, instincte criminale. Îi presimțea gata să îl strângă între arătător și degetul mare doar din curiozitatea de a vedea dacă este adevărat. Tare și-ar mai fi dorit să îi convertească la nonviolență, să le inducă puțină înțelepciune, să le dovedească superioritatea înțelegerii față de ceartă, dar, oare, cu ce metode? Cum să exerciți cea mai mică autoritate, când semenii cu un ac de păr? Studiase timp de cincisprezece ani, dăduse tot ce avusese mai bun în el, trăise din burse și alocații și uite unde ajunsese! Noaptea, micul tăticuț avea coșmaruri groaznice: se făcea că propriii lui copii îl înțepă cu furculița, îi duc capul în vârful peniței unui toc, îl toacă mărunțel într-o

ascuțitoare automată sau îl dezmembrează, bucată cu bucată, ca pe o libelulă ori o lăcustă.

Cum să le-o iei însă în nume de rău? În ochii lor nu trecea drept o ființă omenească, ci era un simplu corpuscul. Nu-i purta pică lui Betty, care făcuse cinci ani, din cauză că îl aruncase în toasterul în funcțiune. Din fericire, se putuse cățăra pe o felie de pâine albă pusă la prăjit, dar își arsesse picioarele și mai că fusese sufocat de căldura infernală a aparatului. Nici lui Baptiste, care în curând avea să împlinească opt ani, care îl agățase de picioare cu un elastic și îl lăsase să se balanseze în sus și-n jos ca un yoyo, până când dăduse afară tot ce mâncase (coastă de vițel normand și crustă dofineză). Nici lui Boris, cel de cinci luni, fiindcă și-l băgase în gură. Léon putuse sări înainte ca gingiile bebelușului să apuce să îl strângă. Erau copii, nu știau ce fac. Numai că seara, când era trimis în cutia sa de țigări (pentru el stingerea era fixată la ora 20), era extrem de abătut. Fărămiță devenea taciturn. Își amintea de plajele de vara, de rarele vacanțe la schi, de micile bistrouri în care el și Solange își comandau vin alb de la gheață și cafele espresso fierbinți. Lipsa de griji, fericirea, abia dacă ținuse câțiva ani. Nu apucase să guste din binefacerile acestei lumi. Corpul lui ajunsese strâmt ca un sicriu.

Îl îngrijorau toți și toate. Pe lista dușmanilor potențiali trecuse și pisica. Și-o imagina pe adorabila Zorzonel, pe care o salvase de atâtea ori de răzbunarea copiilor, transformată într-un tigru care l-ar fi urmărit prin întreaga casă cu miorlăituri răgușite. Era convins că și-ar fi dorit să îl devoreze așa, crud, nu înainte de a-l fi torturat. Nu ar fi avut niciun rost să-i fi adus atunci aminte de vechile sentimente de prietenie și respect. Parcă o vedea urcându-se pe măsuța de toaletă a lui Solange, pândindu-l în timp ce se pitea după pudrieră, în spatele unui borcan cu cremă, al rujului și repezindu-se la el, immobilizându-l cu laba ei uriașă, plină de grație, din care ar fi țâșnit cele cinci pumnale bine ascuțite. Pernițele labelor erau mari cât niște perne.

De câte ori Léon dorea să iasă din cutie, îi deschidea capacul prudent, convins că Zorzonel, ghemuită pe undeva și pregătind ambuscada, nu aștepta decât acea clipă pentru a-l extrage cu ghearele înfipte în carnea lui fragilă, în consecință, își multiplica și el vicleniile, folosind, ca pe un câmp de luptă, diferite momeli: un ciorap de păpușă, un pantalon... Aștepta, o lua iarăși de la cap. Credea animalul capabil să rămână ceasuri în șir fără să se miște, fără să respire, invadat doar de pasiunea de bestie de pradă.

Tot din spirit de prevedere, i-a furat lui Solange din trusa de manichiură un ponsor pe care l-a ascuțit în așa fel încât să îl poată folosi ca pe o halebardă, dacă ar fi fost atacat. Acum era un războinic, deci trebuia să umble înarmat, iar arma în niciun caz nu avea să mai curețe de pielițe unghiile Urișei.

Léon se înșela, însă nu avea să o afle decât ceva mai târziu. Zorzonel a fost singura ființă care nu l-a trădat niciodată.

8.

Recucerirea inimilor

După câteva săptămâni, regimul concentraționar al lui Léon s-a mai îmblânzit: orarul s-a mai relaxat, disciplina a fost lăsată mai moale. În pofida surmenajului, Solange s-a arătat din nou generoasă, demnă de vechiul ei statut de femeie măritată. Navigase pe internet, își întrebuse discret prietenii; cazurile de soți micșorați până la dimensiunile unui fetus erau extrem de rare. Nici Biblia, nici Vechiul Testament nu se refereau la așa ceva. Nu îi era însă îngăduit să se îndoiască. Cu siguranță, Dumnezeu îi testa credința. I-a promis lui Léon, amintindu-i de jurământul făcut la căsătorie, că nu îl va părăsi, ci îl va îngriji ca pe singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată. Explicându-i că nu mai pot locui în aceeași cameră, l-a mutat din cutia de țigări într-o debara de cinci metri pătrați, la capătul apartamentului, aproape de scara de serviciu, în fundul unui imens culoar în zigzag. Erau depozitate acolo măhuri, valize, cutii, haine desperecheate, diferite lucruri bune de aruncat. Solange adora coridoarele, pe care le compara cu fluviile lungi, care leagă între ele diferite țări ale căror pământuri le udă. În această ascunzătoare, un tâmplar a montat, la un metru și jumătate de pământ, în afara razei de acțiune a găstii de țânci gălăgioși, dar și a pisicii, o etajeră pe care a așezat o căsuță de hamster cochetă și curățică, prevăzută cu o ușă. „Vila” se sprijinea pe o fundație din lemn de tec, înconjurat de o balustradă solidă, pe care Léon își punea lenjeria la uscat. Se gospodărea singur, căci în familia în care fusese adăpostit în copilărie învățase să coasă și să calce.

Léon nu înțelegea de ce soția lui nu mai voia să stea în aceeași cameră cu el. Doar nu cântărea peste o sută cincizeci de kilograme, ca să riște să se rupă patul conjugal sub greutatea lui. Nu ar fi ocupat mai mult loc decât o formă de copt! Exact despre asta este vorba, îi răspunsese

Solange, aş putea să te lovesc ori să te arunc la gunoi fără să îmi dau seama. În fine, dacă tot se muta, ar fi preferat să locuiescă în frumoasa casă pentru păpuşi pe care Betty o primise de Crăciunul trecut, să ocupe dormitorul de la primul etaj, care avea un pat cu baldachin, baie de modă veche cu robinete cromate, terasă amplă şi fotoliu-leagăn pentru a putea citi la soare. Numai că fiica lui a refuzat fără drept de negociere, ameninţând că va distruge totul dacă „chestia aia” este lăsată în casa ei.

Locuinţa de la înălţime părea un ceas cu cuc la care se putea ajunge cu ajutorul unui ascensor în formă de solniţă, pus în mişcare de un motoraş electric (Solange îl cumpărase dintr-un magazin de jucării specializat în modelism). Un tobogan ca o pârtie de bob, cu numeroase serpentine, îi permitea să coboare prin alunecare. Ingenios, însă fragil, cu atât mai mult cu cât şi copiii şi pisica nu mai încetau să se joace cu firele ascensorului, până în ziua în care Zorzonel, din greşală, a tăiat cu ghearele cablul de susţinere, drept pentru care întregul agregat a intrat în pană. Noroc că Léon nu se găsea în lift! Solange, cu o răbdare îngerească, i-a dăruit o scară în spirală, din plastic, cu balustradă pe ambele laturi şi şapte platforme panoramice, pentru odihnă, dar şi o coardă cu noduri pentru antrenament. S-a şi apucat de exerciţii şi, după o vreme, se distra să urce treptele din două în două, cronometrându-şi performanţele, să se caţere şi să coboare pe coardă până se umplea de bătăături şi bicepşii îi ieşeau în relief.

Au mai trebuit puse la punct şi alte probleme administrative. Am mai spus că Léon putea să ţipe cât îl ţineau plămâni, că tot nu îl auzea nimeni. Piticanie excentrică cu vocea în falset, era obligat să urle până nu mai avea aer ca să îl audă cineva. Corzile vocale nu mai erau nici ele prea puternice, aşa că şi-a confecţionat dintr-o jumătate de cartuş gol de cerneală, având la capăt o jumătate de cartelă de metrou, un megafon pe care îl putea duce la gură. Numai că aparatul era greu de dus, incomod

și de o eficacitate redusă. Nici vorbă să se gândească la un telefon: un aparat vechi cântărea de zece ori greutatea lui Léon. Chiar și prototipul cel mai miniaturizat i se părea un soi de semiremorcă. Acum, Léon cântărea două sute cincizeci de grame cu tot cu haine. Era peste poate să cheme pe cineva în timpul nopții, dacă i se făcea rău sau dacă Zorzonel întreprindea un atac prin surprindere. Solange i-a dat un clopoțel desfăcut de la gâtul unei păpuși, în așa fel încât să poată da alarma în caz de pericol. Întrucât dormitorul acesteia se găsea la ceva mai mult de șase metri de debaraua lui Léon, la ani-lumină altfel spus, era prea puțin probabil să îl poată auzi, chiar dacă ar fi clopoțit din toate puterile. În consecință, noaptea nu avea voie să se îmbolnăvească.

Prin toate aceste încercări, Léon și-a regăsit noi forțe. Cataclismul aproape că îl liniștea: mai jos de atât nu putea cădea. Incapabil să mai procreeze, nici de diminuat nu se mai putea diminua. Și-a regăsit astfel o nouă stabilitate și s-a hotărât să lupte, să ia lumea în considerare cu o sporită vitejie. Încă mai avea de jucat un rol anume. Pentru început, i-a cerut lui Solange să poată citi în fiecare dimineață presa. Aceasta întindea pe podeaua debaralei cotidiene și reviste, iar el, de la o distanță convenabilă, de pe cea dintâi platformă, lua la cunoștință ultimele noutăți cu ajutorul unui binoclu. Se ducea să întoarcă singur paginile, probă dificilă fiindcă, dacă se făcea curent sau, din cine știe ce cauză, sufla cumva vântul, de multe ori se trezea împachetat cât ai zice pește, de parcă ar fi fost un file de cod. Asculta și la radio, dar mai de la distanță, iar la televizor se uita cu luneta, într-atât de amplu i se părea ecranul. Atitudinea pozitivă a început să dea roade. Fermecător și discret cu Solange, o lăsa să iasă seara cu Vădublez, care îi făcea curte. Se făcea luntre și punte numai ca ea să nu mai pună la inimă necazurile lui. Reginei epuizate după atâtea nașteri, bunele maniere ale minusculului soț i se păreau de-a dreptul reconfortante. Să trăiască alături de Léon era ca și cum ar fi fost măritată cu

un băț de chibrit. Da, dar un chibrit prolix, ciudat, mișcător, un guraliv miniatural care spunea fără încetare vrute și nevrute.

Începuseră, cum s-ar zice, o a doua lună de miere, clandestină, dacă sintagma nu pare cam exagerată pentru două persoane nemaipomenit de diferite. Colosala îi examina fasolica săltăreață cu lupa, găsind-o tare mititică, dar perfect proporționată. Ce păcat că n-o putea folosi! Se obișnuise să îl ia cu ea la cumpărături, ascuns ca un contrabandist într-unul dintre buzunare sau în geantă. Acasă, Léon îi vorbea ridicat lângă ureche, cu mâinile făcute pâlnie. În afara locuinței, soții mențineau legătura printr-un sistem radio miniaturizat, analog căștilor utilizate de prezentatorii TV. Când mergeau împreună la cumpărături, Léon își sfătuia nevasta în funcție de mirosul și prospețimea piersicilor, nectarinelor, pepenilor, indicându-i ce produse să cumpere grație unui soi de vizor pe care ea și-l făcuse în haină. În privința îmbrăcăminte, Solange mergea prin marile raioane de păpuși pentru a găsi pantaloni, haine, jachete tricotate pe care Léon le tot purta, în pofida faptului că majoritatea erau modele feminine. Ce importanță mai avea, în starea lui? Când se ducea cu copiii la bălci, îi dădea tot felul de bunătățuri, precum câteva fire de vată de zahăr ori o bucățică de acadea rotundă și roșie pe băț. Îi dădea cât îi încăpea în cioculeț, ca unei păsărici. Lipit de coastele ei, ca o insectă pe un pachiderm, legănat în ritmul pașilor ei, încălzit de pielea ei, Léon era în culmea fericirii. Asemenea bucurii îl răsplăteau pentru toate trecutele neazuri. Nu mai era doar soțul lui Solange, ci și o parte din opulentul ei trup.

Într-o zi s-a speriat foarte tare: un hoț de buzunare a înhățat geanta pe care Solange o așezase pe teigheaua unui magazin, în timp ce plătea cumpărăturile, și a rupt-o la fugă în stradă, dând peste trecători. Convins că scăpase de urmăritori, pungașul strecurase un deget gros în geantă pentru a da de portofel, moment în care Léon l-a mușcat cu sălbăticie. Închipuindu-și că în geantă se află un șarpe sau

un șoarece, răufăcătorul a șters-o în goană. Actul de vitejie l-a ridicat pe Léon, timp de o săptămână, la rangul de erou al casei, poveste care i-a apropiat iarăși, cu putere, pe cei doi soți, în detrimentul lui Vădublez. Seara, Solange i-a mărturisit grijile care o apăseau: supraaglomerarea cabinetului, pacienții nervoși sau binevoitori, înscrierea gemenilor la grădiniță, înghesuiala de la creșe, problemele lui Baptiste, hiperactiv și violent la școală, rezultatele mediocre ale acestuia în comparație cu cele ale surorii lui, mai atentă și mai liniștită. Léon o calma, o sfătuia, îi propunea să își urmărească fiul la lecțiile de acasă.

Solange îl făcea părtaș, în secret, la aproape toate manifestările vieții ei sociale. De acum se cocoțase iarăși pe tocuri cui, din moment ce bărbatul ei nu mai era decât cât un cui. Când, duminica după-amiază, Monumentala, în bustieră de dantelă și ciorapi de plasă, lungită pe canapea, lăsa ușa deschisă tuturor prietenilor, lui Léon îi apărea în toată splendoarea ei de idol, în toată maiestatea ei de regină. Devenea, atunci, eminența ei gri, ghemuit într-unul dintre buzunarele ei, ori într-una dintre cupele sutienului. Era Piticul suveran în fața căruia se plecau, fără să știe, toți acești uriași. Administra programul muzical al după-amiezilor (soft-jazz, muzică vocală, operă) ca maestru de ceremonii ce se afla. Solange primea colegi de serviciu, verișoare, adoratori. Toți și toate îi deplângeau soarta, aflând despre groaznică dispariție a soțului. De când cu proaspăta văduvie, era foarte curtată. Léon nu numai că nu era afectat, dar chiar găsea în asta un motiv de mândrie. După alte toate, complimentele, prin intermediar, îi erau aduse și lui, iar Solange vedea un talent real de a slei de puteri toți acești bărbați, de a-i juca pe degete unii împotriva altora, începând cu Vădublez, care era primul pe listă, astfel că Léon nu mai putea de încântare. Lua și el parte la conversație, suflându-i soției replici răutăcioase ori picante. Solange fie râdea înfundat, vorbind cu voce pițigăiată, ce contrasta cu volumul ei enorm, fie hohotea nebunește, ca o fetiță, impresionând asistența.

Câteodată, unul dintre musafiri, sub motiv că deplângea soarta stăpânei casei, se credea obligat să lanseze o diatribă la adresa lui Léon și a catastrofei pe care o reprezentase. Era o plăcere să o auzi apoi pe Solange punându-l la punct pe acel individ lipsit de delicatețe, interzicându-i să îi insulte soțul sub propriul lor acoperiș. Cei care se hazardaseră să facă gestul, începând cu soacra lui Léon, n-o mai repetaseră. Vădublez avea rolul principal în alaiul admiratorilor. Avea locul lui pe care își întindea și picioarele cele lungi, și obiceiurile, fumând havane, bând bere, privind meciurile de fotbal la televizor, ținând copiii pe genunchi și alintându-i în fel și chip. O mică strângere de inimă tot simțea Léon. Era în situația unui mort care se întorcea pe unde trăise și își găsea locul ocupat. Știa că, într-o bună zi, Solange tot trebuia să își refacă viața și că Vădublez, asiduu și înflăcărat, rămânea cel mai bun candidat, chiar dacă nu trezea în ea nicio umbră de pasiune. Ar fi fost să fie o alianță bazată pe rațiune, nu pe entuziasm. Ideea îl îmbolnăvea, însă nu avea de ales. În orice caz, prefera să controleze un asemenea mariaj, decât să îi fie victimă. Era convins că va rămâne, pentru Solange, unica iubire, tatăl copiilor ei, secerat în plin avânt de împrejurări misterioase. Știind că speranțele sale matrimoniale sunt legate de bunăvoința vechiului pacient, Vădublez manifesta față de Prescurtat un respect invers proporțional cu dimensiunile acestuia, neîncetând să îl laude. Avea chiar și un text preferat:

— Léon, pur și simplu sunteți o etapă în evoluția omenirii: posibilitatea vieții la scară deosebit de redusă, pe un glob suprapopulat. Sunteți un mutant care operează o breșă în capacitățile de adaptare ale speciei.

Era de minune să-l vezi pe acel Hercule, căci atingea un metru nouăzeci, înclinându-se în fața Sfrijitului pentru a-l consulta. Ca și Josiane, Vădublez se temea oarecum de Léon, văzând în el o creatură cu atât mai periculoasă cu cât părea insignifiantă. Ar fi preferat să îl vadă dispărând o

- IUBITO, EU MĂ MICȘOREZ!... -

dată pentru totdeauna, căci complicitatea dintre Solange și soțul ei îl amețea, aducându-l în pragul nebuniei.

9. Formula 1

Când era singură cu Léon, Solange manifesta față de el o atenție care îl uluia. De exemplu, când bea ceai, punea pe aceeași tavă două cești, ca și cum și el ar fi fost capabil să bea dintr-a lui. O umplea, punea o umbră de lapte și zahăr exact cât îi plăcea lui pe vremuri, după care o lăsa să se răcească fără a se atinge de conținut. Într-o seară, pe când erau doar ei doi în fața televizorului, pe canapea, cu Léon pe un genunchi, iar ea în mini și fără ciorapi, Solange a adormit. Atunci, bărbatul s-a aplecat și a zărit, la capătul unui interminabil bulevard de carne netedă și bronzată, chilotul ei alb și umflat ca pânda unei corăbii. Dezechilibrat de frumusețea peisajului, de imensitatea ecranului dincolo de care se găsea întreaga splendoare a existenței, a căzut și și-a făcut un ditamai cucuiul. Dar spectacolul nu l-a regretat.

Solange se făcea luntre și punte pentru a-i face viața mai ușoară. Îi construia tot felul de obiecte pe măsura lui și îi dăruise un ceas de păpușă pe care numai el să îl poată vedea, alcătuit din rotițe dantelate care ronțăiau cu ferocitate orele și secundele. Prima etapă a reîntoarcerii bunăvoinței a fost ziua în care îi amenajase, în baie, un poloboc dintr-o cutie de argint așezat pe o suprafață lăcuită. Se așeza pe o perlă din colierul ei, alături de cutia de bijuterii, și o admira. Rămânea cu gura căscată în fața curbilor coloanei ei vertebrale pe care ar fi dorit să le escaladeze, treaptă cu treaptă, ca pe un copac ce l-ar fi dus în cer. Bărbat și femeie se scaldau umăr la umăr în baia de intimitate, iar Léon își contempla gigantica nevăstă, cu corpul învelit în pelicula de săpun, frecându-se cu mâinile ei prelungi până când începea să îl dojenească și îl ruga să se întoarcă cu spatele. Cu o simplă apăsare a unghiilor ei rozsidefii i-ar fi putut rupe o mână ori smulge căpățâna, și

doar gândul la așa ceva sporea admirația lui față de Solange.

Avea și ea clipele ei de zăpăceală: îl mai uita prin cabinetele de probă sau pe banchetele taxiurilor. Îl puneă cine știe pe unde, prin buzunarul vreunui halat, pe marginea chiuvelei, și nu-i mai era gândul la el. El aștepta ușor bosumflat și amuzat. Îl puneă fără să se mai gândească în dulap, împreună cu tirbușonul, îl arunca în coșul de hârtii alături de resturile corespondenței, după care îl căuta nopți de-a rândul, la lumina lanternei. Cum nu era mai mare decât degetul ei, îl folosea uneori pentru a se scărpinga în ureche sau pe omoplați, fără să își dea seama că era vorba despre bărbatul ei. Iar el își imagina o viață viitoare în care urma să fie scobitoare sau bețișor pentru urechi în lumea Imenselor.

Pentru a se deplasa prin casă, Solange i-a făcut un cadou minunat: un Jaguar decapotabil, model 1940, o mașină frumoasă albastru-cobalt, cu două radiatoare de cupru fără supapă, bord din lemn de mahon, calandru cromat, capace argintate la roți și o medie de doisprezece kilometri pe oră, cu posibilitatea de a atinge, în line dreaptă, cincisprezece kilometri. Automobilul nu funcționa cu benzină, ci cu electricitate. Ajungea ca noaptea să-i fie reîncărcată bateria la priză, ca un telefon mobil. Pentru Léon nu era deloc simplu să facă tot timpul apel la ceilalți pentru a parcurge kilometrii de coridoare care îi despărțeau camera personală de cele de folosință comună. Dimineața avea nevoie de zece minute pentru a ajunge la vreme la micul dejun, fiind obligat să se trezească mult înaintea celorlalți spre a participa la acest ritual colectiv. Dacă întârzia, găsea gașca spartă, copiii plecați la școală, Solange la cabinetul stomatologic, iar el rămânea singur în fața formelor de relief ale unui mic dejun încheiat, cu cereale zăcând pe fundul bolurilor de lapte, cu unt înmuiat, cu borcane de dulceață deschise, cu felii de pâine prăjită începute și uitare neterminate, cu cuțițe murdare și miros de cafea răcită plutind pe acest câmp al ruinelor. Iar bona, amabilă

ca o uşă de pârnaie, îi susura printre dinţi, în timp ce îl prindea de ceafă ca pe un pisoi pe care te pregăteşti să îl îneci:

— Scurtimea Voastră serveşte ceai sau cafea în această dimineaţă? O fărâmă de corn, o picătură de suc de citrice, o bobită de musli? Musli e bun ca să te faci mare...

Plăcerea ei cea mare era să îl urmărească prin casă cu aspiratorul pornit, ca să-l vadă înghiţit de gura urlândă a aparatului ca pe un grăunte de praf. De fiecare dată însă, pretindea că nu l-a observat, simulând încurcătura, surpriza resimţită. În secret, o certa rău pe Zorzonel, îmboldind-o să îşi ronţăie stăpânul fără scrupule, dacă îi va încăpea vreodată între dinţi, iar pe copii îi exonera dinainte de orice răspundere, dacă, din neatenţie, l-ar fi călcat vreodată cu mergătorii lor butucănoşi.

Léon a fost obligat să reînveţe să şofeze, să îşi ia, cum ar veni, carnet pentru conducerea maşinilor în miniatură. Eventualitatea producerii accidentelor, fie şi în apartamentele haussmanniene, era ridicată cu atât mai mult cu cât nu purta centură de siguranţă. Dacă, de exemplu, lua încreţiturile covorului prea oblic, se putea răsturna pe spate. Parchetul proaspăt ceruit prezenta aceleaşi pericole ca poleiul, iar anumite fisuri, apărute după ce lemnul lucra o vreme, constituiau adevărate gropi ameninţătoare. Pe jos, în bucătărie, pe plăcile hexagonale de cărămidă, se trezea la cheremul vreunei pete de ulei sau de grăsime care-l putea răsuci la o sută optzeci de grade. Cât despre condusul pe mocheta bine periată, acesta impunea o adevărată măiestrie: trebuia rulat cu viteză constantă, de teamă ca nu cumva vehiculul să se împotmolească. Dacă totuşi i se întâmpla, trebuia să claxoneze spre a cere ajutor, în speranţa că ursuza Josiane îi va veni în ajutor înainte ca încântătoarea Zorzonel să-i pice-n spate, lingându-se pe buze. Din fericire, Jaguarul ora echipat cu un sistem de avertizare pe jumătate clopot de ceaţă, pe jumătate sirenă de pompieri, care încă înspăimânta pisica.

Dar câte delicii, dincolo de aceste pericole inerente unui raliu! Ah! Traversarea coridorului alcătuit din două perpendiculare, ca un metru de tâmplărie de dimensiune dublă, frânt la mijloc, care ducea până în living! Era de parcă s-ar fi angajat într-un canion deosebit de adânc, cu două viraje mortal de periculoase, în unghi drept, cărora le urma o curbă amplă dând către intrare. Călca accelerația la blană, ambala motorul la maximum, își punea casca de piele, ochelarii de pilotaj, aprindea farurile și, cu talpa lipită de podeaua mașinii, demara, multiplicând derapajele controlate, scoțând flăcări din miile de cai-putere. Jaguarul, atât de aristocratic, indiferent la obstacole, atingea din când în când câte un perete care îl arunca în partea opusă, vehiculul se balansa, zigzaga periculos, Léon ridica piciorul de pe pedală, pentru a apăsa din nou, imediat. Asta da hașiș! Și ce urme de pneuri lăsa în urmă! Uza cauciucurile în doar câteva săptămâni. Profita de absența familiei în anumite ore ale zilei pentru a efectua veritabile maratonuri cronometrate în jurul apartamentului. De la ușa de intrare la cea de serviciu, trecând prin living, în mai puțin de cinci minute și jumătate: cum s-ar fi putut mai bine? Rula claxonând din toate puterile, călcând la blană pedala, nemaipăsându-i de semafoarele pe roșu, luând-o pe sens interzis, urcând pe trotuare, fâlfâindu-i-se de toți și de toate! În depărtare o zărea pe Zorzonel zbârlită din cauza stridenței zgomotului, fugind în cea mai mare grabă, sărind pe mobile cu coada umflată, cu blana ca electrizată, pentru a scăpa de bolid. În trecere, Léon îi arăta degetul mijlociu ridicat:

— Fuck you, Pispis!

Spera ca aceste acte de vitejie extremă să îl impresioneze și pe Baptiste. Băiatul fusese încărcat de Solange cu un grad sporit de responsabilitate, ținând cont că era copilul cel mare și era firesc să o ajute. Numai că acesta se arăta iritat de afecțiunea pe care mama, fratele și surorile o manifestau față de Léon care, pentru el, nu era

altceva decât o jucărie printre altele. Fără să se mai sature, ducea o adevărată luptă propagandistică împotriva tatălui, demonstrând familiei că rabla asta de lux îi costă o avere, bani care se scădeau din suma alocată pentru jucăriile lor. Tatăl lor, chiar dacă de zece ori mai mic decât ei, primea el singur partea cea mai mare a alocărilor bugetare ale casei: pat din lemn de mahon, cadă de argint, automobil de milionar, îmbrăcăminte din in, mătase, cașmir, mese princiere. Prea era nedrept! Un asemenea favoritism trebuia să înceteze! O presa pe Betty să se revolte împotriva nedreptății și pentru a nu mai lăsa acel extract de purice să facă legea și să treacă bubuind pe coridoare. Amândoi, mai apoi, încercau să dreseze gemenii, care abia trecuseră de un an, împotriva tatălui.

Astfel a început un război de gherilă. Persecutat ca șofer de curse, Léon trebuia să parcheze urgent de câte ori vreunul dintre copii trecea pe lângă el, de teamă să nu fie strivit ca un bob de cafea. Copiii lui nu știau nici să se plimbe, nici să umble normal, necunoscând decât un singur tip de locomoție: cavalcada, atacul în turmă, tropăiala gen cutremur. O dată, băiatul cel mare, care fugea cât îl țineau puterile după ce îi șterpelise surorii păpușa preferată, a alunecat pe o bilă, trecând pe lângă Léon, care rula și el tot pe acolo, cu capul descoperit, cu o țigară americană în colțul buzelor și fluierând. Baptiste i-a pus talpă mașinii cu piciorul drept. Léon a fost aruncat ca un dop de șampanie și numai norocul a făcut să nu fie zdrobit. Ca urmare, capota a fost îndoită, bara de protecție spartă, roțile aruncate cât colo, arborele cotit rupt, bordul dislocat. Copilul a pufnit, abia dacă și-a cerut scuze și, zărindu-și sora repezindu-se spre el pentru a-și recupera jucăria, a rupt-o iarăși la fugă continuând să emită urlete demente.

Nu s-a putut afla niciodată dacă a fost vorba despre un accident sau despre un act premeditat, însă Solange s-a înfuriat foarte tare. Orice semn de anarhie în propriu-i regat o scotea din fire. În ceea ce o privea, expresia „a-i ieși ochii din cap” lua toate sensurile cu puțință: globii oculari se

rotunjeau ca două sfere de foc și din retină izbucnea o gheață ardentă. Nimeni nu ar fi putut rezista acestei forțe incendiare. Fixitatea privirii era întotdeauna preludiul exploziei. Propriu-zis, a început să urle. Furia ei a făcut pereții să se cutremure și lustrele să se balanseze. Ai fi zis că este zgomotul violent al unui baraj de artilerie sau că pe deasupra casei trece o escadrilă de bombardiere. Pentru a face parte dreaptă tuturor, Solange a hotărât să pedepsească întreaga casă, chiar și pisica Zorzonel, care a fost pusă la colț și legată de coadă de un calorifer, chiar și Vădublez, care a fost privat timp de o săptămână de obișnuitele sale vizite, chiar și Josiane, pe care a acuzat-o că a scăpat situația de sub control, drept pentru care a prins-o de gât și a scuturat-o ca pe un prun. Aceasta din urmă, chiar dacă umilită de gesturile la care fusese supusă, a promis că o va înlocui cu mult mai bine și va aplica legea cu o brutalitate care va înspăimânta mici și mari. Fiecare a fost consemnat în camera lui, inclusiv Léon, exilat în cuibul lui de vultur cu interdicția de a mai coborî până la noi ordine. Puștimea supărată, în pofida celorlalte motivații, de stricarea jucăriei atât de frumoase, a îndoit spinarea, așteptând să treacă furtuna. În urma unei ședințe extraordinare, Solange a anunțat solemn că nu va mai cumpăra o altă mașină, modelul stricat costând-o oricum prea scump. Baptiste, pătruns de false remușcări, își freca mâinile gândindu-se că și-a lăsat tatăl liliputan fără mijloc de locomoție.

10. Un soț prea curios

Léon le ierta totul copiilor lui și nu își pierdea speranța că odată și-odată tot o să le câștige respectul. Nimic nu îl putea descuraja, în situația în care se afla. În pofida pierderii mașinii de lux, rămânea proprietarul unui entuziasm inalterabil. Cu atât mai mult cu cât Solange, în secret, îi promisese că îi va procura în curând un nou vehicul, nu neapărat tot o mașină, dar, oricum, îi va face această surpriză imediat ce poporul infantil se va mai fi liniștit. Trebuia să își împartă dovezile de liberalism în mod echitabil, în așa fel încât să nu încurajeze vreo rebeliune.

În compensație, l-a lăsat pe Sfrijituț, în mod excepțional, să doarmă în buzunarul de la piept al pijamalei, privilegiu exorbitant de care nu i-a spus lui Vădublez. Léon nu s-a lăsat invitat de două ori, căci suportase cu greu expulzarea din patul conjugal. Regăsirea imensului baldachin, comparabil cu Calea Lactee, a cearceafurilor cu albul lor imaculat, a pernelor moi și umflate pe care se lăsa să alunece ca pe niște dune de nisip l-au umplut de bucurie. Înainte de a adormi, Solange își scotea bluza de pijama și îl ruga stăruitor să îi facă mici servicii: să îi dea cu ojă pe unghiile de la mâini și de la picioare, să îi scoată pielițele cu o așchie de lemn, să îi fricționeze un deget amortit, să o scarpine pe spinare cu un soi de grebluță de buzunar din lemn lustruit, să îi maseze coloana vertebrală sau să îi palpeze pântecul încercând să-i întindă încrețiturile.

Epiderma lui Solange era o tablă de șah alunecoasă, cu pete roșii mari cât niște monede, o colecție de romburi separate unele de altele prin niște canalicule, niște rigole mai mult sau mai puțin adânci, pe care Léon sărea cu picioarele strânse la piept. Bine masată până prin cele mai intime locuri, îl privea cu ochii umflați de somn și suspina: Ce drăgălaș ești tu, Léon, dac-ai fi avut măcar cu câțiva centimetri mai mult! După care adormea instantaneu.

Era momentul cel mai delicat. Înainte de a se potoli, corpul ei era scuturat de tot felul de frisoane și de tresăriri. Limba îi plescăia în gură, se sucea ba pe dreapta, ba pe stânga pentru a-și găsi cea mai bună poziție, brațele se afundau sub pătură. Nu aluneca în somn înainte de a emite o salvă de sforăituri care păreau vuietul unei furtuni. Léon nu dispunea decât de câteva minute pentru a intra în dormitorul lui de mătase și a se încovriga acolo. Astfel răsfățat, închidea ochii și se lăsa legănat de salteaua de carne cu parfum de lapte, care urca și cobora ca valurile mării. Uneori, în miez de noapte, în plin acces de tandrețe, îl strângea la sânul ei, mai-mai să-l înăbușe, iar el se lăsa, aproape leșinat, pradă pasionalei îmbrățișări. Dimineața, cu grijă să nu își trezească Infinitezimalul, Solange punea bluza de pijama în cuier, avertizând bona să nu intre în dormitor până când nu va fi chemată de soțul ei. Îi cumpăraseră și un fluier de polițist pentru a-și putea semnala prezența. Însă bona, făcându-se că nu aude, îl lăsa pe Léon agățat așa până seara, cu buzele uscate de atâta suflat în fluier.

După câteva săptămâni, ajunsese paznicul oficial al trupului lui Solange, cel care înregistra climatul ei intern, marele șambelan al umorilor și febrei ei. În consecință, nopțile i-au devenit mai agitate. Dormind iarăși alături de soția-i legitimă, era însetat să își îndeplinească datoria de soț. Deschidea ochii pe la două-trei dimineața, ieșea din buzunar și, înarmat cu un lămpaș electric confecționat dintr-o piesă a trenulețului lui Baptiste (demontase cele două faruri ale locomotivei diesel), explora vastul organism al nevastei, ajuns un tărâm necunoscut, crescut până la incredibile proporții. Solange, extenuată de rolul dublu de mamă și de dentistă, dormea profund. Nimic nu o mai putea trezi după ce își închisese ochii ei frumoși, de un albastru strălucitor. Léon făcea turul proprietății zicându-și: Totul, totul este al meu! Doamne, ce bogat sunt! Corpolenta îl fascina. Se cățăra către fața ei, traversa câmpia întinsă care îi despărțea înălțimile sânilor de baza

gâtului, se ridica, mulțumită câtorva pliuri judicios așezate, până pe promontoriul bărbiei pe care se așeza călare, chiar sub buze. După care lumina peisajul cu lanterna, ca un turist ajuns la poalele unei piramide. Ce minunăție, femeia asta!

Admira pereții netezi ai pielii unse cu o delicioasă cremă regenerativă, contururile dantelate și strălucitoare ale buzelor groase ca niște dirijabile, buzele acestea pe care le sărutase de atâtea ori și care, acum, l-ar fi putut sorbi dintr-o dată. Îl intrigau striățiile care le străbăteau de sus până jos. Se întreba dacă nu cumva, în copilărie, un sculptor în epidermă i le gravase astfel cu un cuțitaș, scriind într-un alfabet necunoscut povestea vieții ei. Se ridica și le mângâia din vârful degetelor, impresionat de elasticitatea și catifelarea lor.

Fusese nevoie să intre la apă ca să poată vedea în soția lui o altă persoană, încă mai fabuloasă decât aceea pe care o știa înainte de a se metamorfoza. Sporind în dimensiuni, Solange se făcuse și mai frumoasă. O adiere parfumată venea din gura întredeschisă, iar el i-o respira așa, încărcată de toate emanațiile trupului ei ca pe un puseu de energie. Îi admira enormii globi oculari, mapamondul epidermei și al cărnii, perdelele pleoapelor încrețite, ca din hârtie de orez, străbătute de linii albastrii, tremurătoare, în funcție de fazele somnului. Și-ar fi dorit să se ghemuiască și el sub acele perdele, să se scufunde în apele amăruie ale lacrimilor, să adoarmă în ridurile de la colțurile ochilor. Își spunea că, dacă ar privi-o suficient de intens, ar putea vedea defilând imagini din vis pe care le-ar urmări împreună. Genele lungi și negre ca niște umbreluțe de soare care filtrau lumina, nările voluminoase, două caverne adânci, încărcate de liane groase și ele negre, care vibrau la fiecare expirație precum corzile unui instrument, îl umpleau de uimire. Serenissima mormăia, zumzăia, țârăia, făcea vocalize, pufnea buclucaș din străfundurile nărilor – melodii pline de ritm, pe care Léon și-ar fi dorit să le înregistreze. Îi venera aceste însușiri ca pe prerogativele

unui idol, nemiîndoindu-se că Solange era de natură divină, o ființă căzută din ceruri al cărei adorator fidel rămânea. I-ar fi plăcut să se cocoațe până la rădăcina nasului, până la baza tâmplelor, să își împingă explorarea până la frunte, să se rățăcească prin coama ei arămie, prin pădurea parfumată a părului ei prins cuminte cu o bandă (uneori, puse pe șotii, bucle groase, de leoaică, scăpau din legătură), numai că se temea să nu o trezească lipăind cu picioarele lui mici pe nesfârșita ei epidermă.

Dacă Solange s-ar fi deșteptat în acele momente, Léon ar fi fost măturat ca o firimitură și aruncat printre cearșafuri. Nu era decât o furnică alergând pe scoarța unui baobab, însă nici că-i păsa, înfrunta pericolul cu vitejie. Trăsăturile acestei femei erau perfecte, proiectate într-o simetrie absolută. A o examina era ca și cum ai fi admirat fațada unei catedrale gotice sau a unui palat Renaissance, ca și cum ai fi căzut în extaz în fața magiei ansamblului și a minunăției detaliului. Suspendată deasupra lui, ca o lună plină pe bolta cerească, figura lui Solange strălucea cu fantastice sclipiri care îl umpleau în egală măsură de spaimă și de încântare. Sublimă! Pur și simplu era sublimă!

Cu timpul și-a luat inima-n dinți, uitând de sfaturile nevestei care îi interzisese să meargă ia ghiciți unde!, rugându-l să nu doarmă dezbrăcat pentru a evita tentațiile. Seara, ascundea o cordelină de nailon în buzunarul pijamalei, cordelină pe care o prindea de sfârcul stâng al nevestei, bloc de carne de mărimea piciorului lui, granulos ca un colț de stâncă, întărindu-se la frig. Cobora profesionist asigurat, trecea pe sub sânul enorm (95 E) care părea o adevărată cupolă, un dom alb strălucind în noapte, lăsa în stânga grilajul coastelor, auzea cum bate inima ca o tobă, traversa prăpastia din dreptul esofagului și campa pe ghizdurile buricului, larg ca un crater vulcanic, având forma complexă, dublu elicoidală, lăsată de secționarea cordonului ombilical. Din interiorul acestui paner încăpător auzea zgomote puternice și gălgâituri. Sub acea saltea

pneumatică, ceva vuia precum zbaterea internă dintr-o țevărie înfundată.

Solange digera pentru a-și fortifica imensa constituție. Peste câteva ceasuri, stomacul golit va pârai iarăși, urlând de foame. Cele trei sarcini nu îi afectaseră cu nimic frumusețea sculpturală, ci doar îi aduseseră o anume împlinire trupească, atât de tulburătoare pentru Léon. Corpul lui Solange trăise și dăduse viață, iată de ce era atât de frumos. Léon se lăsa legănat de mișcările pântecelui, provocate de respirație, urcând și coborând și, uneori, adormind fără voie, obligat în zori să urce cu greu, să desprindă cordelină și să se lase să alunece în buzunărașul său. Ce-ar fi zis Solange dacă s-ar fi trezit, presată de vreo nevoie urgentă, și ar fi descoperit micul păianjen atârându-i de sfârțul stâng? Cu siguranță i-ar fi tras o săpuneală de s-o țină minte! Uneori, Debilaș, recăpătându-și încrederea în el însuși, cobora Voluminoasa-n viteză, depășind limitele până la șoldurile durdulii și molatice, cu destui colăcei pentru o sută de Léoni ca el, dându-se de-a dura pe aceste trambuline tapițate, pe umflata lui nesfârșită-n cărnuri. Niciodată însă nu se aventurase mai jos de buric, acolo unde începe gazonul uscat și des. Fâșia aceea barată de frontiera chiloțelului (bumbac alb, satinat, mărimea patruzeci și patru) îi fusese interzisă o dată cu schimbarea de dimensiune. Nu mai era bărbatul lui Solange, ci locatarul provizoriu al luxoasei ei anatomii. A locui pe această femeie era ca și cum ar fi stat într-un harem ocupat de o mie de femei diferite, condensate într-una singură. Să-i străbată pe furiș câteva parcele nu însemna să se transforme într-un răufăcător.

Totuși, într-o seară, sau mai degrabă într-o noapte cu lună plină, în care se îmbătase cu parfumul amețitor al subsuorilor lui Solange, a îndrăznit. Și-a luat cu el de două ori mai multă frânghie, pentru a-și putea spori raza de acțiune, și a început să coboare pântecelul către picioare, de la vechea bază de campare de pe malurile buricului. Din prudență, s-a hotărât să înainteze ca un vânător de bizoni.

Vegetația era tot mai abundentă, tot felul de buruieni îi gâdilau nasul încât, de două ori, chiar a strănutat. Știa că drumul spre paradis dă pe-afară de pericole, dar resimțea o stranie exaltare în a înfrunta tabuul. A ridicat cu delicatețe elasticul slipului, ca și cum ar fi fost sârmă ghimpată și a pătruns într-un hățiș mătăsos ce acoperea un delușor mărișor, un adevărat gorgan. Se vedea că peluza nu mai fusese tunsă de o bună bucată de vreme. Să amintim că, pe vremuri, nevasta i se epila atât de strict, încât trebuia să o roage să își lase câteva fire de păr sub braț? Și-a fixat coordonatele, și-a examinat instrumentele de navigație – compasul, busola, sextantul – s-a convins că nu s-a rătăcit de cealaltă parte, de exemplu, către fund, ceea ce nu ar fi fost de dorit. S-a întins apoi, în prerie, cu fața la pământ, respirând mirosul sănătos al cerealelor, parfum vegetal amestecat cu emanații ale săpunului de mosc. Numai că și un alt parfum, mai îmbătător, urca din străfunduri, aducând apăsat efluvii de iod și de iarbă de mare și zumzetul revărsării de ape sărate. Dedesubtul promontoriului prolifera o întreagă viață submarină. I se părea că aude valurile izbînd stâncile, că zărește puternica tălăzuire. Era asaltat de amintirea unei fericiri nebunești, i se învârtea totul în cap, a început să lase să-i scape mici strigăte, pierzându-și orice rezervă. Cu fața înfundată în hățiș, îi venea când să rîdă, când să plîngă. Doamne, Dumnezeuule, dacă s-ar întoarce aici de tot?! Da, da, de ce nu? De ce să nu se mute pentru totdeauna în Solange, spre a locui în vasele ei apartamente? De ce să nu se întorcă în buzunarul original, prin tunele și conducte, de ce să nu se pietrifice acolo încet-încet, ca o fosilă gânditoare? Nimeni nu și-ar mai face probleme, nici măcar ea, ar fi bine adăpostit, spălat, hrănit cu grijă. Gata cu necazurile! Beatitudinea eternă! Raiul pe pământ!

Era, așadar, întins pe marginea de sus a muntelui lui Venus, gata să se lase să alunece de-a lungul sacrului canion. Cum de cele mai multe ori dormea pe spate, Solange, prin somn, își desfăcuse puțin picioarele. Léon se

uita în prăpastie cu ochii cât cepele. Nu își mai revenea, covârșit de măreția peisajului, și căuta calea cea mai simplă de a pătrunde. Ce să se fi petrecut în acel moment? Cum de se lăsase prins pe picior greșit tocmai el, fin cunoscător al acelei regiuni pe care de atâtea ori o străbătuse? Mă rog, era vorba despre un detaliu prozaic: tot mișcându-se, o gădilase pe Solange care, prin somn, își dusese mâna sub pânțele, pentru a se scărpinga, aruncându-și, fără să vrea, bărbățulul în dorita prăpastie. Degetul ei mare s-a abătut ca o furtună peste el, aruncându-l cât colo. Fără să înțeleagă ce i se întâmplă, Léon s-a prăbușit cu capul înainte, a simțit o izbucnire de căldură, a alunecat fără durere prin jungla luxuriantă până pe pernele moi ale feselor, care i-au amortizat căderea. Cam amețit, încă ar mai fi putut urca, cățărându-se pe draperiile grele și strălucitoare care încadrau cascada de carne. Numai că departe, sus, în vârful muntelui, Solange suspina, iritată de micile pișcături. Drept pentru care, balansându-și masa enormă cu o stupefiantă viteză pentru o asemenea greutate, s-a întors pe dreapta prinzându-l între picioare pe sărmanul Léon care s-a trezit strivit, ca o muscă între paginile unei cărți, cu nasul înfipt într-un loc pe care politețea ne interzice să îl numim.

Când, dimineață, Solange l-a descoperit mai mult mort decât viu, asfixiat între coapsele ei, a fost în egală măsură indignată și înnebunită. L-a cules așa, năclăit tot, și l-a reanimat scufundându-l într-un pahar cu apă de la gheață și apoi într-unul cu apă fierbinte, făcându-i respirație gură la gură cu ajutorul unui pai prin care a suflat atât de puternic, că era să-i spargă plămâni. Ar fi putut cere ajutorul lui Vădublez, însă dacă i-ar fi explicat că Léon dormea cu ea l-ar fi jignit profund pe ilustrul profesor. Cu atât mai mult cu cât, cu o zi mai înainte, o ceruse de soție, iar ea spusese da, sătulă să mai lupte. Imediat ce corpusculul a revenit la viață, Solange a dat drumul întregii ei mâni. l-a înșelat încrederea, permițându-și lucruri dezgustătoare. Ar trebui să-l bată la fund, ca să-l învețe bunele maniere. De acum,

- IUBITO, EU MĂ MICȘOREZ!... -

statu-palmă mic și lubric o să doarmă de unul singur. Gata cu dorlotările vespérale! Starea de grație a luat sfârșit.

11. **Tăticu' scrântitu'**

După ce i-a trecut furia, Solange i-a cumpărat lui Léon, în locul vechiului Jaguar, un Cessna, un biplan cu motoras adevărat, care putea fi pilotat fie manual, fie cu telecomandă. Nemaiputându-se deplasa cu mașina, bărbățul ei va zbura. În familie a început un soi de eră a entuziasmului regăsit. Plângerile și necazurile din ultima vreme au fost uitate ca prin farmec, iar proiectul comun a adunat laolaltă părinți și copii. Dacă Baptiste fusese invidios pe mașina tatălui lui, pe avion nu era nicidecum gelos. Léon a participat alături de Solange și de copii la montarea aeromodelului. Aparatul fusese livrat în componente, iar el a supervizat operațiunile de asamblare, sfătuind și încurajând. Surescitat, nu mai putea dormi, ba chiar își făcuse un pat de campanie pe un colț al mesei din bucătărie, printre șurubelnițe, borcane cu unsoare și foarfeci. Lucra în mirosul de terebentină și de adezivi puternici, fixa buloane, șuruburi, ciocănea fără încetare. Și-a vopsit singur avionul, pe care i-a scris, cu roșu și negru, numele: Fulgerul.

De această dată, Baptiste și Betty au fost cuprinși și ei de pasiune: în definitiv, omulețul acesta care se numea tatăl lor le mai putea oferi ceva surprize. Chiar și Boris și Bérénice, gemenii care aveau un an și jumătate, țineau să își manifeste și ei interesul gângurind. Văzând atâta mișcare, agitație, își doreau să ia și ei parte. Léon, Nima-n drum, Pipernicitul, Deșeul regăsise o parte din considerație în fața alor săi! Febra construcției, gustul aventurii îi șterseseră din minte amintirea recentei dizgrații și alungării de lângă trupul matrimonial. Era convins că, într-o zi, Solange îl va lua la loc în buzunarul pijamalei, dacă va fi atent cum se comportă. Pentru a se consola, îi furase o batistuță parfumată, din care își croise o cuvertură și două fețe de pernă.

Aeroplanul era dotat cu un dublu carburator care se umplea cu zece picături de benzină de brichetă. Pentru Léon a însemnat o nouă perioadă de exaltare care l-a făcut să dea uitării recente tristeți. Mecanica zborului și a vânturilor, faptul că aerul era o stare din ființare a materiei, ca și apa ori pământul, îl pasionau mai mult decât conducerea automobilului, mult prea limitată. Pe masa din living, Baptiste își convinsese mama să instaleze un drum de fier (model HO), care să îi transporte tatăl. În picioare, pe acoperișul vreunui vagon de lux sau în vreun vagon de marfă, Léon mergea de la unul la altul, cărând sarea sau vreo bucățică de pâine cu brațele sale subțiri. Suveran căzut, convertit în bufon, făcea pe clovnul încercând să-i facă pe copii să râdă. Baptiste, care controla transformatorul, accelera sau încetinea după cum avea chef, sperându-și uneori tatăl când dădea maneta de viteză la maximum. Trenul o lua atunci la goană în jurul mesei ovale până când, fie din cauza șinelor, fie din cauza a două vagoane prost legate între ele, garnitura deraia. Léon trebuia să sară din mers înainte de a avea loc accidentul. Dacă reușea să cadă în picioare, copiii aplaudau. Dacă, din contră, era aruncat în untieră sau dacă se răsturna în zaharniță, ridicând un nor de praf, era huiduit. Solange îl lua de turul pantalonilor și îl înmuia într-un pahar cu apă ca să-l spele. Pentru a-și reînnoia relația cu puștimea și pentru a recâștiga afecțiunea soției, Léon era gata să inventeze cât mai multe giumbușlucuri.

Schimonosindu-se în toate felurile, se deghiza în împărat roman, în nebunul regelui, în toreador, dansator de tango, proxenet cu pantofi de lac, boxer. Pentru a atrage atenția, se încolăcea ca un vierme, umbla țațoș, își umfla pieptul, își dădea părul pe spate. Piticul lăudăros stătea în cap, făcea roata, umbla ca un păun! Dorea să-i uimească continuu, să îi țină cu sufletul la gură, sărind, de exemplu, pe clapele albe și negre ale pianului la care cânta ca la un instrument dezacordat, de bâlci, cu o incredibilă dexteritate. Cei mici aplaudau vreo cinci minute, după care

închideau dintr-o dată capacul pianului, lăsându-l singur pe întuneric. Nu făcea caz din asta, rămânând mereu zâmbitor, fără să scoată niciun suspin. Într-o seară le-a pregătit un concert de cristale, interpretând *Ah, vous dirai-je, Maman* a lui Mozart, lovind cu două baghete pahare cu picior. Alerga de la unul la altul, neobosit, cu grija de a nu scăpa vreo nuanță a melodiei până când Solange, fermecată, a început să fredoneze trăgând după ea și țâncii încântați. O seară minunată, o comuniune a spiritului!

Numai că, în fiecare dimineață, vrăjitoria trebuia luată de la capăt. Pentru a-și subjuga familia risca nebunește. Sărea, de pildă, din vârful sticlei de vin în carafa cu apă. Într-o zi, fără vreo intenție răutăcioasă, Boris a dat ceva mai la o parte carafa și puțin a lipsit ca Léon să nu-și spargă capul. S-a ales cu o groază de vânătăi și a stat cu capul bandajat mai multe săptămâni. Principalul era însă că se putea spune: Léon este un băiat de viață. Sub privirile amuzate ale lui Solange, care își supraveghea tribul, le oferea mereu noi spectacole: jonglerii, acrobații pe sârma prinsă de două câni cu apă, salturi mortale, treceri prin cercul de foc. Își lăsase barbă și mustați ca să pară mai bărbat, dar, de fapt, nu părea decât un bob de orez păros. Nimic nu îl bucura mai mult decât râsetele micuților la tumbelul lui, aplauzele, ochii lor strălucitori. În clipele acelea nu mai era nici Piuneză, nici Mai-mult-ca-nimic. Cucerită, Solange i-a zis o dată Marele-meu-Nebun. Trei cuvinte delicioase, așa lipite unul de celălalt, care pur și simplu l-au făcut să o ia razna.

Pentru a-i auzi iar și iar, Léon sărise cu amândouă picioarele într-un vas cu smântână proaspătă, care nu apucase să se întărească, împroșcând masa pe o rază de o jumătate de metru, își pusese un ou moale, în coajă, pe cap, fugind într-o parte și-ntr-alta și lăsând în urma lui o dungă gălbuie, trezind hohotele publicului. Baptiste, în extaz, se lăsase cu scaunul pe spate, urmat imediat de surioara lui care căzuse, se lovise și începuse să urle. Asta da răzmeriță: gemenii s-au hotărât să cadă și ei de pe scaune, trăgând după ei fața de masă. Patru farfurii pline s-

au făcut zob cu un zgomot de nedescris și supiera s-a vărsat pe covor. Timp în care, la celălalt capăt al mesei, Léon își vedea în continuare de clovneriile lui, se rostogolea prin untul proaspăt și făcea pipi pe pâine. Îi venise și lui vremea! Harababura generală, ovațiile mormolocilor l-au instigat să facă și mai multe prostii. Solange s-a enervat, a luat la palme toți patru copiii și i-a trimis la culcare, iar pe Léon l-a expediat în bârlogul lui cu interdicția de a mai ieși până la noi ordine. Exilul a ținut patruzeci și opt de ore. Asta era problema lui Léon: mereu sărea calul.

Mica lui glorie culmina cu activitatea de pilot. S-a antrenat săptămâni în șir, învățând manualul de utilizare pe de rost. Îmbrăcat într-un tricou și cu un bluzon de piele, încălțat în mocasini cu clape, și-a efectuat cel dintâi zbor decolând de pe masa din sufragerie, în direcția coridorului, în Ajunul Crăciunului, la ora zece fix. A făcut cu prudență câteva tururi ale încăperii, la altitudinea medie de 1,80 metri, având în vedere că tavanul se afla la 3,40, și a aterizat pe aceeași pistă în aclamațiile copiilor. Solange ținea telecomanda în mână, pregătită să intervină în caz de nevoie. Nu a comis nicio greșală, intuind perfect diferitele grade de presiune atmosferică, jucându-se cu curenții de aer, evitând coliziunea cu elementele de mobilier. Nu se îndoia că acrobațiile aeriene îl vor transforma definitiv în eroul micuților săi, distrugând prestigiul îndoielnic pe care Vădublez tot încerca să îl câștige în fața lor. Impresionată și ea de măiestria minisoțului, Solange a mascat tabloul electric într-un dulăpior de lemn.

Săptămâni întregi totul a mers de minune. Cum îi pătrundeau razele soarelui în căsuță - fiindcă dormea cu storurile complet ridicate, spre a nu pierde nicio picătură din lumina zilei - Léon cobora pe tobogan, proaspăt bărbierit (dăduse jos și barba și mustața), turnat impecabil în uniforma de pilot care le fusese vândută o dată cu avionul și pe care o retușase după măsurile lui. Pornea elicea manual, ca în vremurile vechi, sărea în aeronava garată jos, într-un hangar improvizat din niște cutii de

carton, și-i da bătaie decolând în jurul orei șapte și jumătate, după o ultimă verificare tehnică și umplerea celor două rezervoare cu câte o picătură de benzină fiecare. Camera lui ajunsese un adevărat atelier cu zeci de scule așezate fiecare pe raftul ei, cu recipiente de unsoare, cu șurubelnițe și cârpe murdare de vaselină. Acolo își tot dichisea mica bijuterie. Decola în exact cincizeci de centimetri și se ridica la verticală nu fără a se fi asigurat că ușa debaralei rămăsese deschisă ori că nu o închisese vreun curent.

Odată ajuns la o oarecare altitudine, să zicem la un metru deasupra podelei, pornea prin labirintul coridorului care îl ducea până în sufragerie. După care, urcând la altitudinea de șase picioare, trecea razant pe lângă plafoniere și mai executa două viraje strânse, dovadă de mare măiestrie mai ales pentru un autodidact care se inițiase de unul singur în arta pilotajului. Mașinăria vibra și trăia ca parte a organismului său, ca un fel de prelungire a torsului. Evita candelaburul înșurubat deasupra mesei, după ce intrase triumfător în sufragerie. Zumzăitul motorului îi atenționa pe copii că apare, iar Baptiste îi pândea sosirea cu binoclul, făcând pe turnul de control. Imediat elibera pista de aterizare, o scândură lăcuită pentru pâine de pe care fuseseră îndepărtate firimiturile și care avea la capăt un sul umplut cu vată, prevăzut cu un elastic, pentru cazul în care frânele ar fi cedat. Léon ateriza zdruncinat și scuturat zdravăn, frâna, se întorcea, gara și sărea din carlingă în uralele mulțimii căreia îi mulțumea cu adânci plecăciuni. Mergea să își bea cafeaua pe locul de onoare, un scaun de păpușă instalat la capătul pistei. Cât de întremat se simțea când își degusta cafeaua espresso servită într-o jumătate curățată de ghindă și când ronțăia în voie o coajă călduță de corn înmuiată în dulceață de dunde!

După câteva săptămâni, a început să riște decolând pe spații mai reduse, trecând la firul ierbii peste paturile copiilor, zumzând în jurul televizorului, ștergând aproape ecranul acestuia cu neîncetate picaje, repezit de cei mici

care din cauza lui nu mai puteau vedea bine programul. Tura excesiv motorul, aparatul se înclina, făcea cu sine pariuri tot mai nebunești, de exemplu să aterizeze pe marginea rotunjită a spătarului vreunui scaun sau pe brațul unui fotoliu. Fără să își dea seama, începuse să își exaspereze copiii cu frenetica sa dorință de a-i lăsa mască. De altfel, începuseră să îi vorbească stricat, ca negrii veniți din fostele colonii, mulțumindu-se să folosească doar participiul: tu plecat, tu tăcut, tu dat la o parte - ca și când nu l-ar prea fi ajutat capul.

Avionul lăsa în urmă o dâră de fum alb. Într-o zi a reușit să scrie în aer, cu prețul unor vertiginoase răsuciri, contorsionându-se în toate sensurile, printre lămpi și pervazul ușii: VĂ IUBESC! Însă copiii cei mari tocmai plecaseră cu Solange pentru a se spăla pe dinți, iar Boris și Bérénice nu știau să citească inscripția care a dispărut ca suflată de vânt. Modest până la megalomanie, plătând până la imensitate, Léon era ca acele mici personaje din josul benzilor desenate care se contorsionează și scot limba pentru a se uita și la ele cineva.

Neavând altceva să le dăruiască puștilor lui decât micile lui năzbâții, Léon a început să supraliciteze. De exemplu, intra în trombă în bucătărie cu mașina lui zburătoare, teroriza bona, o trăgea de păr - la-o și p-asta, nasoalo, împutito, servitoare nespălată! - se învârtea împrejurul oalelor și mașinilor de gătit, cu binoclul verifica felurile de mâncare, strigând prin radio: Ouăle fierte sunt gata!, spaghetti la fel!, hamburgerii!! toată lumea e-a voastră! Nici reaua intenție nu-i lipsea: intra prin efracție în dormitorul nevastei, unde găsea o gorilă în pijama lăfăindu-se în patul lui Solange, ținând în brațe copiii lui. Afectat de o abundentă pilozitate, acoperit de un strat gros de păr negru pe umeri și pe spate și de o adevărată mochetă pe fese, profesorul Vădublez era de acum logodnicul oficial, dormea pe locul Lui, bea adâncit în fotoliul Lui, lua în brațe soția Lui. Păi, la ce mai e bun un tată, dacă poate fi atât de repede înlocuit? Léon cobora în picaj armându-și

mitralierele: PLEACĂ DE PE PERNA MEA, MALDĂR DE SLANĂ, UNTURĂ TOPITĂ, DULAP DE COLESTEROL! Vădublez abia de avea timp să se rostogolească pe jos, să o întindă în baie ori să se încuie la closet.

— Ajutor, Solange, vrea să mă omoare!

— Hai, dragă, fii serios, nu are decât zece centimetri, e doar un pic mai lung decât dublul penisului tău.

— Este înarmat, a tras cu boabe de orez adevărate, putea să-mi crape ochii. Trăiește din plin sindromul lui Napoleon. Dorința de răzbunare a piticilor este un fapt cunoscut.

La drept vorbind, Vădublez nu era într-o situație simplă: să te căsătorești cu o femeie al cărei fost soț, redus la dimensiunile unei șopârle, trăiește încă sub acoperișul conjugal, necesită o suplețe de spirit ieșită din comun. Sătulă de intervențiile lui abuzive, Solange i-a interzis lui Léon să mai intre în dormitorul ei.

Acum, acesta se credea unul dintre acei pionieri ai aerului care traversaseră Anzii ori oceanele pe păsările lor norocoase, imaginându-se a fi urmașul lui Mermoz sau al lui Lindbergh, văzându-se deja în fruntea unei escadrile. Își mângâia aparatul, îi vorbea, îl încuraja, îi aducea mereu îmbunătățiri. Își dorea un supersonic, un Rafale sau un F16 și regreta că se făcuse medic în loc să fi fost pilot de vânătoare.

12.

Greșeala de neiertat

Într-o zi frumoasă și caldă de februarie, Léon, îmbătat de propriile performanțe, s-a decis să joace totul pe o carte. Profitând de soare și de ferestrele larg deschise ale livingului, pentru aerisire, a ieșit de-a dreptul în orașul imens cu avionul. A trecut peste balustrada balconului și s-a trezit la treizeci de metri înălțime, deasupra mașinilor și a autobuzelor din stradă. Era consemnat la domiciliu de mai bine de un an! A avut un șoc, l-a orbit o rază de lumină, a închis ochii și și-a apăsat ceafa de spătarul îmbrăcat în piele.

S-a simțit învăluit ca într-un fel de vis sălbatic de libertate. Doamne, cât îi mai lipsiseră culorile și rumoarea Parisului!... Era de parcă nu și-ar mai fi amintit să fi văzut o asemenea frumusețe. După ce a făcut slalom printre cablurile de electricitate și-a redresat aparatul ridicându-se deasupra coroanelor copacilor, castanilor desfrunziți ai căror muguri deja dădeau să plesnească, s-a încrucișat cu un stol de rândunele care zbura destul de jos, a speriat un pescăruș, s-a uitat la niște elevi care se jucau undeva, jos, într-un parc și, după două sau trei lupinguri demne de un mare maestru, a pus cap-compas înapoi, spre sufragerie.

Numai că, în zăpăceala de care fusese cuprins, nu verificase itinerarul și, crezând că intră pe fereastra casei, a confundat apartamentele și a pătruns în cel al vecinilor, niște persoane arțăgoase, un cuplu de pensionari, domnul și doamna Cornâncur, cu care Solange avea relații deosebit de tensionate. Aceștia tocmai luau masa la soare, în fața ferestrei duble, larg deschise. Intrarea pilotului nebun i-a umplut de teroare, crezând că sunt atacați de niște bărzăuni pe care s-au apucat să îi bombardeze cu oase de pui, verze de Bruxelles și sote de cartofi, așadar cu meniul zilei. Orbit de proiectile, supus tirului intensiv al apărării antiaeriene, cu mașina zburătoare năclăită de sos de

friptură de pasăre – Ah, cum a mai sărit mizeria aia de ghiveci pe elegantul fuselaj oval! – Léon a căzut în picaj, a reușit totuși să redreseze aparatul, evitând să se zdrobească de o bibliotecă plină cu volume legate în piele, dintre care jumătate mascau tot soiul de sticle de spirtoase, a virat strâns și a țâșnit afară, părăsind barbarii impermeabili la rafinatele sale evoluții.

A recunoscut terasa casei, trandafirii albi care înfloriseră în plină iarnă, borcanele cu merișori, stropitoarea imensă și verzuie, cuiburile pentru păsărele făcute de copii, din lut. Însă o pală de vânt l-a lovit dintr-o dată, făcându-l să se prăbușească. Dinspre nord-est soseau nori uriași, anunțând chiciură și precipitații. Of! Turbulențe din astea nu existau în apartament, le făcea față cu greu și nu le inclusese în programul său de antrenament. În fața rafalelor violente, a cerului care se întunecase dintr-o dată, l-a cuprins sentimentul micimii, insignifianței proprii persoane. A reușit totuși să mențină aparatul în aer, a profitat de un moment de acalmie atmosferică, dar, din lipsă de carburant, a trebuit să execute o aterizare forțată pe planșeul deformat al terasei, între doi saci de plastic plini cu pământ.

Din cauza șocului roțile s-au rupt, avionul s-a întors cu o sută optzeci de grade, căzând pe o parte, iar aripa dreaptă s-a frânt în două. Ca să pună capac, Josiane, surprinsă de revenirea frigului, tocmai închisese fereastra. Léon ar fi putut să jure că ea îl zărise, că întorsese capul cu bunăștiință, profitând de fericita întâmplare pentru a-l lăsa să moară pe-afară. Plin de vânătași, tremurând de frică, îmbrăcat doar cu un pantalon tricotat și un tricou, Léon a rămas ceasuri întregi dârdâind, afară. Totuși era iarnă, nu-i așa?! Se apropia furtuna, iar temperatura scădea din minut în minut, cum numai la Paris se putea întâmpla. A bătut darabana în geamuri, cu pumnii lui mici, până seara. Când, în sfârșit, l-a regăsit, Solange, care tocmai scutura firimiturile de pe fața de masă, l-a consemnat în camera lui timp de douăzeci și patru de ore. Copiii, cu aerul sentențios

cu care cei mici imită adulții, l-au dojenit și ei, până și Boris și Bérénice, în jargonul lor peltic, începuseră să considere stânjenitoare creatura aceea și o obligau să tacă de câte ori încerca să își pledeze cauza. Mai neliniștitor era faptul că, deși dispăruse mai bine de șase ceasuri, nimeni nu îi luase în seamă absența. Nici că avea vreo importanță dacă mai era pe acolo ori nu.

Farmecul se destrămase, Léon fusese adus înapoi, la stadiul de pieton, de profan, așadar. A fost nevoit să traverseze iarăși gigantul apartament pe picioarele proprii, riscând să fie zdrobit la fiecare pas de unul dintre cei mari. Ar fi trebuit să poarte cu el, ca ghizii turistici, un drapel care să îi semnaleze prezența. Cea mai mică deplasare îi lua ore întregi. S-a simțit umilit atunci când Baptiste, care contractase fulgerător o otită dublă, a fost dus de mama sa la Spitalul Necker fără ca nimeni să nu îi ceară părerea exact lui, specialistului. Drept pentru care a rămas liniștit în camera lui, mulțumindu-se să facă Vrrruummm! Vrrmummm! și Bâzzz! Bâzzz!, visând traversări transcontinentale, atacuri în picaj, închipuindu-se la comanda unui B52, inundând apartamentul în bombe, incendiind mochetele cu fosfor și napalm, lichidând bona căreia i-ar fi dat foc părului cu o singură rachetă bine țintită, obținând capitularea lui Vădublez care ar fi luat-o la fugă pe scări doar în izmene și-n ciorapi.

Totuși, Solange i-a mai acordat o ultimă șansă: a dus avionul la reparat la un magazin specializat. Numai că a și decretat un nou regulament: de acum înainte, deplasările pilotului se vor limita la drumul din debara până în living și retur. Celelalte încăperi erau închise navigației aeriene. Orice infracțiune va atrage după sine confiscarea și aruncarea la gunoi a aparatului de zbor, ba chiar distrugerea acestuia, în urma avizului unei comisii autorizate (al cărui unic membru tot ea era). Léon s-a jurat. Léon a promis. Dar imediat ce a reintrat în pielea nebunului zburător, a și uitat ce a jurat. Când se afla singur, acolo, sus, în stratosferă, ordinele obtuze ale unei pământence nu

Îl mai interesau. Zărea sub el capetele puștimii, vârtejurile din părul băieților, codițele atent împletite ale fetelor, ar fi putut face fotografiile excepționale, Pământul văzut din văzduh, și se considera un vultur care contempla zadarnicele cirezi omenești. Providența îl alesese doar pe el și îl micșorase ca să îl poată înălța atât de sus. Putea astfel face tot ce i-ar fi dat prin cap, putea merge unde ar fi avut chef: locuitorii apartamentului să aibă grijă!...

Însă, într-o seară, l-a ajuns drama. Ori că o fi fost obosit, ori c-o fi tras la măsea – ei, da, Léon se cam luase de băut, trăgând din whiskyul furat de la Vădublez – cert e că a decolat la ora cinei de pe aerodromul său particular fără să mai verifice plinul în cele două rezervoare fixate sub aripi, care conțineau, fiecare, câte o picătură de benzină. Autonomia în zbor a biplanului era redusă. În momentul în care a trecut cu surle și trâmbițe pragul sufrageriei, în care întreg tribul mânca sub autoritatea binevoitoare a lui Vădublez, care comenta pentru copii un meci de fotbal, motorul a intrat în pană de combustibil și a început să tușească îngrozitor, de parcă s-ar fi pregătit să își dea sufletul. Panicat, Léon a lansat desperate apeluri radio. Dar controlorii de trafic erau la masă, așa că nu i-au răspuns. S-a decis să vireze pe deasupra lustrei din centrul încăperii, o impozantă broderie venețiană numai cristaluri și pandantive, cu mii de scânteieri, cadoul de logodnă al lui Vădublez pentru Solange. Lipsit de putere, fără de combustibil, avionul a intrat în picaj, trecând ca un bici prin augusta arhitectură de cristal care a explodat în infinite sclipiri, balansându-se periculos deasupra mesei.

A fost mai mult decât o aterizare forțată, a fost un dezastru mortal. O ploaie de sticlă și de pietre prețioase s-a izbit de farfurii, pahare, platouri. Solange, Vădublez și copiii au țipat într-un glas: LUSTRA!, iar profesorul, din reflex, a împins micuții și pe iubita-i logodnică sub masă, la adăpost de proiectile. Nemulțumit doar că și-a făcut praf aeroplanul, Léon s-a mai și rănit grav, spărgându-și arcadele, rupându-și coastele și sfâșiindu-și obraji. Apucându-se de o bară de

alamă, a reușit să se extragă miraculos din cabină, pregătindu-se să sară cu parașuta. Cuprins de amețeață a ratat saltul, a mai dat să se apuce de o bucată din fuselaj, a ratat-o și pe aceasta și s-a scufundat direct în ciorba de dedesubt, un consomé cu fidea dres cu foarte puțin ardei iute, care își trimitea maiestuos aburii către înalțuri, rețeta preferată a lui Vădublez.

S-a auzit mai întâi un pleosc! teribil, a luat apoi o burtă de ciorbă, a atins fundul recipientului, în sfârșit a urcat la suprafață printre literele groase ca niște epave, cu gura plină de fire de morcov și de praz. Se sufoca și striga după ajutor. Avalanșa de cristal încetase, lustra în schimb oscila, se balansa ca un dirigabil dezzechilibrat, atins în plin. Convivii se arătau de sub masă, încercând să cântărească dimensiunile cataclismului. Vădublez luase conducerea operațiunilor, îi sfătuia pe toți să fie prudenți cât timp se ducea să caute o scăriță de interior. Cei patru copii s-au aplecat dintr-o dată peste supieră, iar în ochii lor perfizi, holbați, Léon a citit același gând: ce-ar fi să-l înecăm chiar acum? A fost un moment atroce în care patru meclișoare adorabile pronunțau tacit sentința fatală. Cele patru chipuri pluteau în jurul lui ca tot atâtea figuri schimonosite de judecători. Josiane li s-a alăturat, iar indexul ei gros și roșu i s-a așezat pe creștet. Doar o simplă apăsare de falangă și ar fi dispărut în valurile groase. Numai că Solange cea cu suflet mare a intervenit la timp pentru a-l salva, luându-l într-o linguriță pentru cafea și aruncându-l într-un bol unde a aterizat mai mult mort decât viu.

Solange nu a scos niciun cuvânt. Albă ca varul, cu chipul contractat, cu buzele vineții de cât le strânsese, l-a aruncat ca pe un gunoi în șifonierul personal, pe care l-a și încuiat.

Partea a treia
Disperare și mântuire

13.

Alungarea tâlharului

În doar câteva clipe, Léon pierduse totul și, în primul rând, indulgența lui Solange. Rănită profund de distrugerea lustrei, se decisese să termine cu homunculul care nu mai avea nimic în comun cu multiplul ei soț și nici măcar nu-și mai putea exhiba trompa aceea fabuloasă care o bucura în asemenea măsură altădată. În excentricitățile lui nu mai vedea decât demonstrația unei legi perverse conform căreia dezordinea pe care o poate face un individ să fie invers proporțională cu gabaritul lui. Îl considera un act de obrăznicie, un fel de insectă cu atât mai neliniștitoare cu cât abia de o puteai vedea. Un demon îi jucase o festă, adusese nenorocirea în familie, iar Solange, ca și Josiane, se întreba dacă nu cumva Léon nu era creația Celui Rău, venit să o ispitească. Vădublez o presa să o sfârșească într-un fel. Socialmente, Léon era oricum deja mort. De acum nu mai trebuia decât să dispară și din ochii copiilor. De pildă, ar fi fost îndeajuns să fie aruncat în closet și să se tragă apa. Mult prea credincioasă, Solange nu îndrăznea să rezolve lucrurile într-un asemenea mod extrem.

Așa că l-a părăsit pe omulețul acela dubios ca și cum ar fi lăsat baltă o jucărie de care s-ar fi tot folosit, dar care, de acum, nu mai distra pe nimeni, condamându-l la închisoare pe viață. Nu mai vrea să aibă nicidecum de-a face cu surrogatul acela. A primit în acest sens sprijinul unanim al copiilor, care au lăsat să le răbufnească întreaga ură acumulată împotriva Debilului. Gândul că homunculul ar fi putut juca vreodată și cel mai mic rol în geneza lor li se părea de necrezut. Cum ar fi putut face și cea mai mică legătură între ei și Léon, cum și-ar fi putut spune că nimicul acela le-ar fi putut fecunda vreodată mama, că ei ar fi putut fi produsul îmbrățișărilor lor tumultuoase, din moment ce Solange era destul de mare ca să îi adăpostească în ea pe toți patru chiar și în ziua de azi, când Baptiste avea opt ani,

iar gemenii doi? Familia lor nu avea decât un singur șef, mama, ale cărei caracter și putere le impuneau teamă și respect, și noul ei iubit, profesorul. Au primit ordinul să nu mai pronunțe nicicând în public cuvântul „tată”, cuvânt obscen și grosolan. Dacă vor înceta să mai vorbească despre el, până la urmă va dispărea de la sine. Prin urmare, din conversațiile lor a dispărut, însă noaptea toți îl visau.

Neputându-se consola după pierderea candelabrului, pradă stresului, Solange și-a cumpărat, la sfatul lui Vădublez, o mașină de obosit copiii. Îi știți principiul, mai ales că în ziua de azi fiecare școală are câte una pentru hiperactivi. Seamănă cu o uriașă mașină de spălat, fiindcă în ea pot intra trei persoane o dată. Băgați micii subiecți în cilindrul rotativ, îi legați cu sfori ca să nu cadă unii peste alții și dați drumul cu viteza eficace pentru gradul de epuizare urmărit: epuizare bruscă, oboseală imensă, extenuare totală. Supușii învârtirii rapide, cobaii își pierd cunoștința și nu se mai trezesc decât la finalul ședinței, pentru a merge la culcare. Cei patru țânci aveau dreptul la câte o porție sâmbăta și duminica, deși mașina le provoca repulsie: Baptiste, cel mai mare, de unul singur, ceilalți trei în același timp. Léon le auzea țipetele, cutremurându-se.

Și-ar fi dorit foarte mult să o poată împiedica pe Solange să recurgă la asemenea metode extreme, de altfel absolut legale, întrucât aparatul, denumit Extenuator, dădea gata copiii turbulenți mai eficient decât orice televiziune ori joc video. Însă Vădublez o încuraja pentru a o avea numai pentru el în weekenduri. Solange o mai făcea uneori și din proprie inițiativă, când, suferind de insomnie sau de anxietate, abia de se mai târa până în pat.

La începuturile claustrării sale, Léon încă își mai primea tainul amărât, adus de sarcastica Josiane care deschidea ușa și puneă pe jos, într-o străchioară, trei boabe de orez, o fărâmă de portocală, o coajă de pâine. Gata cu ortolanii, gata cu vinișorul de vinotecă, cu gustările și brânzeturile costisitoare. Iar după două săptămâni, până și ce-i mai aducea Josiane a dispărut. Léon a înțeles că nu fusese

trimis la carceră pentru cine știe ce efemeră ispășire, ci de-a dreptul aruncat și uitat în străfundurile ocnei. Noroc că pusese deoparte, din vremurile bune, un mic pachet cu provizii de bază. Începând ca bărbat al soției sale, s-a transformat în copilul ei, în jucăria copiilor lui, iar acum sfârșea ca parazit pe care întreaga familie își dorea să îl elimine. Și așa va și vagabonda fără sfârșit, la granița cu lumea oamenilor, până va fi înghițit în vreo fisură a timpului. Ușa rămăsese închisă, iar el dispăruse de pe ecrane. Striga după ajutor, urla: Mor de foame, îmi ghiorțăie mațele, vreau păpică! Însă doar tencuiala de pe pereți îi înghițea vorbele. Până și pisica, își zicea, se săturase să îl mai urmărească, să-i mai zgârie cu ghearele la ușă mieunând, ca și cum, în ochii ei, nu mai însemna nici măcar o bucățică de luat în seamă. Dinspre coridor ajungeau până la el parfumuri amețitoare de cartofi gratinați după rețeta din Dauphiné, de soté de vițel, de supă de dovlecei, de tagine tunisiene ori marocane, iar stomacul lui urla, gura saliva, dinții clănțăneau. Celula în care era închis îi dezvoltase o extraordinară acuitate auditivă: mormăitul metroului de la cinci dimineața, scârțâitul ușor al unei uși mișcate de curent, pocnetul dușumelilor, motorul îndepărtat al vreunui ascensor îi permiteau să ia parte și el la viața imobilului. Picuratul câte unui robinet prost închis exploda ca o detunătură, provocându-i migrene. Pârâiturile țevăriei dădeau de știre că a sosit ora abluțiunilor, că într-o cameră de dedesubt cineva face o gargară. Astfel, urmărea în direct ritmul existenței familiale: copiii care plecau la școală, pașii grei ai Josiane, care făcea curat, întoarcerea lui Solange și a lui Vădublez de la serviciu, țipetele lui Baptiste și ale lui Betty, gânguritul gemenilor în marinăreasca lor. Parfumul subtil al lui Solange plutea în întregul apartament. Noaptea percepea anumite feluri de respirație, din dormitor, care îi sfâșiau pânțele. Cea mai mare parte a zilei era însă liniște. Numai el și Zorzonel împărțeau același teritoriu, ignorându-se reciproc. Uneori i se părea că pisica venea și

se așeza lângă ușă, iar el ciulea urechile în speranța reînnoțirii relației.

Trebuie să o mărturisim: cu toții se putea lipsi de el. Niciodată nu fusese indispensabil. Viața își urma cursul. Ca urmare, a alunecat într-o profundă amărăciune, umblând fără țintă printre valizele deschizate, jucăriile stricate, îmbrăcămintea veche și pătată, toate înghesuite acolo pentru săracii din cartier. Peisajul imens și haotic îl înspăimânta. Bucăți de ipsos, mari ca niște stânci, amenințau să cadă din tavan, înmuiate de infiltrări de apă, fisuri enorme sfâșiau pereții. Era singur și gol în acest deșert înghețat. Viețuia ca un deșeu, ca un pachetel de oase alterate dotat cu reflexe animalice. Se simțea solidar cu toți milogii și corturarii care umblau din loc în loc, alungați de oamenii de bine. Atâta doar că el era prizonier la el acasă, prizonier al lui însuși. A delirat trei zile la rând, zăcând în duhoarea de praf și mucegai. Se simțea agonizant, uitat de toți, redus la statutul de nevertebrat. Îi era foame. Foame care l-a golit de ultima brumă de demnitate, transformându-l într-un animal sălbatic.

Din fericire, era vară și insectele se înmulțeau peste tot: muște, musculițe, fluturi, albine, gândaci de bucătărie, cari, viermi albi. Păreau să țâșnească de peste tot, în generații spontane, și din tavan, și din tencuiala de pe pereți. Cu o sulită făcută dintr-o periută de dinți ucidea coloane întregi de furnici care asaltau cine știe ce firimitură de pâine. Străpungea spinările istericelor muște mari și verzi, lipite pe verticală de geamuri, bâzâind ca niște bombardiere, le crucifica și le devora încă palpitânde, cu aripile vibrându-i pe cerul gurii. Ataca fluturii de noapte ațoși, cu toracele ca pudrat, pe care îi ronțăia cu neplăcere, păstrând încă în minte senzațiile gustative de plăcere ori greață ale unei ființe umane. Un norișor de musculițe care plutea în aerul de seară i-a ajuns două zile. Și-ar fi dorit ceva mai mulți gândaci de bucătărie, libărci, șvabi-nemțești, spre a mai varia meniul. O dată s-a dușat feroce cu o viespe răătăcită pe acolo, căreia i-a întins o cursă frecându-se de un cristal

de zahăr, înainte de a o străpunge, avântându-se sub ea și evitând acul acesteia ca pe o sabie aducătoare de moarte. Agonia insectei i s-a părut prea lungă și dureroasă, aproape că își regreta șiretenia. Din cauza propriei dimensiuni, suferința micilor creaturi nu i se părea mai puțin suportabilă decât aceea a ființelor umane. Într-o dimineață, un scarabeu, o mică bijuterie vie aurie și grenă, a aterizat în dulap. A alungat-o, ca un omagiu adus frumuseții sale.

Supraviețuirea îi ocupa tot timpul. Ștersese din el orice umbră de umanitate, rezistând astfel în zdrențe și mizerie. Mereu în alertă, cu pielea neagră de murdărie, cu mâinile și picioarele pline de bătăături, cu părul inundat de coji, ai fi zis că este o ființă din epoca de piatră, cu o cârpă în jurul mijlocului și înarmată cu o sulită. Înfuriat de sentimentul neputinței, se supusese unei discipline fizice necruțătoare. Învățase de unul singur alpinismul, își confecționase din rămurele, ață de papiotă și sforicele adevărate corzi pentru a se putea cățăra fără probleme pe pereți. La capătul câtorva luni de antrenament intensiv ajunsese o maimuțică iute și nervoasă, care se ascundea după galeriile perdelelor, după cornișe, în husa unei valize de piele rupte, fugea de la o înălțime la alta, ca un retiar înarmat cu o sulită primitivă, mereu la pândă, mereu așteptându-se să fie atacat, gata să elimine pe oricine i-ar fi ieșit în cale. Dacă tot va trebui să moară, își va vinde scump pielea. Era în război cu toate zărilor, cu-ntreaga lume, cu el însuși.

14. Tentativă de omucidere

Într-o dimineață, Léon s-a trezit pătruns de un tremur neplăcut. Presimțea că se pune la cale o conspirație împotriva lui. Să scape de microb ajunsese obsesia lui Solange. Era ea catolică, dar și superstițioasă. Se temea de sufletele morților care bântuiau anumite case, cerând răzbunare. Faptul că Léon putea să se strecoare oriunde, datorită dimensiunilor sale, o înspăimânta. Vădublez și Josiane o vor ajuta să facă pasul. Nu va fi un asasinat, din moment ce toată lumea îl considera deja dus de pe lumea asta. S-a rugat îndelung lui Dumnezeu, i-a cerut în prealabil iertare, după care a trecut la pregătirea acțiunii de comando.

Fix la miezul nopții, într-o sâmbătă seara, profitând de faptul că toți patru copii dormeau la bunici, Solange și Josiane, cu căști pe cap și cu fețele acoperite de măști albe, au început să cotrobăie prin dulap. Înarmat cu un fâraș, Vădublez le acoperea, pe coridor. Desfigurate de ură și de spaimă, cele două furii au deschis dintr-o dată ușa, au scormonit locul cu o lanternă cu lumină orbitoare și s-au dezlănțuit, spărgând tot ce mai era de spart cu lovituri de ciocan și stropind apoi cu un insecticid puternic. Operațiunea nu a durat decât șapte minute, iar cele două atacatoare au fost nevoite să se retragă din cauza aerului irespirabil.

— Nu încape îndoială, a zis Vădublez, deșeurile au fost arse.

Din precauție, au mai lansat un atac și a doua zi.

Din fericire, Léon le așteptase. De câteva zile tot surprinsese, dincolo de ușă, prea multe șușoteli pentru a nu se fi neliniștit. Drept pentru care își pregătise un plan de fugă și pândea inamicul, ascuns după o bucată de ipsos căzută în mod providențial din tavan, chiar la intrarea în încăperea, alături de o priză smulsă din perete. Mișcarea o repetase de o sută de ori. Nu avea decât câteva secunde

spre a se salva. Abia ce deschiseseră Solange și Josiane debaraua că se și fofilase pe coridor, pitindu-se, fără să fie văzut de Vădublez, în sulul gros pe care mocheta îl făcea la capăt. A putut auzi de acolo zgomotele îngrozitorului măcel, și-a astupat urechile și aproape că a fost asfixiat de atacul cu gaze. S-a descurcat totuși, în pofida vacarmului, tropăitului greoi al celor două femei, îndemnurilor lui Vădublez.

Trebuie să fi fost douăsprezece și jumătate noaptea când cele două femei, epuizate de furie și siderate de propria lor sălbăticie, au plecat la culcare. Solange plânga în camera ei, iar Vădublez o consola repetând: Coșmarul s-a sfârșit. Clătinându-se, Léon a ieșit de sub covor și s-a hazardat înaintea, pe coridorul larg ca un canion. Trebuia să se sprijine de perete ca să își învingă amețeala. Cum i se făcuse foame, s-a îndreptat spontan către bucătărie. Avea nevoie în primul rând să înghită ceva, mai apoi va avea tot timpul să reflecteze. Sigur că scăpase de la moarte, dar, de fapt, nu obținuse decât o amânare. Ca să traverseze întreg apartamentul a avut nevoie de un ceas întreg. Cel mai mic trosnet îl înnebunea de frică, așteptându-se să le vadă pe Josiane sau pe Solange ieșind în trombă dintr-una din camere pentru a-l strivi cu pliciu și a-l transforma într-un fel de rahat de muscă pe perete. A căzut de mai multe ori în genunchi, a fost încercat de nevoia de a muri, dar tot s-a ridicat. Era atât de slăbit încât, abia ajuns în bucătăria imensă, s-a și repezit la resturile din farfuria pisicii, așezată lângă lada de gunoi. Nu mai era în stare să încerce să urce pe masa îmbrăcată în tablă de inox care se ridica, rece și metalică, deasupra lui și pe care, după câte își amintea, fie vară, fie iarnă, se găsea o cupă cu fructe proaspete. Meniul lui Zorzonel era alcătuit dintr-un conglomerat de bulete cu emanații fetide, care îi întorceau stomacul pe dos. Acum regreta că nu avusese grijă mai bine de alimentația pisicii pe vremea când o mai putea face și când ar fi putut exclude puturoasele pateuri industriale. Tocmai se îndopa cu rația grețoasă, luând bucățile cu amândouă mâinile,

când o umbră imensă, proiectată de lumina portocalie a becurilor stradale, s-a alungit în fața lui acoperindu-l cu totul. A tresărit, și-a ridicat capul din ciorba duhnitoare în care intrase cu totul, în patru labe, și și-a șters gura cu mâneca. S-au aprins două faruri fosforescente: un sfinx uriaș, așezat pe etichetele din spate, îl privea fix.

Zorzonel! Léon e emis un scheunat de teroare. Simțea mirosul iute al blănii puțin zbârlite a animalului. Întreg spațiul a fost inundat de un calm mortal. În sfârșit, îl găsisse. Se strecurase fără zgomot până lângă el. Îl contempla lingându-se pe bot din când în când, trecându-și grațioasă limba de la dreapta la stânga, lăsând să i se zărească colții lungi și albi. Léon își închipuia deja săpăliga ghearelor pe pielea lui și mușcătura care avea să-i rețeze ceafa. Trăia starea unei prăzi încolțite de ucigaș într-o fundătură. Cu grăsimea și roind, a ieșit din farfurie privind țintă pisica, ținându-și brațele încrucișate pe piept, gata să moară în picioare. De suliță uitase. Își rotea larg brațele ca să o sperie pe Zorzonel. Aceasta s-a mulțumit să miorlăie sinistru și să își ridice capul, fixându-l în continuare cu ochii de jăritic. Léon se vedea pe el, sărmanul războinic, oglindit în ochii mâtei din care, de sub pleoapele coborâte, mai rămăseseră doar două linii incandescente. Pisica a scuipat, s-a dat puțin înapoi, a lăsat să-i scape un mieunat tremurător, a ridicat o labă și și-a scos ghearele.

Era sfârșitul.

Numai că laba ridicată în aer s-a lăsat înapoi, pe podea. Din adâncul gâtului, felina a dat drumul unui sfârâit răgușit. Lui Léon i-a trebuit ceva timp pentru a înțelege că Zorzonel torcea și că intențiile nu-i erau războinice. Ba chiar părea pătrunsă de compasiune pentru vechiul stăpân ajuns în situația de a-i fura mâncarea.

Și atunci s-a petrecut ceva de necrezut: pisica și-a luat avânt, a sărit pe masă, a scos din bol, cu laba, un fruct, l-a împins până la margine și l-a lăsat să cadă. Era o pară bine coaptă, cam acrită pe o parte, care s-a spart cu zgomot de bombă moale, răspândind de jur împrejur suc și stropi.

Léon a priceput instantaneu și s-a aruncat asupra fructului, s-a înfipt în el până la brâu, ca un mâner care forează o gaură în stâncă, cu mâini, cu picioare, cu trunchi îmbăiate în carnea și roind de suc, de sirop a pereii. I-a mulțumit mâtei care îl privea cum mănâncă, apoi, uns tot, a întrebat-o: Și-acum unde mă culc? Zorzonel a mieunat încetișor și, într-un soi de acord tacit, l-a luat în baie, unde își avea coșulețul în care Léon s-a cățărat, s-a ascuns într-o cârpă veche de lână plină de păr și a ațipit mulțumit, convins că Providența era de partea sa, iar în viitor îl va apăra de toate pericolele. Înainte de a adormi și-a dat seama, confuz, că pisica nu îl atacase niciodată și nici nu profitase de superioritatea pe care o avea în fața lui. Și-a promis să îi ceară iertare pentru bănuielei imediat ce se va trezi.

15. O dovadă de solidaritate

O săptămână întreagă, Léon a împărțit culcușul cu Zorzonel. Ziua se ascundea după ușița care dădea spre încrengătura de țevi și robinete sau sub cada ale cărei plăci de faianță se ciobiseră puțin, generând o mică fisură prin care se putea strecura. Apa se scurgea pe acolo, printr-o întregă încrengătură de robinete și țevi al căror debit îl asurzea. În fiecare seară, după ce întreaga familie adormea, pisica lăsa să cadă de pe masă fie un măr, fie zahăr, fie o roșioară, ba chiar și nuci care se spărgeau de podeaua dură, iar Léon le culegea miezul dintre cioburile cojii. Proviziile le stivua sub cadă, mâncând mai întâi ceea ce era perisabil, într-o violentă luptă cu insectele și paraziții care colcăiau și se înmulțeau în mare viteză în acest iunie călduros. Zorzonel încerca să fure și câte o bucată de pâine sau de carne, scormonind prin cratița de pe aragazul electric după resturi de tocană, de rasol, de osso-buco pe care Léon le devora ori călduțe, ori reci. Bucătăreasa a observat repede micile furtișaguri, care lăsau în urmă dâre de sos, și a început să ascundă mâncarea, nu înainte de a-i fi tras lui Zorzonel o chelfăneală.

Pisica nu avea o idee prea clară despre varietățile alimentare umane, însă, din devotament, i-a salvat viața stăpânului lăsându-l să lipăie și el din laptele din blidul ei, după ce se sătura. Această generozitate îl tulbura pe Minuscul, cu atât mai mult cu cât descoperia în ea adevărate lecții de înțelepciune animală. Prin calmul ei, pisica părea a-i spune: Nu te mai plânge, îndură, învață să ai răbdare. Zorzonel și Léon erau nedespărțiți. Plevușcă scărpină pânțelele felinei cu o perie pentru păpuși și, cocoțat între urechile ei, îi masa capul, trimițând îndelungi frisoane pe toată coloana vertebrală a animalului care torcea ca un motor de vapor. Intendentul regatului de buzunar nu mai era singur: un gigant mustăcios îl urma

peste tot. Imediat ce întreaga casă adormea, Zorzonel se lăsa la pământ pentru ca Léon să i se poată cocoța călare pe grumaz. Acesta înfîgea mâinile în blana mătăsoasă și, ca un rajah pe elefantul lui, se lăsa plimbat prin apartament. Pisica circula cu pas alert, iar Léon adora aceste călătorii în clar-obscur.

Trebuia descoperită o locație sigură. Mai devreme sau mai târziu, Josiane sau copiii vor da de el în panerul pisicii numai din vina lui. Léon se gândea asiduu: care să fi fost cea mai bună ascunzătoare într-un apartament modern, mai ceva decât o pivniță, o cămară sau un pod?

Unde te poți apăra mai bine decât într-un buncăr de indiferența oamenilor?

Ce pot vedea toți, rămânând totodată invizibil pentru fiecare în parte?

Care să fie acel loc absolut inutil, care să nu intereseze pe nimeni, doar un simplu decor?

Nu i-a luat mult ca să îl găsească: era biblioteca, firește.

Iar în bibliotecă, oare care să fie ei autorii aceia ale căror cărți nimeni nu le deschide niciodată, chiar dacă toți pretind că le-ar fi citit? Bestsellersurile, ghidurile turistice, cărțile de bucate, enciclopediile? Nu, clasicii, desigur! Iar dintre clasici, care să fie aceia despre care se vorbește tot timpul fără să fi aruncat cineva vreo privire prin operele lor? Léon chiar că avea de unde alege: Solange pusese în raftul de jos, din biroul ei, toate cărțile de la școală și de la universitate. Erau volume frumoase, legate în piele, care sugerau că posesorul este un copil de familie bună, ce a primit cea mai bună educație. Pe o etajeră lungă, Proust, Tolstoi, Zola, Hugo, Joyce, Dickens coabitau cu Balzac, Flaubert, Dostoievski, Biblia, Sartre, Hegel, Kant în volume mari, înalte, *in-quarto*.

A ezitat îndelung între toți acești uriași și a sfârșit prin a pune ochii pe cel din urmă, din cauza grosimii și a calității hârtiei. Pielea destrămată a copertelor, literele șterse nu de prea mult studiu, ci de uitare, de uzura la care sunt supuse toate lucrurile fragile, de vreme, de frig, căldură, umiditate,

i-au ușurat munca. Noaptea, înarmat cu o bucată de lamă de bărbierit, își clădea în sutele de pagini ale *Criticii facultății de judecare* o căsuță, tranșând mai multe capitole între *Analiza frumosului* și *Analiza sublimului*, spre a-și amenaja caldul cuibușor. A fost o muncă istovitoare, și de arhitect, dar și de șobolan, presupunând la fel de multă ingeniozitate ca și aceea a prizonierului care sapă un tunel pe sub celulă pentru a putea evada. Tot excavând, dădea de fraze de o nemaipomenită profunzime, care îl amețeau, dar și de altele cu care nu era nicidecum de acord. Solange subliniase pe ici pe colo cu marker galben, mâzgălind pe margini comentarii. Probabil că fusese o elevă eminentă.

Aceste pietre de mormânt din cerneală și lipici constituiau pentru o ființă de dimensiunile lui o ascunzătoare ideală. Resturile le-a curățat cu grijă și le-a aruncat discret prin toate colțurile apartamentului, în așa fel încât nimeni să nu bănuiască ceva în legătură cu subterfugiul folosit. Îi era un pic cam rușine că fusese nevoit să taie în carnea vie a marilor clasici, dar, cât de mic era el, tot avea nevoie de ceva loc. Cu timpul, și-a lărgit locuința și prin lucrările din vecinătate, decupând uși în copertele acestora, săpând un adevărat coridor între ele, dispunând, nu peste multă vreme, de un adevărat palat de hârtie cu mai multe încăperi, de la *Mizerabilii* până la *Război și pace*, trecând prin *Frații Karamazov*, *Fenomenologia spiritului* și *Timpul regăsit*. Foarte confortabilă era *Război și pace* cu pereții ei groși, din hârtie velină de cea mai bună calitate, cu un deliciu de parfum ușor retro. De Dickens ce să mai zicem: ce bine se dormea în camera lui Dickens, ce liniște era acolo! *Oliver Twist*, *Mister Pickwick* - numai energie pozitivă, ideală pentru cei cu somnul agitat, pentru insomniaci! La fel și Joyce: abia ce se întindea în *Ulysse*, că se și punea pe un sforăit profund, un somn pe care nimic nu îl putea deranja. Câteodată rămânea o perioadă mai lungă lângă un singur perete, îl învăța pe dinafară, îl degusta după cum și merita o probă de genialitate. Faptul de a locui în asemenea capodopere îi

stimula spiritul, îi lărgea orizontul, îl așeza în inima literaturii universale, chiar dacă se temea ca, după luni și luni într-un asemenea palat, sângele să nu i se preschimbe în cerneală. Se plimba prin cărțile la care ținea și jura că le va citi integral în ziua în care vor exista și ediții în miniatură. Sigur că s-ar fi simțit mai în largul lui în *Larousse*, în *Robert* sau în *Encyclopaedia Britannica*, aceasta din urmă ocupând ea singură un raft întreg. Dar ar fi riscat fără rost, întrucât tocmai dicționarele sunt cele care mai pot fi consultate din când în când.

Léon dormea întreaga zi și se trezea numai atunci când Solange și Vădublez se întorceau de la serviciu. Pasager clandestin care vedea totul fără a fi văzut, participa la viața casei, urmărea copiii, le recunoștea vocile. Solange îi punea să își spună temele și, uneori, rămânea fără răspuns la problemele ridicate de copii, răspuns pe care Léon îl cunoștea și cu greu se abținea să nu țâșnească în trombă în cameră pentru a i-l sufla. Din câte înțeleșese, fiindcă până la el cuvintele ajungeau deformat, Baptiste rămăsese repetent, iar Betty dădea semne de supraponderalitate. Era tare nefericit. Noaptea ieșea să își asigure supraviețuirea. Spre norocul lui, în timp ce lucra la birou, Solange ronțăia mereu câte ceva, spărgea migdale ori alune, pigulea vreun biscuit sau pateuri în timp ce își verifica e-mail-ul, scăpând pe jos firimituri care constituiau festinul lui Léon; el juca rolul acelor păsări care ciugulesc resturile alimentare ascunse între colții crocodililor ori ai hipopotamilor. Soția lui continua să îl alimenteze deși îl credea mort, mamă nutritoare în pofida propriilor convingeri. Numai dacă... numai dacă nu cumva chiar știa adevărul și lăsa să-i cadă firimiturile deliberat, ca pe o delicată dovadă de dragoste. Lui așa îi plăcea să creadă.

Dacă era sănătos, nu înseamnă că Léon era și la fel de fericit. Supraviețuia ca un paria, la bunul plac al cine știe cărui pas greșit. Într-o seară, pisica i-a făcut un serviciu cu totul deosebit (comunica prin semne și prin jumătăți de

cuvinte): dorea să își vadă mai îndeaproape copiii cei mari, pe Baptiste și pe Betty, singurii alături de care trăise experiența de tată la propriu. Ziua, din spatele unor cărți, nu le putea vedea decât picioarele cu mușchi bine dezvoltate, ale băiatului fiind deja acoperite cu puf blond și cu cicatrice. Cu un salt puternic, Zorzone l-a așezat pe masa de noapte a copiilor, printre jocuri lego, păpuși cu ochii morți, veșnic mirați, și o escadrilă de soldați de plumb, cu baionetele la puști și flamurile în vânt.

Baptiste își alcătuisese o colecție splendidă de infanteriști și de cavaleriști, cumpărați cu banii săi de buzunar dintr-un magazin de la Palais-Royal. Fratele și sora dormeau în paturi paralele, numai că în noaptea aceea, din cauza unui coșmar, sora se refugiase lângă fratele mai mare. Trăiau sub tirania orologiilor: prin tot locul scrâșneau deșteptătoare Mickey, pendule, zâmbitoare ceasuri cu cuc, cronometre olimpice, ceasuri cu cadrane fosforescente bașca o groază de ticăitoare stricate. Nu anunțau două aceeași oră și nici nu băteau în același fel. Odată intrat în văgăuna șerpilor, Léon s-a instalat între un husar din batalionul de gardă și un grenadier cu căciulă de blană și a început să își contemple, pătruns de emoție, copiii care dormeau liniștiți. Micii ticăloși se cumițiseră acum și formau o încântătoare grămadă de mâini și picioare amestecate. Somnul le dăruise chipuri de înger cu trăsături liniștite, obraji bucălați și roz, guri întredeschise din care se iveau un vârf de limbă. Doamne Dumnezeule, cât de frumoși și cât de neprihăniți, și cât de nevinovați! Îi venea să ia cu amândouă mâinile dulcelele acestea adorabile, să le ciufulească părul, să le acopere de sărutări. O căldură dulce urca dinspre trupurile adormite într-atâta frumusețe. În fața spectacolului oferit de copiii lui adormiți nu s-a putut împiedica să nu plângă în tăcere. Iată-i aici, lângă el, și totuși mai departe decât dacă i-ar fi despărțit un întreg ocean, fiindte din alt neam, dintr-o altă umanitate. Un zuav pontifical, cu halebarda în mână, i-a șoptit:

— Nu-i ușor să fii tată, ce zici?! Când îi vezi așa mititei... Într-o zi o iau din loc și se duc pentru totdeauna.

Léon a încuviințat din cap fără să răspundă, fără să se mire că o bucată de metal colorat i se adresa în limba lui. După alte toate, devenise și el un soi de jucărioară guralivă, așa că putea fi trecut în această specie. Hohotea din toată inima, aducând lacrimi în ochi armatei de tinichea, spahiilor, ulanilor, oștenilor aceștia bombănitori care, oricum, văzuseră multe la viața lor, dar care, dincolo de toate, erau oameni de ispravă, flăcăi cu suflet care priviseră moartea în ochi. Pe la patru dimineața, Léon a început să-i vorbească cu glas tare fiului său ațipit:

— Știi bine, Baptiste, nu prea m-am ocupat de tine decât în cei dintâi ani, nu din vina mea, doar știi, mi-am pierdut foarte repede trupul deși, crede-mă, aș fi preferat să am grijă de voi, să vă cresc pe toți, inclusiv pe ultimii doi care chiar mi-au scăpat cu totul. Tu ești singurul alături de care am apucat să am o scurtă experiență ca tată. Te asigur că și acum mă încântă acest lucru. Te încurcam, e clar. Ziceai: tata e piticot. Îmi interziseseseși să mai vin să te iau de la școală, să mă plimb cu tine pe stradă. Te înțeleg. Și eu aș fi făcut la fel în locul tău. Cu toate astea, sunteți tot ce am făcut mai bun în lumea asta...

A mai vorbit încă multă vreme, cu respirația tăiată, mărturisindu-i lui Baptiste visurile sale eșuate, aspirațiile avortate, recomandându-i să aibă grijă de mama, să țină la cel care îi luase locul. L-a sfătuit să nu își bată fratele și surorile, să învețe bine, sperând că nu i-a lăsat o amintire chiar atât de urâtă. În timp ce spunea toate acestea atât de încet, încât până și soldații erau obligați să ciulească urechile pentru a pricepe ceva, cei doi copii mormăiau prin somn, se agitau, lăsau să le scape ba un suspin, ba un țipăt. Când ziua a început să lumineze perdelele, trezind păsările exotice pictate pe țesătura acestora, Léon a salutat vajnicii militari, tovarășii săi de nenoroc, a închis ochii și s-a lăsat să alunece pe grumazul lui Zorzonel, care l-a dus direct în adăpostul lui.

16. În ajutorul celui mai slab

Vara tocmai începuse, toridă. Un val de căldură se abătuse asupra capitalei, ca în fiecare an, încetinind corpuri și activități. Întrucât familia plecase la mare, în Bretagne, imediat ce se terminase școala, Léon rămăsese singur cu Zorzonel, căreia, în fiecare seară pe la șase, portăreasa venea să îi dea de mâncare. Se simțea părăsit. Plecarea alor săi îl aruncase în ghearele depresiei. Viața asta subterană nu mai era nicidecum suportabilă. Cum se vor întoarce copiii, cum se va preda. Ar fi păcat să-l omoare, dar, cel puțin, va muri de mâna lor, dacă tot nu va trăi mângâiat de ei.

Și atunci a survenit un eveniment cu totul ieșit din comun, în după-amiaza zilei de patru iulie, o furtună teribilă, precedată de rafale violente de vânt, s-a năpustit asupra Parisului, aruncându-l pentru câteva minute în întuneric. Ploaia lovea ferestrele cu valuri de apă, aluneca la vale, pe pereți, în șuvoaie, întuneca ochiurile de geam. În picioare pe caloriferul din bucătărie, pe care îl escaladase, Léon profita pentru a face duș sub cele câteva picături pe care averea le împingea prin fereastra pe care cremonul nu o închidea prea bine, cu speranța vagă că asta îl va face iarăși mare, așa cum ajută și plantele să crească. Dintr-o dată, în mijlocul vacarmului general, i s-a părut că aude de afară un strigăt diferit de detunăturile picăturilor ce izbeau geamul. Un soi de piuit, o emisie sonoră ascuțită care a alertat imediat pisica pitită sub masă de frica fulgerelor, dar care își ciulise urechile și se ridicase. A șters cu palma sticla aburită, care îl împiedica să vadă, și i s-a părut că zărește destul de aproape o îngrămădire feroce.

S-a uitat mai bine: era lupta dintre două păsări. O cioară grasă, cu ciocul ascuțit ca un piolet pentru ascensiunile pe gheață, disputa niște mâncare cu un pițigoii prins într-o plasă de porumbei întinsă în curte. Lupta titanilor pentru o

fărâmbă de pâine, litigiul purtătoarelor de pene sub ruperea de nori. Cioara nu numai că dorea să îi fure pițigoifului avutul, dar, lovindu-l cu ciocul, intenționa să îl și ucidă. Acesta din urmă, pierzându-și puterile, arunca în neant strigăte patetice ca de pasăre de noapte. Léon nu a mai ezitat nicio clipă. Îl revolta situația în care cineva mai mic era strivit de altcineva mai mare. Nu avea nimic de pierdut și nu mai asculta decât de îndemnul inimii. Și-a adus aminte cum îl ajutase Zorzonel când putea muri de foame. S-a strecurat prin fanta dintre fereastră și toc, încurajat de mâța care mieuna încet, din fundul gâtului, tremurând de poftă, sperând, poate, să se bucure nu peste mult timp de gustul păsărelelor care se dondăneau în apropiere. Fie pițigoiful, fie cioara, oricare dintre ele i-ar fi convenit.

Léon s-a înarmat cu încălțăminte cu tălpi aderente, cu un piolet dăltuit într-un chibrit și o coardă luată din materialele lui de alpinism. A coborât până la plasa de porumbei care era agățată, chiar de la etajul lui, de un cârlig metalic înfipt în perete, și de acolo, ca un păianjen care se îndreaptă către prada din mijlocul firelor, a coborât plasa ochi cu ochi, profitând de textura foarte fină, până aproape de pasărea care părea pierdută. Fiecare picătură de ploaie avea densitatea unei pietre și amenința să îl dea peste cap. Când ești atât de micuț, cum să rezisti unor asemenea proiectile? Vântul scutura plasa. Nu o dată era cât pe-acți să scape priza și să se prăbușească, revenindu-și *in extremis*. S-a concentrat la coborâre, în pofida țepelor ascuțite de pe scara metalică a hornarilor, de pe antenele îndoite de vânt, de pe pălăriile rotunde ale coșurilor. Înainta milimetru cu milimetru, incomodat de apa care făcea totul alunecos, dar și de coarda care îi tăia palmele. Dacă privea sub el, o greață teribilă îi scurma pânțele: la mii de kilometri mai jos pământul îl aspira, parcă, sub forma unei curți de imobil, cu patru pubele galbene și verzi și cu niște plante firave pe care portăreasa se chinuia să le crească în niște hârdaie. Prăpastia aceea îl chema asemenea gurii negre a iadului, implorându-l să sară. Așa, s-ar fi sfârșit cu toate

necazurile, cu întreaga lui existență derizorie. S-a concentrat iarăși asupra misiunii, de teamă să nu ajungă prea târziu.

Grație unei extraordinare înverșunări, a ajuns până lângă pasărea în pericol. Pițigoiiul era rănit. Una dintre aripi, sfâșiată, lăsa un fir de sânge să se scurgă peste puful penajului. Păsărică piuia de-ți rupea inima. Ochii albastruverzi, înspăimântați, i se învârteau în orbite ca niște sfere înnebunite. Cioara se pregătea să îl termine. Léon și-a scos pioletul și i l-a înfipt cu toată puterea în cap. Surprinsă, cioara și-a lăsat prada și s-a întors înfuriată spre Léon, încercând să-l zdrobească cu ciocul. Acesta s-a ferit, cu grija de a nu-și pierde echilibrul. Însă prădătoarea, văzând deja în el un posibil vânat, a dat din aripi, s-a ridicat câțiva centimetri și l-a apucat cu ghearele, uitând să mai martirizeze pițigoiiul.

Léon a fost ridicat în aer. I s-a făcut rău. Degeaba tot repeta: îmi iubesc familia, dragostea te-naripează, deci de nimic n-am a mă teme, că nu credea o iotă. E mai bine să te ferești de metafore. De data asta, chiar că dăduse de bucluc. Cioara asta îi va deschide căpățâna cu ciocul sau îi va da drumul de la treizeci de metri, așteptând ca trupul să i se facă zob pentru a se repezi să-l deguste dintr-o-nghițitură. Numai că pasărea, căreia ploaia îi îngreunase aripile, nu a apucat să decoleze și să se înalțe cine știe ce. Léon dădea dovadă de acea îndrăzneală a condamnaților la moarte, care acționează fără să mai stea pe gânduri. Nelăsând din mână pioletul, s-a agățat de picioarele agresoarei și a lovit-o atât de puternic, încât aceasta i-a dat drumul. Un fel de halou gazos acoperea orizontul. În cădere, Léon se pregătea să moară rupt de vreo bară metalică sau de peretele de beton. Numai că a căzut chiar pe plasa de păsări, ca pe o trambulină întinsă special pentru el. Dârdâind de frig și de frică, a urcat până la fereastra bucătăriei, având însă vreme să constate că pițigoiiul reușise să se descurce dintre sfori și să dispară, în pofida aripii rupte. S-a ridicat pentru o ultimă oară în mâini

până la fereastra întredeschisă și s-a lăsat să cadă într-o băltoacă, în bucătărie, unde, ud tot, plin de vânătăi, cu palmele și genunchii sângerând, a leșinat pe loc. Nici măcar pe Zorzonel nu a mai simțit-o, cum îl lîngea ca să îl încălzească.

17.

Lazăr iese din mormânt

A dormit neîntrerupt timp de cincisprezece ore.

Și atunci, s-a petrecut ceva extraordinar: Léon s-a revoltat. Într-o singură noapte a dat pe ușă afară din viața lui toate umilințele la care fusese supus, toate chinurile pe care le îndurase. Pe el îl salvase o pisică. La rândul lui, salvase un pițigoi. Venise timpul să se salveze și pe sine însuși. Cum de acceptase atâta vreme să fie prigonit, pentru ca, în sfârșit, să reacționeze?

Dacă ieri se depășise pe sine însuși, de ce nu ar face-o de acum în fiecare zi? A fi la un pas de moarte este suficient uneori pentru a recăpăta gust de viață. Urma oare să aștepte ca scandalagii să se întoarcă din vacanță pentru a se lăsa șters ca o pată de pe perete, doar pentru că făceau parte din aceeași familie? S-a cățărat pe oglinda de machiaj a lui Solange, privindu-se. Propriul aspect l-a îngrozit, simțindu-se murdar, cu barba sa lungă, părul hirsut, zdrențele de sălbatic care n-a ieșit în viața lui din pădure. Tot soiul de coji îi acopereau pielea și brațele păroase. S-a simțit scârbit: nu s-a micșorat, ci s-a lăsat micșorat.

În inima homunculului s-a iscat o furtună, o revoluție. L-a cuprins un acces de indignare. Îi era ciudă pe el că se dovedise atât de fragil, de laș. S-a înjurat, s-a făcut în fel și chip, și-a tras palme.

Pe la prânz, luase marea hotărâre. Și-a strâns lucrurile, le-a pus într-un rucsac, a așteptat sosirea portăresei care trebuia să hrănească pisica. Abia ce întorsese aceasta cheia în ușă și o împinsese, că a și alunecat pe coridor.

Cea mai bună răzbunare este fuga.

Liber! În sfârșit, era liber!

Nici nu aveau să mai conteze chinurile viitoare, devenise din nou propriul lui stăpân. A început să coboare cu atenție treptele, care erau mai înalte decât el, așa că era nevoit să

sară de pe una pe alta, căzând de fiecare dată pe covor, clătinându-se, aproape lovindu-se de zidul dintre trepte, luând-o de la capăt iar și iar. Erau ziduri perpendiculare pe trepte, egale ca mărime, înfiorător de abrupte. Un inel de metal auriu ținea fixat covorul. Oricând s-ar fi putut dezechilibra, rostogoli ca o minge, din treaptă în treaptă, și-ar fi putut rupe oasele.

De la etajul patru, exercițiul a început să se dovedească simplu, așa că s-a trezit coborând fără vreun efort anume, ca-n vremurile când se bucura de întreaga sa splendoare fizică.

Ajuns la etajul trei, și-a dat seama că s-a petrecut o transformare: geamul dinspre casa liftului, un vitraliu în stilul simbolist de la sfârșitul secolului al XIX-lea, ajunsese din nou la înălțimea ochilor lui, tavanul se apropiase, ascensorul nu mai părea chiar atât de mare. Iar acum, pentru a trece de la o treaptă la alta, folosea doar câte un picior.

Ce se-ntâmpla?

Pur și simplu, un miracol.

Miracolul reprezintă celălalt versant al dezastrului, acolo unde sunt recompensați cei necăjiți atunci când dezastrul lovește orbește vinovați și inocenți.

Iar miracolul în asta consta: pe măsură ce se îndepărta de apartamentul familial, LÉON ÎNCEPEA SĂ CREASCĂ. Și hainele îi creșteau o dată cu el! Acum, pentru el, a coborî însemna a se înălța și, mai ales, a crește în propriii ochi. Pe Léon, care trecuse prin atâtea calamități și lucruri extraordinare, fenomenul nu l-a uimit prea tare.

Ajuns la primul etaj, trecând din treaptă în treaptă cu tot mai multă ușurință, a înțeles că era pe cale să își regăsească dimensiunile inițiale. Și-a pipăit capul, și-a ridicat brațele, și-a privit picioarele care acum ajunseseră tare departe de el, tocmai la antipozi. Aproape că i s-a făcut rău. Toată construcția asta rezista, nu se năruia ca o alcătuire mult prea îndrăzneță, care sfidează cu propria

greutate. Redevenise bărbatul de acum opt ani, cel de un metru și șaiszeci și șase de centimetri înălțime.

Pentru asta, fusese suficient doar să se îndepărteze de propria familie!

S-a abținut să își manifeste bucuria ori entuziasmul excesiv, într-atât se temea să nu se înșele. Probabil că visa, prea era frumos ca să și dureze. Peste o clipă o să dispară iarăși din peisaj, încrețindu-se și chircindu-se ca un burduf de acordeon.

Când a ajuns la mezanin, ușa dinspre stradă s-a deschis și o trupă veselă s-a rostogolit în hol. I-a recunoscut imediat: copiii i se întorceau din vacanță, Solange le ținea ușa deschisă, Vădublez gara mașina în parcare. Uitase că astăzi urmau să revină acasă. Dacă ar fi rămas sus, la vedere, așa cum intenționase, jucărie la mila arbitrariului lor, l-ar fi eliminat, fără să mai stea pe gânduri, cu o lovitură de palmă, ca pe un obiect demn de oprobiul tuturor, ca pe o abjecție. Gândindu-se la asta, un fior l-a parcurs din creștet până-n tălpi. Era de necrezut: niște micuți care râdeau din tot sufletul nu puteau deveni asasini, nici măcar din greșeală. O profundă tulburare l-a cuprins auzindu-le grațioasele nuanțe ale vocilor și modulațiile glasului lui Solange. Erau ai lui, carne din carnea lui. Totul nu fusese decât o neînțelegere. Trebuia să le acorde o a doua șansă.

Erau de acum în ascensorul care îi urca la etajul cinci, pălăvrăgind cu voce tare, excitați cu toții fiindcă, după cât putea auzi, peste câteva zile urmau să plece în Italia, într-o casă închiriată de Vădublez în Toscana. În Toscana! Doamne, dar chiar că profesorul le oferea un trai pe picior mare și nu le refuza niciun lux! L-a auzit și pe Vădublez luând ascensorul încărcat cu niște valize enorme. A mai așteptat un moment, apoi a început să urce și el, clătinându-se încă pe picioarele ce i se păreau imense, uimit că poate parcurge atât de rapid atâția și-atâția kilometri. Ajuns la ușă, a sunat.

Cum nu închiseseră bine, a împins ușa și i-a zărit prin paravanul de sticlă dinspre living, în stânga intrării. Grupul vesel deja trecuse la o gustare, țipând și stând la taclale cu voci răsunătoare, înghițind pâine cu struguri, ciocolată, biscuiți. Erau bronzăți, relaxați, unii mai frumoși decât alții, cu magnifice coame groase și decolorate de razele soarelui. Profesorul Vădublez, arămiu ca un lup de mare, care își lăsase o barbă grizonantă, o sălta pe Bérénice pe genunchi. Léon și-a dres glasul și, aproape mirat, a articulat următoarele cuvinte:

— Solange, copiii, eu sunt, tati, m-am întors!

A înaintat trei pași, conștient de urâtenia și de mizeria pe care le afișa. Dar și lor, ce strigăte de groază le-au țâșnit din gâtleri văzându-l! Tot așa ar fi urlat și dacă l-ar fi văzut pe dracul în persoană. Gurile le-au încremenit, lingurile le-au căzut. În jurul lui se desena un cerc de oroare sfântă. Gemenii s-au pitit sub masă, cei mari au sărit în brațele lui Solange, iar Vădublez, tremurând și nevenindu-i să creadă, s-a ridicat, așa impunător cum era, ca să-i taie calea.

Curios lucru: Redutabilii îi păreau acum doar niște Neglijabili. Totuși, adulții rămăseseră mai mari decât el, însă inofensivi. Léon avea atuul lui: era bărbatul care putea crește și descrește într-o clipită, ca un vrăjitor. Ceea ce îl făcea cu atât mai înspăimântător în ochii alor săi. A repetat:

— Copiii, sunt eu, Léon, tatăl vostru, mi-am regăsit înălțimea de altădată, vă povestesc eu.

Livid, Vădublez a șoptit:

— Cine sunteți, domnule, și ce căutați la mine în casă?

— Dar dumneavoastră, domnule, cum îndrăzniți să locuiți în apartamentul meu?

Lui Solange i s-a făcut rău și s-a prăbușit, în timp ce copiii o luaseră la sănătoasa care încotro, terorizați. Oribila Josiane, sosită în fugă de la bucătărie, și-a făcut de trei ori cruce văzându-l pe Léon și s-a aruncat pe scări în jos. Cei doi bărbați, care se aplecaseră ca să o ajute pe Solange, s-au izbit cap în cap. Crezând că este victima unei agresiuni,

Vădublez s-a dat înapoi protejându-și fața cu palmele. Lui Léon, care o prinsese de sub ceafă pentru a o duce pe canapea, Solange i s-a părut mai grea și, zărind protuberanta care îi umfla tricoul de in, și-a dat seama că este din nou însărcinată.

Asta l-a doborât: se crezuse unicul titular al dreptului la însărcinare, al dreptului de a umfla după bunul său plac acest pântece mătăsos. Ea și-a deschis ochii în care ura se amestecase cu frica și s-a zbătut pentru a-l face să nu o mai ajute. Fantoma revenită nu era bine-venită. Incapabil să îi susțină privirea, Léon s-a dat înapoi bâlbâind fraze incoerente. Le-a povestit în puține cuvinte viața lui din ultimele luni, despre ascunzătoarea din inima comorii literaturii universale, despre salvarea pițigoifului și ultima metamorfoză din casa scârilor. Pe măsură ce vorbea, ce intra în amănunte, părea încă și mai țicnit. Vădublez a încercat să ridice o problemă rațională:

— Păi... eu... credeam... că ați murit.

— Știu că ați încercat să mă ucideți... Nu vă port pică pentru asta.

Țâncii, care între timp se întorseseră până în pragul sufrageriei, îl priveau țintă cu ochii măriți. Léon a întins mâinile către ei și, spunându-și că poate va avea mai mult noroc cu ei, a încercat să îi îmbrățișeze. Acești foști uriași din vremuri vechi, de ale căror brutalitate și hachițe se înfricoșa până mai ieri, îl implorau acum cu lacrimi în ochi să nu îi omoare, împrăștiindu-se pe unde apucau ca niște vrăbii pe care le-a apucat strechea la explozia unei petarde. A încercat să se pună în locul lor, rememorându-și timpul în care fusese pur și simplu infirm. Ar fi fost cazul să se bărbierească și să se spele înainte de a le apărea în față. Pesemne că, așa, părea un spectru. L-a auzit din depărtare pe Baptiste comandându-i mamei sale să cheme poliția. Băiatul, plin de pistrui și cu nasul cârn, părea un șmecher. Josiane, bărbățoiul, revenită între timp cu un crucifix în mână, le-a sugerat să apeleze la serviciile unui exorcist pe care îl cunoștea.

— Domnule, a spus Solange cu voce albă, cel care pretindeți că sunteți a murit de mult. Plecați sau chem poliția.

— Bine, Solange, dar sunt Léon, Léon al tău care ți-a făcut patru copii: Baptiste, Betty, Boris și Bérénice. O să-ți spun un amănunt pe care nu aș putea să îl inventez: am un umăr mai jos decât altul, îți amintești? Adu o fotografie din vreo vacanță în care sunt cu bustul gol.

Numai că, în imaginile de pe șemineu figura lui dispăruse, fie ștearsă, fie decupată cu lama de bărbierit. Cum urca extrem de rar pe mesele sau pe etajerele înalte, nu remarcase acest lucru: orice urmă a prezenței sale fusese ștearsă, în timp ce Vădublez trona prin toate părțile în costum de oraș, în pijama sau în șort cu picioarele păroase, goale. Aceasta a însemnat pentru Léon o nouă lovitură. Fusese șters, așadar nu existase niciodată.

Solange și-a regăsit rapid sângele rece. A dat copiii afară, a închis ușa sufrageriei și, dintr-un secreter din lemn galben, a scos un plic plin cu bani portocalii și verzi.

— Ia-i și tai-o! Nu vreau să știu cum de-ai supraviețuit. Mi se rupe. Fă pași odată!

Mai degrabă scuipa cuvintele decât vorbea. Sub bronzul vacanței, tot soiul de pete îi învinețeau pielea, bărbia îi tremura, respirația îi era acră. Câteva șuvițe cenușii mânjeau aurul roșu al părului. Uriașa care îl hipnotizase pe vremuri se cam umflase. Dar asta a pus-o pe seama sarcinii. Ori să fi confundat el imensitatea cu frumusețea?

— Lasă-mă-n pace, nu-nțelegi? Zi-i și tu, Daniel, zi-i odată, dă-l pe ușă afară, tu ești bărbatu-n casă, nu?

Înlemnit, Vădublez stătea prudent ceva mai în spate, frecându-și mâinile încurcat și lăsând-o să se descurce singură. Mastodontul ăsta de unu nouăzeci nu era deloc în largul lui.

— Cum de îndrăznești să mai apari după tot ce ne-ai făcut?

Ura o urâtea, se făcuse roșie până la rădăcina părului. Un tic îi făcea una dintre pleoape să se zbată ca un oblon prost închis.

— Mi-ai distrus reputația și m-ai făcut de râs în ochii familiei mele. Ideea că o femeie frumoasă ca mine a putut să împartă patul cu un doi la metru pe care să-l lase să-și facă toate poftele cu trupul ei mi-a revoltat prietenii. Mă tot încurajau să te părăsesc, mă băteau la cap să îmi găsesc un bărbat de înălțimea mea. Le făceam față, fiindcă dragostea mă ajuta să trec și peste acele încercări. Nu voiam să te văd așa cum erai în realitate: o tumoră plantată pe burta mea, un abces purulent. Nici că aveam urechi de auzit toate batjocurile și avertismentele. Cu timpul, văzându-te cum te ștergi de pe fața pământului, am resimțit un fel de amestec de milă și de afecțiune, aceasta din urmă adusă din nu știu ce depărtări tot de milă. Hotărâsem că este de datoria mea să nu te părăsesc. În ciuda infirmității, îmi făcuseși niște copii magnifici. Eram convinsă că lucrurile se vor aranja într-o bună zi și ai să ne crești iarăși, ca o plantă puternică.

S-a oprit, ajunsă la capătul puterilor, și i-a cerut un pahar cu apă lui Vădublez, care a fugit, mulțumit, să i-l aducă. Ea s-a lăsat să cadă într-un fotoliu, epuizată, continuând cu voce joasă:

— Nu am greșit, numai asupra timpului necesar m-am înșelat. Dar, pe măsură ce te micșorai, semănai discordie în casă, profitând de dimensiunile tale pentru a mi te împotrivi, ridicând copiii împotriva mea. Era ușor să scapi de orice răspundere din moment ce pe umerii mei stăteau toate grijile. Dar și o femeie care iubește are limitele ei. Multă vreme, bărbaților le-a fost frică de mine, frică să nu se evapore, să nu se dizolve lângă mine. Am reușit să descurajez tot felul de bârfe care mi se puneau în cârcă. Numai nefericire și suferință ai adus în această familie. Copiilor le era rușine cu tine. Nici nu vreau să îmi închipui ce s-ar fi ales de noi dacă Daniel nu s-ar fi hotărât să își

împartă viața cu noi, adică să ne salveze. Mai ales că părinții mei au îmbătrânit și sunt bolnavi.

Dintr-un salt, desfigurată de furie, a țâșnit de pe fotoliu și a venit în fața lui.

— Și-acuma vii făcând pe naivul care merită totul, crezând că orice poate fi luat de la capăt? Nu vreau să știu ce-ai pățit, Léon, din registrele stării civile ai fost șters, nu ești decât o greșeală a Creației, toată lumea te-a uitat. Înțelege că îl iubesc pe Daniel, sunt gravidă cu el, e bărbatul vieții mele, iar copiii deja îi spun tată!

Își exagera delirul și, ca urmare, cuvintele făcute să rănească se înmuiau ca pumnișorii unor țânci lovind în pânțelecele unui adult. Lui i s-a făcut milă. Ea s-a oprit ca înăbușită, asfixiată aproape după această filipică. Șoptind, a adăugat:

— la banii și pleacă, te rog, te implor, n-o să fac nicio plângere pentru violare de domiciliu.

A izbucnit în lacrimi pe fotoliul pe care se lăsase iarăși să cadă, în timp ce Vădublez, cu paharul de apă în mână, se apropia grăbit să o consoleze. Nu era o femeie rea, era doar o femeie nefericită care își plângea de milă pe ruinele propriilor ambiții. Nu voia decât să-și scape pielea. Léon s-a întristat.

Copiii, cărora sperietura le trecuse, se îngrămădiseră la ușa de sticlă a sufrageriei, nasurile celor mici turtindu-se de geamul mai din cauza apăsării din spate a celor mari, cu toții urmărind scena cu gura căscată. Chipurile lor înmărmurite aduceau mai mult a uimire decât a ostilitate. Îl admirau pe Léon, sperând, poate, să se lase cu ceva cafeală între el și Vădublez, ocazie cu care Hândrălăul cât Dulapul ar fi putut lua o sfântă de bătaie la fundul gol. Numai că se înșelau în legătură cu vânatul.

Fiindcă Léon, văzând clica aceea de mucoși care îl înnebunise ani de-a rândul cu tot felul de pretenții și de miștouri, nu a mai putut rezista, căci tare de mult și-o dorea. Așa că și-a sumes mânecele, i-a lăsat pe toți patru în fundul gol și le-a tras pe loc o mamă de bătaie. O fi fost un

gest nașpa, dar cât de plăcut! Și cum Baptiste era preferatul lui, i-a tras o porție dublă. Toți au răcnit ca din gură de șarpe, cu excepția acestuia din urmă, care nici nu a clipit, ci și-a privit fix, cu ochi obraznici și aproape admirativi, tatăl care iată, când apărea, când dispărea. Vădublez a coborât privirile rușinat, iar Solange a mai leșinat o dată. A fost cea mai grozavă chelfăneală pe care Léon a tras-o cuiva în viața lui. Lovea atât de puternic poponețele dodolețe ale plozilor bine hrăniți, încât îl ardeau palmele. Calmat, a luat teancul de bani și a trântit ușa în urma lui, fără a-și mai întoarce privirile.

Epilog

Câteva minute mai târziu intra în părculețul din fața apartamentului. De mai bine de o jumătate de an nu mai ieșise la aer. La început a șovăit, orbit de lumină, sufocat aproape. Trebuia să se obișnuiască cu noul său trup, deocamdată mergând ezitant, evaluând greșit distanțele, crezând lucrurile ori mai departe, ori mai aproape decât erau în realitate.

S-a prăbușit pe o bancă, și-a luat capul în mâini și a început să plângă ca un copil, indiferent la trecătorii care îl priveau cu atenție, la picii care, însoțiți de bone, îl arătau cu degetul. Nervii îi trecuseră prin prea multe încercări. Erau deopotrivă lacrimi de bucurie și de durere, era modul lui de a spune adio unei perioade a vieții și de a saluta o nouă existență.

Pe când își ștergea ochii, o păsărică s-a apropiat țopăind. Aripa ei stângă, ruptă, atârna îngreunându-i înaintarea. Cu toate astea piuia, cântând pe două note, mereu aceleași, un refren armonios. Léon a recunoscut, după căpșorul negru, micul pițigoi pe care îl salvase din ghearele ciorii. Încă mai avea nevoie de el. A întins arătătorul și l-a adus, prin ușoare mișcări ale degetelor, în palmă. Pasărea ciripea încrezătoare. Formau amândoi un cuplu dat naibii: epava și șontorogul. Și-a pipăit plicul din buzunar. Avea destui bani pentru a îngriji pițigoiul la un veterinar, a-și cumpăra un costum nou, lenjerie curată, pentru a închiria o cameră la un hotel. Trebuiau salvate și aparențele, dacă nu voia să fie arestat pentru vagabondaj. În definitiv, nici diploma, nici cunoștințele nu i le luase nimeni, își va relua profesia și va inventa o poveste prin care să își explice absența. De pildă,

va povesti cum se micșorase. Oricum, nimeni nu îl va crede.

Își va urmări copiii de la o tot mai mare depărtare.

Într-una din zilele următoare se va întoarce după pisică.

Blestemul nu o va lua de la capăt.

A pornit-o agale pe străzile Parisului, cu pasărea ciripitoare pe umăr, ciugulindu-i țesătura uzată a hainei, cârâind asurzitor.

Se simțea ușor ca un fulg amintindu-și de nenorocirile pe care le evitase, gândindu-se la fericirea viitoare. Și-apoi, există o mare cantitate de femei fermecătoare și între un metru cincizeci și un metru șaizeci și cinci!...

Nicicând nu va mai fi un bărbățel.

Notă

Bărbățul meu se înscrie într-o tradiție literară și picturală care m-a pasionat întotdeauna, aceea referitoare la transformarea corpului, dilatarea, mărirea, micșorarea lui, tradiție care merge de la Rabelais la Marcel Aymé, trecând prin Swift, Voltaire, Balzac, Lewis Carroll, F. S. Fitzgerald, Richard Matheson și mulți alții. Benzile desenate ale secolului XX nu au făcut nici ele excepție, de la *Little Nemo* al lui Winsor Mecay la *Crabul cu clești de aur* al lui Hergé, fără a uita numeroasele desene animate de după război care reprezintă insecte uriașe născute după vreo explozie atomică, bebeluși imenși care aduc mămicilor păpică, adulți miniaturizați, legănați de creaturi minunate cu nuri generoși.

Într-o epocă în care omenirea, după câte ne anunță savanții, nu încetează să crească în înălțime, *Bărbățul meu* reia, dintr-un unghi nou tema micșorării pe care am mai tratat-o și în *Copilul divin*: un fetus, pus la punct cu problemele umanității încă din uter, refuză să se nască, rămânând pentru totdeauna în pântecul mamei. La rândul său, *Copilul divin* a fost și el generat de paginile *Domnului Tac*, primul meu roman, povestea unui bărbat supus neconținutelor variații de greutate, stare, mărime, pe măsură ce străbătea alfabetul: la litera N, de la „naștere”, mama sa, observând că puiul refuză să mai iasă în lume, a trimis un ginecolog în adâncurile ei spre a căuta recalitrantul. Numai că, acesta din urmă, ascuns după un ovar, i-a pregătit o ambuscadă omului de știință, împingându-l în vezica urinară a mamei, unde s-a și înecat.

«Pascal Bruckner a scris un roman de suspans comic și usturător, care i-a reușit. Se poate citi ca o pildă filosofică ce stigmatizează una dintre cele mai insuportabile tendințe ale epocii noastre, cultul copilului-rege.»

Livre Hebdo

«Pascal Bruckner gustă din plin savoarea trecerii de la alegorie la farsă, adoptând tonul unei epepei rabelasiene. Nu te poți abține să nu râzi enorm la această metaforă a copilului fagocit, a femeii devorante și a bărbatului devorat.»

Elle

3

FICTION
CONNECTION

PASCAL BRUCKNER

«*lubito, eu mă micșorez!... se înscrie într-o tradiție literară și picturală care m-a pasionat întotdeauna, aceea referitoare la transformarea corpului, dilatarea, mărirea, diminuarea lui, tradiție care merge de la Rabelais la Marcel Aymé, trecând prin Swift, Voltaire, Balzac, Lewis Carroll, F. S. Fitzgerald, Richard Matheson și mulți alții.*

Într-o epocă în care omenirea, după câte ne anunță savanții, nu încetează să crească în înălțime, romanul meu reia, dintr-un unghi nou tema micșorării (...)

Pascal Bruckner

Solange: bogată, frumoasă, roșcată, 1,85 m. O minune de femeie! Léon: simpatic, orfelin, 1,66. Dragostea lor este nebună, oarbă, totală, rodnică: primul dintre cei patru copii ai lor nu întârzie să apară la nouă luni de la căsătorie. Dar, vai! Cu fiecare progeneratură, Léon mai scade câteva zeci de centimetri, devine – spre disperarea lui – din ce în ce mai mic în ochii celor pe care îi iubește...

ISBN 978-973-707-208-5
www.edituratrei.ro

9 789737 072085 >